

Si Quỷ

Contents

Si Quỷ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	19
4. Chương 4-1	26
5. Chương 4-2	31
6. Chương 5-1	35
7. Chương 5-2	38
8. Chương 6-1	42
9. Chương 6-2	47
10. Chương 7	49
11. Chương 8-1	57
12. Chương 8-2	63
13. Chương 9-1	66
14. Chương 9-2	72
15. Chương 10	75

Si Quỷ

Giới thiệu

Edit: Nhược Lan Thể loại: đam mỹ. CP: Dụ Chiêu (si quỷ) x Từ Ly Yến / Thê nô công x Cường thụ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/si-quy>

1. Chương 1

Chạng vạng, vùng ngoại ô, trong một nhà kho cũ kĩ không quá lớn.

Lão đại Long bang Kim Báo ngồi ở trên ghế, phía sau là hơn mười thủ hạ. Đối với chuyện giao dịch nhỏ một người tới như này, đáng lẽ không cần đích thân lão đại như hấn ra mặt. Nhưng lần này, đối phương là người do Thanh Hồ bang giới thiệu, lại có hàng tốt nên Kim Báo mới tự mình chủ trì.

Bên ngoài truyền tới tiếng xe đỗ lại, rất nhanh cửa bị đẩy ra, một nam tử trẻ tuổi xuất hiện trước mắt mọi người.

Tây trang phẳng phiu màu xám tro nhàn nhạt, mái tóc được chải qua loa tùy ý thoát nhìn có thể thấy là người tài giỏi thoải mái, mắt xéch nằm dưới mày kiếm đặt trên gương mặt nam tử hài hòa một cách lạ lùng, làm gương mặt anh khí thêm phần lịch sự tao nhã. Thân hình cao lớn đứng ở cửa, đôi mắt khế đảo nhìn vào trong nhà kho sau đó mới cất bước đi vào, tới trước mặt Kim Báo, đem vali màu đen trong tay đặt ở trên bàn.

“Hàng các người muốn. Kiểm tra lại xem.”

Ngữ khí từ tính nhưng lẩn khuất chút lưỡi nhác mà cứng rắn, giống như giọng điệu vừa mới ngủ dậy, hoàn toàn không có vẻ gì là đang căng thẳng hay cúi mình trước thế lực người trước mặt.

Nhân tình Kim Báo sáng lên, không ngờ Thanh Hồ bang lại tìm được một nhân vật như này, khỏe miệng lập tức lộ ra tươi cười, âm thầm hủy bỏ quyết định ban đầu.

Nhìn ngón tay nam tử thon dài mở khóa vali, mở ra nhìn thấy bên trong đầy bạch phiến, sau đó tay lập tức chuyển ném vali xoay lại trước mặt hấn, động tác mạnh mẽ gọn gàng còn mang theo mấy phần ưu nhã.

Kim Báo rướn người, cầm một bao bên trong mở ra, dùng ngón út gẩy chút bột bên trong bỏ vào miệng, trong nháy mắt lộ ra tươi cười hài lòng.

Mùi vị tinh khiết, tại lúc an ninh siết chặt không một kẽ hở như hiện giờ mà có thể xả hàng tốt như vậy, xem ra người trước mặt có bí quyết.

Vung tay lên, thủ hạ bên dưới đầu tiên đóng vali lại thu về, kẻ khác cũng lập tức phòng tiền mặt tới trước mặt nam tử, cậu ta mở nhìn lướt qua, mày kiếm tinh tế lập tức nhần lại, ngẩng đầu nhìn thẳng Kim Báo.

“Thiếu tiền.”

Kim Báo dùng ngón tay mới thử thuốc ngoáy lỗ mũi, dừng dừng như không đáp lại, “Trước giờ lão tử chỉ bán giá này.”

“Muốn lật lọng?”

Nam tử lộ vẻ giận dữ, đập bàn đứng dậy, nhưng lập tức bị đám lâu la tiến tới vây quanh, đồng loạt giương họng súng vào.

“Lật lọng thì sao? Tiểu tử cậu mới vào nghề ư? Chưa từng nghe lão tử dựa vào gì mà làm nên à?” Kim Báo đứng lên, dương dương tự đắc thong thả bước tới trước mặt nam tử, vỗ vỗ bờ vai cậu ta, “Cậu chê cái giá này thì thôi khỏi lấy nữa. Dù sao thì, chết rồi cũng chẳng cần dùng tiền mặt làm gì.”

Nhân thần đảo qua, thủ hạ đằng sau lập tức thu lại vali tiền, nam tử trước mặt muốn phản kháng nhưng nòng súng hướng tới làm bản thân bị hạn chế, không hành động được.

“Nhưng mà, nhìn tướng mạo cậu, chỉ làm giao dịch thế này đúng là phí nhân tài, quan hệ xã giao đôi tác mới thích hợp, theo lão tử thì thế nào? Yên tâm, báo gia sẽ không bạc đãi cậu đâu.”

Xích gằn, Kim Báo ngửi thấy trên người nam tử một mùi thơm dễ chịu, tâm tư bứt rứt xao động. Một mũi tên trúng hai đích, sau này hấn có thể vừa không lo lắng thiếu nguồn hàng, lại có thể vừa ngồi một chỗ thưởng thức người đẹp, so với giết đương nhiên có lợi hơn nhiều.

Biết nam tử hiện tại không dám kháng cự, Kim Báo một tay nắm vai nam tử, một tay càn rỡ đi xuống dưới sở mó. Nam tử chán ghét nhăn mi, thần nhiên nói, “Bỏ móng vuốt của mày ra.”

Giọng nam trung trong trẻo mà ưu nhã vang lên, dù là giọng điệu tức giận vẫn như trước động lòng người, Kim Báo đương nhiên không để sự tức giận của cậu ta vào mắt, bàn tay đi lên xoa hông nam tử, cười hì hì, “Cậu tên gì, tiểu công quan?”

Tròng mắt nam tử đảo qua mặt hắn, đột nhiên mỉm cười nhắc lại, “Bỏ móng vuốt của mày ra.”

“Trước tiên nói cho lão tử nghe tên cậu, lão tử sẽ suy xét...”

Lời còn chưa hết chợt thấy một trận gió áp tới mặt, cổ tay thoảng cái đã bị nam tử trước mặt chế trụ, từ cổ tay áo bên trái nam tử lộ ra một khẩu súng lục ngắn, không đợi Kim Báo kịp phản ứng mà chỉ nghe một tiếng nổ vang, hắn cảm thấy hạ thân đau nhức cùng cực, kêu thảm một tiếng hai tay ôm háng ngã lăn trên mặt đất.

Không cho kẻ khác có cơ hội phản ứng, nam tử lại giơ tay trái lên, trăm phát trăm trúng. Bên trong nhà kho có tiếng súng đạn nổ hàng loạt, tiếng gào thét thảm thiết. Cửa lớn nhà kho ngay sau đó bị đập văng ra, cảnh sát mai phục từ bên ngoài tràn vào, vây bắt đám lưu manh.

“Mau hạ vũ khí xuống đầu hàng!” Viên cảnh sát dẫn đầu rất có khí thế hô.

Kim Báo kẻ cầm đầu vẫn còn ôm bộ vị nằm lăn trên đất kêu gào, rấn mắt đầu làm bọn thủ hạ nhanh chóng mất ý chí chiến đấu. Vậy mà một tên trong đám thủ hạ cứng đầu không cam lòng chịu chết, đột nhiên giương súng nhắm vào nam tử hại mình, cảnh viên cầm đầu nhìn thấy vội kêu to, “Sếp Từ, cẩn thận!”

Đạn bắn trúng ngực nam tử nhưng dường như không gây ra bất kì thương tích gì, chỉ thấy nam tử lung lay một chút, vẫn ung dung mỉm cười hòng súng trên tay chuyển hướng về phía cổ tay kẻ vừa bắn mình bị thương, sau đó tiêu sái bước tới chỗ hắn, không để ý tiếng kêu thảm thiết trước mắt mà hung hăng không ngừng đập lên ngực hắn.

“Bộ tây trang này là anh cả mới mua cho ông đây, mày dám làm hỏng!!”

“Cứu mạng a!” Kẻ lưu manh bị đập liên tục, không ngừng kêu thảm, “Bồi thường... tao nhất định sẽ bồi thường...”

Nam tử lúc này mới thỏa mãn dừng lại, thu súng, đá tên lưu manh về phía cảnh viên, mắt phượng khê xếch, nhìn cảnh viên cầm đầu nói, “A Phi, cậu tới muộn!”

Nhìn nụ cười ác quỷ này, A Phi nhất thời cả người mồ hôi đầm đìa, cười cười làm lạnh, “Sếp Trịnh dặn là không được hành động hấp tấp thiếu suy nghĩ, nhất định phải đợi chúng giao dịch thanh toán xong xuôi mới được động thủ.”

“Thế sao không chờ anh đây chết rồi hãy hành động!”

“Sao được a! Ai cũng biết kĩ thuật bắn súng của sếp là nhất, Long bang nhỏ nhỏ này có là gì với sếp? Lần này thành công chèn ép thế lực địa bàn của Đạo Tế Xã, có khi sếp sắp được thăng chức rồi cũng nên.”

A Phi ôm mũ cười nịnh nọt, đổi lại nam tử chỉ cười nhạt, không quan tâm nói, “Thăng hay không tôi không biết, tôi chỉ biết lần sau còn dám bắt tôi làm nhiệm vụ vào ngày nghỉ, tôi sẽ không cho cậu chết yên ổn đâu.”

A Phi thoảng cái ỉu xiu, cậu nào dám ép tổ tông trước mặt đi làm nhiệm vụ đột xuất, nếu không phải các hình cảnh nhận nhiệm vụ khác đều đang bị thương, lại là trường hợp khẩn cấp thì có kẻ dao vào cổ cậu cậu cũng không làm. Ánh mắt liếc tới người vẫn nằm trên mặt đất không thể động đậy phải để cảnh sát tới bắt dựng dậy, A Phi tặc lưỡi, “Sếp Từ, anh cũng ít có ác, bộ phận gây giống của người ta cũng không tha.”

“Người của cậu mà còn lè mề đến mạng của hắn cũng không còn đâu.” Nam tử căn bản là không thèm để mắt đến chuyện này, đã cảnh báo những hai lần ai bảo Kim Báo hắn không nghe.

“Thằng nhãi, ông đây thề không bỏ qua cho mày...” Kim Báo bị cảnh viên bắt lôi đi, vốn đang đau đến muốn ngất đi nghe lời của nam tử, lập tức gom hơi tàn ra sức mắng.

Bước chân hơi dừng lại, nam tử quay đầu nhìn con người mấy phút trước còn là lão đại giờ chỉ là một tên tù nhân, khóe miệng lộ ra tươi cười nhàn nhạt, “Tao là đốc sát cấp cao Từ Ly Yến, nếu mày may mắn có thể sống sót ra tù, cứ tới tìm mà trả thù.”

Ra khỏi nhà kho, Từ Ly Yến nhìn tây trang bị thủng do mấy vết đạn, thôi thế là đồ mới cứ thế tiêu tùng, xem ra là mình không có duyên với buổi xem mắt tối nay. Cậu nở nụ cười, cởi áo ngoài ném ngay vào thùng rác bên đường.

Chỉ còn áo chống đạn ôm sát cơ thể hoàn mỹ, dưới tác dụng của màn đêm dường như một món đồ được tỉ mỉ cắt may vừa người.

Nửa đêm, sau khi uống rượu ở quán bar vài giờ Từ Ly Yến mới về nhà. Không nằm ngoài dự đoán, anh cả Từ Ly Thịnh đã ở nhà, nhìn thấy cậu, ánh mắt dưới lớp kính ánh lên tia lạnh lùng, hỏi: “Sao đêm nay không đi xem mắt?”

“Ồ cục có nhiệm vụ khẩn cấp, em cũng không biết thuật phân thân.” Từ Ly Yến lười biếng nói. Nói thật dù không có nhiệm vụ cậu cũng chẳng muốn đi, nói chuyện với một phụ nữ mình không quen, cậu không hứng thú.

Sắc mặt tuấn tú của Từ Ly Thịnh đen lại, trên đầu như xuất hiện mấy tầng mây đen, “Mày thì chỉ biết cho người ta leo cây, còn anh mày mới là người phải hết lời tạ tội xin lỗi.”

“Đối tượng hẹn xem mắt thay đổi có khi nhà gái còn mừng không kịp ấy, bác sĩ mổ chính khoa ngoại so với thằng em cảnh sát tép riu thì hấp dẫn hơn nhiều mà.”

Đừng có nhìn bề ngoài Từ Ly Thịnh còn trẻ, kì thực tay nghề rất có tiếng trong bệnh viện quốc gia, lớn lên lại lịch sự đẹp trai, người như thế làm gì có nhà gái nào mà không thích. Từ Ly Yến tin chắc rằng nhà gái hôm nay đúng là nằm mơ cũng không ngờ người đi xem mắt lại là anh cậu.

“Từ Ly Yến!” Bị trêu chọc, Từ Ly Thịnh rất không hài lòng, ánh mắt sắc như đao quét tới người thằng em, “Mày sau này tốt nhất đừng có bắt anh ra chịu trận thay nữa, nếu không anh cũng không ngại cho mày thưởng thức một chút tay nghề của mình.”

“Anh cáu cái gì? Đến anh còn chưa có người yêu, có quyền gì mắng em?” Từ Ly Yến đảo mắt cười giả lả.

“Mày khác anh.”

“Khác chỗ nào?”

Chống lại ánh mắt tươi cười của Từ Ly Yến, Từ Ly Thịnh do dự nửa ngày không nói gì. Người khác thì không biết chứ anh hiểu rõ lòng thằng em mình nghĩ gì. Ba năm trước sau khi bị người yêu đá nó vẫn luôn mang bộ dạng cà lơ cà phát mà sống. Ngày người yêu bước vào lễ đường thì thằng em anh lao vào mưa bom bão đạn làm nhiệm vụ, viên đạn găm vào bả vai trái nó ngày hôm đó là do chính tay anh lấy ra. Vết thương thân thể thì nhanh hồi phục, nhưng anh biết vết thương lòng nó không có dễ khép lại như vậy.

“A Yến về rồi à, sao toàn là mùi rượu? Đã nói bao nhiêu lần rồi uống nhiều rượu không tốt đâu, chú vừa nấu đồ ăn khuya, mau vào ăn. A Thịnh cũng vào nếm thử đi.”

Giọng nói vừa vang, hai anh em nhìn nhau đều thông minh ngậm miệng lại, cun cút ngoan ngoãn vào nhà ăn thưởng thức đồ ăn.

“A Hạo vẫn chưa về, không hiểu sao một giáo viên phụ đạo tâm lý học mà còn bận hơn cả tổng thống nữa. Hai đứa cứ từ từ ăn, chú tới trường xem một chút.” Hai bát cháo đậu đỏ nóng hổi đặt trước mắt hai người, còn người làm ra chúng thì vẫn thao thao bất tuyệt lo lắng nói.

Đừng hiểu lầm, con người dong dài này không phải thân sinh phụ mẫu gì của hai người hết, mà chỉ là chú họ, thậm chí còn kém tuổi hai người, đang là sinh viên đại học chuẩn bị tham gia thi nghiên cứu sinh, tên Từ Ly Thần.

Nhà Từ Ly Yến tổng cộng có ba anh em, trừ hai người ra còn một thằng út đang là giáo viên phụ đạo tâm lý học ở trường đại học tên Từ Ly Hạo. Cha mẹ ba người đều theo ngành khảo cổ, quanh năm vắng nhà. Từ bé đến lớn chỉ có ba anh em tự chăm sóc lẫn nhau, tình trạng này kéo dài đến khi Từ Ly Thịnh vào đại học, chú họ trẻ tuổi chuyển đến ở cùng mới thôi.

Ông họ (cha Từ Ly Thần) cùng với ông của ba người tuổi chênh lệch rất lớn, thế nên Từ Ly Thần so ra còn kém tuổi ba người, thế nhưng dù nhỏ nhất nhưng lại chăm sóc bọn họ nhiều nhất. Mười năm nay, trừ việc học hành ra thì một tay Từ Ly Thần chăm lo cho cái nhà này, nghiêm nhiên có quyền làm chủ. Đến anh cả ra ngoài lúc nào cũng lạnh lùng kiêu ngạo về nhà cũng phải khúm núm ba phần.

“Thằng ba cũng là người lớn rồi, chú còn lo nó đi lạc chắc? Về muộn chắc là bận yêu đương thôi.” Nhìn Từ Ly Thần lo lắng thái quá, Từ Ly Yến không khỏi vừa ăn vừa khuyên.

“Chú học cùng trường với nó, nó yêu ai chú lại không biết. Mà hiện tại trường đại học cũng rất loạn, không được, vẫn nên đi nhìn một lúc thì hơn.”

Từ Ly Thần càng nghĩ càng lo lắng, cúi tạp dề rồi khoác áo ra ngoài, trước khi đi còn không quên căn dặn, “Ăn xong hai đứa nhớ đi ngủ sớm, không được thức đêm đâu đấy!”

“Con người này mới có 24 tuổi thôi hả?” Từ Ly Thịnh thở dài.

“Lúc nào rảnh anh thử đưa chú đi kiểm tra tổng thể xem, chú có khi là Thiên Sơn Đồng Mộc*, thật ra phải 42 tuổi rồi.”

(*: Nhân vật trong Thiên Long Bát Bộ, 96 tuổi nhưng mang vẻ ngoài của em gái 12 tuổi)

Từ Ly Yến uống vài hớp cháo, xong xuôi đứng dậy xoay người về phòng, Từ Ly Thịnh lại gọi giật lại, “Chuyện xem mắt...”

“Anh đừng có nhai lại chuyện ý nữa, anh thích thì cứ cười đại người ta đi, em cũng không ngại gọi một tiếng chị dâu.”

Không để Từ Ly Thịnh có cơ hội dong dài, Từ Ly Yến vội chạy lên tầng trở về phòng mình.

Bật đèn sáng, cởi áo ngoài dính đầy mùi rượu ra, bên trong gương lộ ra thân thể thật, qua nhiều năm rèn luyện mà trở nên dẻo dai mềm mại, đáng tiếc vết sẹo trên vai là điểm phá vỡ sự hoàn mỹ tổng thể, tuy hình dạng không lớn nhưng vẫn là khuyết điểm, phá tan sự hoàn mỹ.

“Thực sự, thực sự là không sao...”

Từ Ly Yến lầm bầm nói, tắm qua loa rồi thay quần áo ngủ nhào vào giường. Một mỏi suốt một ngày, cậu chỉ muốn nghỉ ngơi cho tốt. Còn những chuyện không vui, không sớm thì muộn cũng sẽ như lúc ban đầu mà thôi.

Sáng sớm, Từ Ly Yến tới phòng truy bắt hình sự cũng là nơi làm việc của mình. Vừa mới bước vào đã ngửi thấy mùi thuốc súng, bèn hỏi một tiểu cảnh viên cạnh đấy, “Xảy ra chuyện gì?”

“Dạ là sếp Trịnh nổi giận vì nhiệm vụ tối hôm qua.”

“Không phải nhiệm vụ hoàn thành tốt đẹp à?”

Từ Ly Yến vừa nói xong thì nghe thấy tiếng quát mắng từ phòng cảnh ti, sau đó là tiếng đồ bị ném, A Phi vội vàng từ đó chạy ra, nhìn cậu ta cúi đầu ủ dột, xem ra bị mắng không nhẹ.

Nhìn thấy Từ Ly Yến, A Phi như gặp người thân, nước mắt lưng tròng nín lấy cậu nói, “Sếp Từ, sao giờ anh mới đến? Sếp Trịnh đang nổi trận lôi đình kia, anh mau vào xem đi.”

Trong nhận thức của A Phi, cũng chỉ có sếp Từ mới trấn áp được cơn giận của sếp Trịnh mà thôi, mà chuyện này nguyên nhân sâu xa cũng là tại sếp Từ, cậu cũng chỉ là con tốt thí bị đưa ra sào chịu trận.

Từ Ly Yến gõ cửa phòng, không đợi người bên trong lên tiếng đã đẩy cửa đi vào.

“Out!” Cảnh ti Trịnh Trọng Thành rống to.

Từ Ly Yến không có ý định đi, đóng cửa lại thông dong ngồi trên ghế salon, lo lắng nói, “Từ lúc thăng chức lên làm cảnh ti, tính tình sếp ngày càng nóng nảy.”

Thấy cậu, dù mặt vẫn còn giận dữ nhưng Trịnh Trọng Thành đã hạ giọng, “Nghe nói hôm qua bị gọi làm nhiệm vụ đột xuất, anh nghĩ hôm nay em sẽ nghỉ.”

...Oạch...

Mấy cảnh viên dán mặt trên cửa sổ hóng kịch vui nhất loạt ngả quy, A Phi mới mở mắt đến đã bị mắng xối xả, đối lại thành sếp Từ thì thái độ sếp Trịnh đã thay đổi 180 độ, đãi ngộ cũng quá mức khác biệt đi.

“Trở về làm việc!” Một tiếng rống to truyền đến, cảnh viên bên ngoài lập tức tan tác chim muông.

Thấy Trịnh Trọng Thành nổi nóng, Từ Ly Yến chỉ cười, “Nói đi, hôm nay sao lại nổi nóng?”

“Còn không phải tại em?” Trịnh Trọng Thành trừng mắt nhìn cậu, nhưng tức giận cũng đã trút hết lên người A Phi, nên cái trừng mắt này cũng không có hiệu quả quá lớn, “Bên luật pháp tới khiếu nại, nói em nổ súng bừa bãi dẫn đến Kim Báo có khả năng bị vô sinh, đây là lạm dụng tư pháp xâm phạm nhân quyền.”

“Sự việc mới ngày hôm qua mà hôm nay bên luật pháp đã đến kiện cáo, đúng là nhanh nhạy thật.”

“Em đừng có như thế nữa, đã bị trách cứ quá ba lần rồi, bên họ đang để mắt tới em.”

“Thì cứ để bọn họ khiếu nại, thêm một lần nữa cũng có sao.” Từ Ly Yến cười không để tâm, “Chỉ là có lúc thấy thắc mắc, hằng năm dân mất bao nhiêu tiền nộp thuế nuôi bọn họ như vậy, để bọn họ đi bảo vệ quyền lợi lũ lưu manh thôi à?”

“Bọn họ có dự định của bọn họ, giờ internet phát triển, nếu tin tức em đã thương của quý Kim Báo bị rò rỉ thì hình tượng cảnh sát chúng ta biết làm thế nào?” Ánh mắt Trịnh Trọng Thành càng lo lắng nhìn Từ Ly Yến, “Đừng... tự ý làm bậy nữa, em cũng biết mỗi lần em trục ban lại nổ súng bậy như thế anh rất khó ăn nói với cấp trên. Nếu em còn muốn thăng cấp, thì đừng quậy nữa, mấy việc này làm gì có lợi chút nào.”

“Tôi phiền trục ban? Nếu không phải tại cảnh viên nhận nhiệm vụ thương thảo hôm đó gặp chuyện không may, không tìm được người thay thế thì tôi cũng không rảnh mà bỏ phí ngày nghỉ của mình đi làm nhiệm vụ. Trước khi nổ súng tôi cũng đã cảnh cáo Kim Báo hai lần, ngoài ra không để hấn tuyệt tử tuyệt tôn hoàn toàn là đã nhân từ lắm rồi!” Nói đến việc này, sắc mặt Từ Ly Yến trầm xuống, cười nhạt, “Còn nữa, tôi lặp lại lần cuối, từ trước tới nay tôi chưa từng nghĩ tới việc mong muốn được thăng cấp. Nếu cấp trên có vấn đề gì cứ trực tiếp gặp tôi để giải quyết.”

“Anh cũng chỉ muốn tốt cho em thôi. Anh cũng chỉ có thể nói đỡ cho em vài lần, nếu như...”

“Không cần thiết phải thế! Sếp Trình tiền đồ rộng mở, không cần thiết vì một cấp dưới như tôi mà đắc tội cấp trên. Nếu sếp thấy tôi phiền phức, có thể chuyển tôi sang bộ phận khác. Với tôi, chức vụ gì cũng như nhau thôi.”

“Anh chưa từng nghĩ thế.” Thấy Từ Ly Yến không vui, Trịnh Trọng Thành vội hạ giọng, nhẹ nhàng nói, “Anh chỉ lấy tư cách là bạn bè chân thành khuyên em.”

Từ Ly Yến nâng mày, khoe miệng cong lên lộ ra cười nhạt, “Sếp Trình, chúng ta không phải bạn bè. Từ trước tới nay đều không phải.”

Thân mình Trịnh Trọng Thành trong nháy mắt cứng đờ, yên lặng làm không gian bao trùm như bị đè nén, Từ Ly Yến mặt nhăn mày nhíu đang định tìm cớ ra ngoài thì lại nghe người kia nói, “Có nhiệm vụ này anh nghĩ em sẽ làm tốt.”

Trịnh Trọng Thành trở về tác phong làm việc thường ngày, giọng điệu lạnh lùng ngắn gọn, ném một tập tài liệu cho Từ Ly Yến. Từ Ly Yến nhận lấy đầu tiên là nhìn ảnh chụp dán ở phía trên, trong hình là ảnh một người đàn ông tuấn tú nhưng lạnh lẽo, ánh mắt tỏa ra sát khí, môi mỏng đang chềch chếch như cười khẩy, mang theo khí chất kiêu ngạo mà con gái vẫn thích mê, còn Từ Ly Yến chỉ thấy đây là nụ cười đầy mưu mô.

Nhìn xuống bên dưới, người này tên Phó Dụ Triều, là thành viên đứng đầu trong hắc đạo của Đạo Tế Xã ở khu vực Đông Nam Á. Năm tháng trước Đạo Tế Xã xảy ra nội chiến, trong một lần giao dịch hàng bán lão đại bang là Đạo Cửu đã bị bắt, Phó Dụ Triều ở đó cũng bị bắt theo. Sau đó hắn thỏa hiệp cùng cảnh sát, đồng ý làm nhân chứng kết tội bang hội, điều kiện là nửa đời sau hắn phải được tự do. Bởi vậy, hiện tại trước khi ra tòa làm chứng, an toàn của hắn phải đặt lên trên hết.

Ánh mắt đảo qua tư liệu về Phó Dụ Triều, mọi người đều nói người sao tính vậy dường như không đúng với hắn chút nào. Gương mặt thì anh tuấn không ngờ lớn lên lại làm không biết bao nhiêu chuyện xấu, kinh doanh sòng bạc ngầm, cho vay nặng lãi, giết người, buôn lậu thuốc phiện, ả tử hán có dính dáng không dưới mười vụ, đúng là một tên tội phạm tàn nhẫn hung ác.

“Sếp muốn tôi bảo vệ thành viên xã hội đen?” Nhìn tư liệu xong, Từ Ly Yến nhàn nhạt hỏi.

“Nhận nhiệm vụ còn hai đồng nghiệp nữa, nhưng nếu có thêm em thì anh càng an tâm hơn. Hơn nữa, phong cảnh khu vực đó cũng đẹp, thích hợp giải sầu, thời hạn là một tuần, em có thể coi như vừa làm nhiệm vụ

vừa ngắm phong cảnh.”

Chứ không phải sợ cậu mà ở lại chỉ gây phiền phức cho tổ à? Từ Ly Yến tức giận nghĩ, nhưng thật ra trong đầu cũng hài lòng, vì nhiệm vụ này cũng hợp ý mình.

Thế lực Dao Tế Xã tại Đông Nam Á bành trướng phô trương, Long bang bị bắt ngày hôm qua chỉ là một nhánh không đáng kể của nó. Cậu cũng từng cùng đồng nghiệp điều tra mấy vụ án liên quan tới Dao Tế Xã, nhưng không có vụ nào đủ lực bật gốc rễ của chúng. Xem ra lần này để tiêu diệt Dao Cửu cảnh sát đã dốc toàn lực, ngay cả đối với loại tội phạm tày trời cũng có thể nhắm mắt cho đặc xá.

Nhưng mà, Phó Dụ Triều là ai cũng chẳng ảnh hưởng tới cậu, nhiệm vụ của cậu chỉ là bảo vệ người này an toàn.

“Nếu em không có ý kiến, anh sẽ lập tức sắp xếp.” Giọng điệu lạnh lùng phân phó của Trịnh Trọng Thành vẫn như cũ.

“Không có.” Từ Ly Yến cũng kiên định trả lời.

Trước khi ra ngoài, Trịnh Trọng Thành lại gọi cậu, “Nhớ cẩn thận.”

Từ Ly Yến không nói gì, chỉ giơ cao nắm đấm, đây là động tác cậu thường làm trước khi chuẩn bị làm nhiệm vụ. Tâm tình Trịnh Trọng Thành nháy mắt thoáng kích động, tựa hồ như rơi vào kí ức từ nhiều năm về trước, hai người cùng trong đội đặc công cùng kề vai sát cánh chiến đấu.

Nhiều năm trôi qua rồi mà người trước mắt chẳng có gì thay đổi, ưu nhã thông thả, cử chỉ không nhanh không chậm mang theo tự tin ăn sâu vào máu thịt, còn có tính cách ngoan lệ ra tay không hề lưu tình. Ấn tượng về Từ Ly Yến vẫn luôn rõ ràng sâu đậm như thế.

Có lẽ, từ đầu tới cuối, chỉ có mình Trịnh Trọng Thành thay đổi.

Nhìn thấy mình cùng vợ trong khung ảnh trên bàn, tâm tình Trịnh Trọng Thành đột nhiên có điểm bực bội, ba một tiếng khung ảnh đã bị úp xuống mặt bàn.

Ngày áp giải không phải một ngày đẹp mà mưa xối xả liên miên, bầu trời đục ngầu như bị giăng màn đen che khuất, người phụ trách lái xe là cảnh viên Hoắc Khoan thuộc tổ hình sự khác cậu, ngoài ra còn có một cảnh viên biệt hiệu Mập Tử. Trong lúc áp giải Phó Dụ Triều lên xe, Từ Ly Yến bỗng có cảm giác eo bị người ta bóp mạnh một cái, mắt phượng khẽ híp lại lạnh lùng nhìn thẳng kẻ đang cười tà trước mặt.

Phó Dụ Triều nhìn qua tầm ba mươi tuổi trở ra, ngoài đời còn ưa nhìn hơn trong ảnh nhiều, nhưng lại có vẻ tà nịnh kiêu căng mà Từ Ly Yến không thích chút nào. Hắn ta nhìn cậu chằm chằm, đáy mắt không hề che giấu để lộ ra dục vọng, dường như không ý thức được mình đang là tù nhân.

“Thì ra trong cục cũng có một nhân vật xuất sắc thế này. Cậu đúng là loại hình tôi thích, tên gì?”

Tiếng nói nhẹ nhàng từ tính, ngay cả giọng nói không ngờ cũng hoàn mỹ, đáng tiếc là Từ Ly Yến không thêm để vào mắt, dùng nắm đấm thay cho câu trả lời thụi một cú vào xương sườn hắn ta rồi đẩy vào trong xe, sau đó bản thân cũng chui vào, thản nhiên nói, “Trước khi muốn biết tên tôi thì nhớ kĩ thân phận mình đã.”

Phó Dụ Triều bị đánh gập người, nhưng không hề tức giận ngược lại còn cười, “Thật mãnh liệt, càng hợp khẩu vị, không bằng chúng ta giao lưu một chút, đằng nào cũng còn phải ở chung dài dài.”

Đúng là biến thái! Không thèm liếc nhìn đối phương một mực ve vãn, Từ Ly Yến bảo Hoắc Khoan mau lái xe xuất phát.

Trong làn mưa xối xả xe bắt đầu chuyển bánh, rất nhanh thì ra ngoại thành đi vào đường núi. Đường có chút lầy lội, trên cửa kính xe cần gạt nước không ngừng lặp lại động tác gạt nước mưa đơn điệu, trong xe thì yên ắng khó chịu. Hoắc Khoan, Mập Tử đều là những cảnh viên nhiều năm kinh nghiệm, hai người đều biết nguy hiểm nhất chính là lúc trên đường áp giải phạm nhân thế này. Muốn diệt tận gốc Dao Tế Xã, nhân chứng sống như Phó Dụ Triều là cực kì quan trọng, khả năng bị giết diệt khẩu là rất lớn, Dao Tế Xã chắc chắn cũng tính tới trường hợp được ăn cả ngã về không.

Cảnh sát đã phong tỏa toàn bộ tin tức về Phó Dụ Triều, nhưng không một ai dám lơ là cảnh giác, áp suất đè nén trong xe chứng tỏ không một ai là thả lỏng tâm tình cả, chỉ có kẻ đang nguy hiểm nhất Phó Dụ Triều lại là người thoải mái nhất.

“Còn bao lâu nữa mới đến nơi? Điều kiện có tốt hơn trong nhà giam không?” Hấn quay đầu nhìn Từ Ly Yến bên trái mình.

Từ Ly Yến coi như không nghe thấy, đút tay vào túi quần siết chặt súng trong tay, từ khi xuất phát cậu đã cảm thấy sẽ có chuyện không hay phát sinh, nên tâm tình cũng không thể thoải mái được.

“Đối với mày mà nói, điều kiện trong nhà giam đã là tốt lắm rồi.” Mập Tử ngồi bên phải Phó Dụ Triều lạnh lùng nói.

“Không sao, tôi cũng không để tâm mình sẽ ở chỗ thế nào.” Khóe miệng Phó Dụ Triều câu lên một nụ cười tà, dí sát tai Từ Ly Yến, thấp giọng nói, “Chỉ cần giường lớn một chút là ok!”

Lần này Từ Ly Yến ra tay không lưu tình, thúc khuỷu tay thẳng vào mạn sườn Phó Dụ Triều. Hấn bị đau, thần tình ngả ngón cũng lạnh tanh, “Cậu nên cẩn thận, làm bị thương nhân chứng quan trọng như tôi, tôi không chịu hợp tác thì cậu không xong đâu.”

“Không quan tâm!” Từ Ly Yến nhàn nhạt thuyết.

Làm cảnh viên bao nhiêu năm, loại uy hiếp này chẳng khác gì trò trẻ con, làm nhân chứng lại dám lật lọng, tới lúc đó không biết là hấn hay cậu chết khó coi hơn.

Bên ngoài mưa gió ngày càng nặng, mây đen kéo tới ùn ùn đến nỗi Hoắc Khoan phải bật đèn chiếu đường. Loại thời tiết này chắc chẳng ai đi đường núi, cả ngọn núi này ngoài bọn họ ra chắc chỉ có thể ngắm cây ngắm cỏ bên đường.

“Kì lạ, đi lâu rồi sao mãi vẫn chưa đến nơi?” Vừa quẹo một vòng, phóng tầm nhìn ra vẫn thấy đường núi quanh co, Hoắc Khoan nhìn GPS trên xe không khỏi lẩm bẩm.

Ánh mắt Phó Dụ Triều ánh lên tinh quang, ha ha cười, “Có khi nào gặp quỷ đả tường rồi không?”

“Câm miệng!” Từ Ly Yến phản xạ có điều kiện quát.

Phó Dụ Triều không thèm để ý, vẫn hì hì cười, “Sao thế? Cậu sợ quỷ à?”

Từ Ly Yến không trả lời, bất an trong lòng ngày càng mãnh liệt, một nửa là do Phó Dụ Triều nói thần nói quỷ, một nửa là do trực giác nhiều năm làm cảnh viên. Nơi này tối đen, lại núi non trùng điệp, không có chỗ nào tốt để ẩn náu...

“Bộp...” Xe cộ đột nhiên phát sinh tiếng vang quái dị giữa khúc vòng quanh co, Hoắc Khoan vội nắm chặt vô lăng hi vọng khống chế tình hình, Mập Tử kêu to, “Có chuyện gì thế?”

“Lốp xe bị nổ.” Từ Ly Yến thấp giọng trả lời.

Trực giác không lừa người, tình huống ngoài ý muốn rốt cuộc xảy ra, nghe tiếng động thì chắc chắn là do vật bên nhón được thả trên đường từ trước mới làm lốp xe bị thủng. Sợ rằng tiếp theo cần phải đánh một trận ác liệt, nét mặt Từ Ly Yến không đổi, vội rút súng chuẩn bị.

Tiếng vang lại kịch liệt vang lên, cửa sổ xe bị đánh tan nát bấy, Hoắc Khoan chỉ có thể thắt gập, trong làn mưa xối xả dưới ánh đèn xe, có một chiếc xe màu đen có rèm che đang lao thẳng tới hướng bọn họ. Ngay sau đó là tiếng súng nổ quanh bốn phía. Từ Ly Yến đẩy cửa xe cạnh mình, lôi Phó Dụ Triều cùng lăn ra bên ngoài. Nhưng bên ngoài đương nhiên đã có chuẩn bị, mai phục đông đảo, súng trang bị dày đặc hoàn toàn không để cậu có cơ hội chạy thoát.

“Hai người đi trước đi.” Hoắc Khoan lên phía trước yểm hộ, nhìn Từ Ly Yến và Mập Tử hô to. Vốn có xe che chắn, Từ Ly Yến có thể thoát thân khá dễ dàng, vội lôi Phó Dụ Triều và Mập Tử chạy vào rừng bên cạnh. Cây cối rậm rạp trong rừng bây giờ là phòng tuyến tốt nhất.

Đạn từ phía sau không ngừng bắn tới, chạy được một lúc Từ Ly Yến nghe thấy tiếng ngã nặng nề, quay đầu nhìn thấy Mập Tử đã ngã ở trên mặt đất. Từ Ly Yến vội vọt tới bên cạnh, khi dìu cậu ta trong nháy

mắt phát hiện không có khả năng cứu được. Ba năm đặc công giúp cậu biết, tình trạng chảy máu này là do động mạch chủ bị vỡ, trong hoàn cảnh này sống sót là vô cùng khó khăn.

Phó Dụ Triều nhân cơ hội chạy trốn, Từ Ly Yến giật mình vội đuổi theo, chạy sâu vào trong rừng, hét lớn, “Đứng lại!”

Phó Dụ Triều đương nhiên không ngừng, giây tiếp theo vành tai đau đớn truyền tới đại não níu lại bước chân hắn, hắn nghe thấy giọng nói lạnh lẽo uy nghiêm từ phía sau, “Phát đạn thứ hai sẽ không gặp may như này nữa đâu!”

Phó Dụ Triều dừng lại, xoay người, dựa vào ánh chớp thỉnh thoảng xẹt qua mà quan sát nét mặt Từ Ly Yến, khác xa vẻ ưu nhã lạnh nhạt lúc ban đầu mới gặp, giờ họng súng giương cao chỉ điểm thẳng vào trán hắn, ám chỉ có thể bắn bất cứ lúc nào.

“Tài bắn súng rất chuẩn. Không bằng sau này theo tôi.” Trải quen sóng to gió lớn, có bị súng chỉ vào người Phó Dụ Triều cũng không sợ, chỉ ung dung nói.

“Cấm nhúc nhích! Đừng nói nữa, nếu không tao cũng không dám đảm bảo có nổ súng hay không.”

Từ Ly Yến giương súng tiến về phía trước, chớp điện xẹt qua chiếu sáng rồi biến mất, nháy mắt có bóng dáng trong sương mù hắc ám lặng lẽ di động, xẹt qua một gốc cây thân thô to, dường như không vui vì có khách không mời mà đến, nhánh cây cũng tối đen trong màn đêm, chầm chầm lung lay. Đáng tiếc không có ai trong hai người chú ý đến.

“Là mày truyền tin tức đúng không? Mày từ đầu đã không định hợp tác với phía cảnh sát!” Bước tới gần, Từ Ly Yến quát hỏi.

Phó Dụ Triều kinh ngạc nhìn cậu, rất nhanh hóa thành tán thưởng, “Thông minh thế này chỉ làm một cảnh viên đúng là đáng tiếc.”

Hắn thừa nhận! Bàn tay nắm súng của Từ Ly Yến càng thêm siết chặt, lại một tia chớp xẹt ngang, nhìn thấy trong ánh mắt người đối diện một tia đắc ý làm Từ Ly Yến không khỏi bất an, theo bản năng xoay người đồng thời quay súng về phía sau, hai gã xạ thủ phía sau rất nhanh gục trên mặt đất, bả vai Từ Ly Yến cũng bị thương trúng một phát đạn mà lao đảo về phía sau, ngã nhào vào một cây cổ thụ chọc trời, vết thương mau chóng chảy dọc trên thân cây, rất nhanh như bị hấp thụ hết vào trong, sau đó thân cây như rung động cùng cực, gió mạnh táp tới các cành cổ thụ phát sinh tiếng động như những tiếng thét quái dị chói tai.

Trong lúc đó vẫn không một ai để ý biến hóa quái dị này, Từ Ly Yến nhịn đau gờ súng bắn một tên đang yểm hộ cho Phó Dụ Triều chạy đi, ngay sau đó đã bị một tên khác lao tới đá vào cổ tay, súng cũng bay mất.

“Rắc rắc...”

Chớp ngang xẹt qua, một tiếng sấm nổ tai kèm theo sét từ trên trời đánh xuống, đánh vào người mấy gã côn đồ, Phó Dụ Triều đi cùng cũng không tránh khỏi bị vạ lây, ánh lửa quỷ dị lập tức bùng lên, đem quần áo cùng thân thể đốt cháy, hắn đau đớn lăn lộn trên đất gào thét.

Từ Ly Yến vật lộn đá văng tên sát thủ chỗ mình, vọt tới bên cạnh Phó Dụ Triều, cởi áo khoác thay hắn dập lửa. Nhưng ngọn lửa giống như mọc ở trên người hắn, rõ ràng là mưa xối xả nhưng hoàn toàn không bị tắt. Phó Dụ Triều bị bỏng gào khóc thảm thiết, đúng là sức lực để chạy đã không còn.

“Sống lại! Không có sự cho phép của tao, mày đừng hòng chết!”

Đao Tể Xã vẫn còn sờ sờ trước mặt, cậu tuyệt đối không cho phép Phó Dụ Triều chết. Tên khốn này hại chết hai đồng nghiệp của cậu, không có tư cách chết thoải mái thế này.

“Tôi rất đau đớn, van cậu, mau buông tha cho tôi...” Cả người bị đốt cháy, Phó Dụ Triều lần đầu tiên yếu hèn rên rỉ cầu xin.

Từ Ly Yến không quan tâm, vẫn dùng áo dập lửa trên người hắn, hét lớn, “Không được! Trước khi tao chết thì mày đừng hòng chết được.”

Cổ thụ chọc trời, đột nhiên phát sinh lung lay dữ dội, gió lạnh từ đất bằng nổi lên thổi bay Từ Ly Yến sang một bên, gần như đồng thời một viên đạn bắn tới chỗ đó. Là tên sát thủ duy nhất còn đánh nhau với Từ Ly Yến lúc này bắn. Từ Ly Yến từ dưới đất bật người dậy, đá hòn đá dưới chân trúng cổ tay đối phương, súng trên tay gã bay qua một bên. Nhưng khi Từ Ly Yến xông lên lại bị tên sát thủ đá trúng đầu vai bị thương, sau đó là ngực bị đâm liên tiếp, cậu ngã xuống đất, không may gậy đập trúng vào tảng đá bên dưới, nhất thời đất trời chao đảo mơ hồ không rõ.

Sát thủ đi tới dò xét Phó Dụ Triều, lửa trên người đã tắt nhưng khuôn mặt đã cháy sạch, hấp hối sắp chết. Phương án cứu viện cũng bị hủy trong chốc lát, sát thủ không khỏi giận dữ cúi người nhặt khẩu súng chĩa về phía Từ Ly Yến.

Lại một trận gió lạnh nổi lên mạnh tới nỗi làm lệch phương hướng viên đạn, tiếng gió âm trầm xen lẫn như thể có tiếng dã thú rít gào đình tai nhức óc. Sát thủ dù đối mặt với không ít trận sinh tử trong lòng vẫn sản sinh ra chút sợ hãi khẩn trương nhìn bốn phía, ngay lập tức phát hiện một bóng đen dày đặc bám trên thân cổ thụ, dưới ánh sáng mờ mờ bóng đen không ngừng co duỗi, dần dà tạo thành một hình dạng người rõ ràng. Cao lớn hơn một trượng (4.7m), khắp người đỏ đậm, trên mặt loang lổ hoa văn quái dị, đầu tai nhọn nhô ra, trên đầu có sừng thú hơi cong màu vàng kim, giữa lúc gió lạnh lác lác đầu sau đó nhìn thẳng mình.

“Quý... quý...”

Sát thủ sợ hãi quá độ chỉ nghĩ tới duy nhất một đáp án, bản năng giờ súng bắn liên tiếp về phía đối diện, đáng tiếc quanh thân quý quái xuất hiện một tầng sương nhàn nhạt, đạn bắn tới đó lập tức biến mất. Sát thủ sợ hãi xoay người, nhưng vẫn chậm, quý quái nhàn thần đảo qua ánh vàng nổi lên trong đáy mắt, thân thể sát thủ lập tức bị dờn đến vách núi. Hấn kinh hoảng không ngừng đập trên khoảng không, giấy tiếp theo mang theo tiếng kêu thảm ngã xuống dưới.

“Đánh thức giấc ngủ của ta, đáng chết!”

Quý quái lâu bầu một tiếng, rồi quay đầu nhìn Từ Ly Yến vừa đúng lúc Từ Ly Yến cũng nhìn. Thân thể cao to cùng gương mặt kinh dị, đến gần mình một khắc Từ Ly Yến lại cảm nhận hơi thở tử thần cũng đến ngày càng gần. Toàn thân rét lạnh, không biết là do mất máu nhiều hay tại quý quái này làm bản thân sợ hãi. Cậu không có súng, tuyệt vọng bao trùm toàn bộ tinh thần, cậu lập tức giơ tay, xé cổ áo móc ra vòng ngũ sắc cầu bình an mà chú đưa cho.

Vòng cầu bình an, đại cát đại lợi hóa nguy thành an, không cho phép yêu ma quỷ quái tới gần, hiện tại cậu chỉ mong Từ Ly Thần không lừa mình.

Nhưng cái vòng dường như chẳng có tác dụng gì, quái vật vẫn đến ngày một gần, Từ Ly Yến cảm thấy máu sau đầu chảy ra ngày càng nhiều, trái tim không không chế được loạn đập như nước rút, khẩn trương tới cực hạn, rốt cuộc đứt dây đàn quá giới hạn, cậu ngã đầu rơi vào hôn mê. Ba ngọn lửa màu lam từ đỉnh đầu bay ra, nhanh lẹ vào trong rừng sâu làm quái vật nhàn mặt dừng bước.

“Hồn phách mất, sẽ chết.”

Quý quái muốn chạy đuổi theo mang hồn phách về, ai ngờ thân thể Từ Ly Yến đột nhiên trượt xuống, nó theo bản năng đưa tay ra đỡ.

Máu người này chảy vào cây cổ thụ khi nó đang ngủ, nên vô tình ném được. Ôm thân thể đơn bạc có chút mỏng manh làm nó có cảm giác khó hiểu lạ lùng, không giống cảm giác khi ném máu cho lắm. Trong máu có phần nổ, nhiệt tình, còn có phần anh khí mạnh mẽ không ai cản nổi, mang mùi vị tinh khiết không gì sánh được. Nên nó thấy khó hiểu, sao thân thể đơn bạc này có thể ẩn giấu đáng về bề bề đến vậy, còn có người này vì sao lại phần nộ như thế. Nó cũng rất muốn giết người này, nên mới gọi sấm sét đến, thế nhưng tại phút chót không hiểu sao lại ra tay cứu. Loại tâm tình phức tạp này làm một yêu quái như nó thấy khó hiểu.

Ôm Từ Ly Yến, yêu quái mơ màng mờ mịt, cảm giác mình vừa tỉnh lại không ngờ đã gặp phải một vấn đề nan giải. Ngẩng đầu nhìn khoảng không, đã chẳng thấy tung tích ba phần hồn phách kia đâu, xem ra muốn mang về cần chút thời gian. Mà hiện tại chắc người này cũng không gặp nguy hiểm nữa.

“Người không chết được, phải để ta hiểu rõ vấn đề đã.” Nói xong quay đầu nhìn Phó Dự Triều, “Còn hần nữa, yên tâm, hần cũng sẽ không chết.”

2. Chương 2

Từ Ly Yến tỉnh lại, có gương mặt lạnh tanh đen thui của anh cả, bốn vách tường trắng toát cộng với mùi thuốc khử trùng nồng nặc nói cho cậu biết mình đang nằm trong bệnh viện.

“Từ Ly Yến, cuối cùng cũng biết đường phải tỉnh dậy!” Từ Ly Thịnh nhìn thấy cậu tỉnh, cười lạnh nói.

Chắc là giận thật rồi, chỉ có khi tới cực hạn anh cả mới gọi cả họ lẫn tên cậu như thế. Từ Ly Yến lúc này chỉ hận không thể tiếp tục giả chết nhắm mắt vờ ngủ tiếp.

Nhưng đương nhiên là hiện thực không cho phép, Từ Ly Thịnh thấy cậu muốn nhắm mắt tiếp tục cười lạnh, “Mày thử ngủ tiếp xem! Xem sau này còn ngủ được nữa không?”

“Không có, em ngủ lâu đến nỗi mỗi giờ ra rồi, không muốn ngủ nữa!” Từ Ly Yến cười khở định đứng lên mới phát hiện toàn thân mình đúng là bã ra thật, kinh ngạc nhìn Từ Ly Thịnh, “Em ngủ bao lâu rồi?”

“Một tháng.” Từ Ly Thịnh đỡ cậu, thản nhiên nói tiếp, “Thế nên từ hôm nay trở đi, tạm thời nghỉ việc, anh mày hiện tại không cần một thằng em cảnh viên.”

“Một tháng!” Từ Ly Yến nghe thế bị dọa ngây người, không để tâm tới lời ép buộc từ chức của anh cả, nửa nằm nửa ngồi trên giường, ôm đầu nhớ lại cảnh tượng trước khi mình ngất đi... rừng cây âm u lạnh lẽo, đột nhiên bị đám lưu manh tập kích, đồng nghiệp bị thương, bọn sát thủ bị sét đánh, sau đó, xuất hiện một con quỷ hình dạng kinh khủng...

“Không sao, không có chuyện gì.” Nhìn thấy Từ Ly Yến ôm đầu như thể rất đau đớn, Từ Ly Thịnh vội vỗ vai xoa dịu. Mọi việc đã qua, tuy anh không biết Từ Ly Yến rốt cuộc đã gặp phải chuyện khủng khiếp gì mà tới tận bây giờ mới tỉnh lại nhưng anh không mong muốn nó ôm chuyện quá khứ tiếp tục chịu dày vò.

“Hai đồng nghiệp của em đâu?”

“Hi sinh vì nhiệm vụ.” Từ Ly Thịnh do dự, cuối cùng vẫn nói tiếp, “Mày khá may mắn, chỉ bị thương ở vai, vết thương sau đầu do va chạm cũng không mấy ảnh hưởng.”

Thật ra sau khi đưa Từ Ly Yến vào mổ, Từ Ly Thịnh không mấy lo lắng, bởi vì kiểm tra thì thấy vết thương sau đầu không quá nghiêm trọng, cứ nghỉ nó chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là tỉnh. Ai ngờ Từ Ly Yến ngủ tận một tháng sau mới tỉnh, báo hại cả nhà còn lại ba thằng con trai tất bật thay phiên nhau tới chăm nom.

“Vậy vụ đó thế nào rồi?”

Từ Ly Thịnh nhướn mày, “Chuyện thuộc về chuyên môn của mày anh không rõ lắm, dù sao cấp trên cũng sẽ tới nhanh thôi, mày trực tiếp hỏi đi.”

“Tới nhanh thôi?”

“Chứ còn gì, ngày nào cũng chăm chỉ tới báo danh, so với ba người bọn anh còn chịu khó hơn.” Nhìn sắc mặt Từ Ly Yến thay đổi, Từ Ly Thịnh hừ lạnh mắng một tiếng, “Hừ, cấp trên quan tâm tới thuộc hạ cũng là đúng thôi, mà vụ này vốn là cậu ta giao cho mày, nếu mày gặp chuyện gì thì cậu ta cứ chuẩn bị ra tòa mà gặp anh.”

Tiếng gõ cửa vang lên, người bên ngoài đi vào cắt ngang cuộc nói chuyện của hai anh em, Trịnh Trọng Thành biểu tình cực kì bình tĩnh, thoạt nhìn đúng biểu hiện của một cấp trên tới thăm bệnh thuộc hạ.

Từ Ly Thịnh lạnh tanh nhìn hần nói, “Bệnh nhân vừa tỉnh, chỉ có năm phút đồng hồ tiếp khách thôi, có gì thì nói nhanh lên.”

“Anh!” Từ Ly Yến đối với thái độ của anh mình cũng bó tay, chuyện của cậu và Trịnh Trọng Thành cả nhà đều không biết, nhưng anh cả thông minh thế sao có thể không nhìn ra. Vậy nên, đối với Trịnh Trọng Thành, anh luôn tỏ thái độ một giây cũng không muốn nhìn thấy.

“Còn mày nữa!” Từ Ly Thịnh đảo mắt liếc Trịnh Trọng Thành cuối cùng mới nhìn chăm chăm cậu, “Tiền viện phí thuốc men một tháng nay đều là anh trả cho mày, lát anh viết hóa đơn nhớ trả lại đầy đủ.”

Cửa đóng lại, nhìn về mặt đờ đẫn của Trịnh Trọng Thành, Từ Ly Yến cười khổ, “Để sắp cười rồi, anh của tôi tính tình lúc nào cũng thế.”

“Anh em hai người thật giống nhau, tính cách khó ai chịu nổi.” Trịnh Trọng Thành ngồi bên mép giường, mỉm cười nói, “Xin lỗi, ra khỏi nhà mới nhận được tin em tỉnh lại, nên không kịp chuẩn bị quà chúc mừng.”

Từ Ly Yến mê man một tháng, thoát nhìn gầy đi nhiều, trên mặt trắng bệch, Trịnh Trọng Thành nhìn thấy trong lòng đột nhiên thấy yêu thương vô hạn. Thời gian này hẳn ở trong cực mà tâm tư lúc nào cũng chỉ ở bệnh viện, mong muốn có thể cùng cậu chia sẻ chút đau đớn. Sự yêu thương này cũng không biết là xuất phát từ hổ thẹn hay là vì trong lòng vẫn còn tình cảm nữa.

Hắn phải cảm ơn Từ Ly Thịnh có mặt từ đầu ở đây, nếu không hẳn sẽ không nhận được xúc động mà lao vào ôm lấy người kia vào lòng, có những lúc lo lắng vẫn vợ cho cậu, có những lúc chỉ muốn ngày càng được tới gần cậu, cũng có lúc nhớ nhung da diết.

Đưa tay tới, định giúp Từ Ly Yến vén sợi tóc mái rủ xuống thì cậu quay đầu nhìn cửa sổ.

“Thời tiết có vẻ đẹp, sắp mở cửa sổ giúp tôi hít thở không khí một chút.”

Cánh tay Trịnh Trọng Thành giơ ở không trung, hoàn hảo lời đề nghị của Từ Ly Yến giúp hắn khỏi xấu hổ, chỉ đành cười khổ một tiếng. Từ Ly Yến luôn như thế, cấp bậc thấp hơn nhưng luôn thích sai bảo hắn. Loại khí chất ưu nhã chỉ có ở công tử con nhà giàu này, ngay cả khi ốm yếu mới tỉnh dậy cũng không hề mất đi.

Cửa sổ mở, gió nhẹ cùng ánh nắng ấm áp tràn vào phòng bệnh, Từ Ly Yến hít sâu một hơi, nói: “Xin lỗi, nhiệm vụ thất bại.”

“Không cần tự trách mình, đây là do Phó Dụ Triều bày trò. Hẳn một mặt giả vờ hợp tác một mặt liên lạc với Đạo Tế Xã cứu viện, chuyện của Hoắc Khoan và Mập Tử không phải chuyện ngoài ý muốn mà là do cảnh sát chúng ta chủ quan sơ sẩy. Cũng may, em không sao.”

“Đạo Cứu thì sao?”

“Có tốt thì chịu tội, hẳn được thả. Hẳn là lão hồ ly, không có nhân chứng chỉ điểm cùng bằng chứng xác thực chúng ta không làm gì được, muốn bắt hắn đúng là chuyện không dễ dàng.”

Từ Ly Yến lơ đãng cau lông mày, “Phó Dụ Triều cũng chết rồi ư?”

“Không, hẳn bị bỏng nặng, gương mặt bị hủy. Nhưng cảnh sát tuyên bố với bên ngoài là hắn đã chết, ngầm thực hiện phẫu thuật chỉnh dung cho hắn, mong muốn phục hồi gương mặt như cũ để hắn tiếp tục làm nhân chứng cho chúng ta...”

“Sét đánh không chết hẳn, ông trời đúng là không có mắt. Nhưng sắp thực sự tin tưởng hẳn ta sẽ đồng ý hợp tác?”

Trịnh Trọng Thành thở dài, “Trước khi trả lời em vấn đề này, kì thực chúng ta còn gặp rắc rối lớn hơn.”

“Cái gì?”

“Hắn mất trí nhớ.”

“Hả?”

Ba ngày sau, Từ Ly Yến theo chân Trịnh Trọng Thành tới bệnh viện cảnh sát đặc biệt chuẩn bị cho Phó Dụ Triều. Nghỉ ngơi ba ngày, Từ Ly Yến đã hồi phục hoàn toàn, nếu không phải tại anh cả một mực phản đối thì cậu đã xuất viện từ ngày đầu tiên rồi. Nhưng mà hóa đơn còn ở trước mặt, là một con nợ cậu cũng đành nhường nhịn ách bá nhà mình.

“Trên đường áp giải hôm đó rốt cuộc mọi người đã gặp phải chuyện gì? Vì sao Phó Dụ Triều lại bị bỏng?” Trên đường tới bệnh viện, Trịnh Trọng Thành mới hỏi.

Từ Ly Yến cứng người, chuyện ngày đó là việc cậu không muốn nhớ lại nhất, hai ngày nay lúc nào cũng mơ thấy ác mộng, toàn bộ là nhờ phước con quỷ ngày đó ban tặng. Cậu cũng cho rằng là do mình mất nhiều máu quá nên mới nhìn gà hóa cuốc tưởng tượng ra, nhưng thực sự là có do cậu tự tưởng tượng thì nó cũng đặc sắc quá mức đến độ khắc sâu vào trí nhớ, làm cậu sợ đến nỗi không dám nghĩ đến, nhắc tới cũng không dám.

Hơn nữa, nếu nói đó là thật, liệu có ai tin không?

“Trở về sẽ viết báo cáo chi tiết cho sếp, cứ thế đi.” Cậu lập tức cắt ngang ý đồ gặng hỏi của Trịnh Trọng Thành.

Hợp tác bao nhiêu năm, Trịnh Trọng Thành rất hiểu Từ Ly Yến, vì vậy cũng thông minh chuyển chủ đề, “Em đoán Phó Dụ Triều mất trí nhớ là thật hay giả?”

“Tôi chỉ biết là hấn bị bỏng chứ không phải bị đập đầu. Nếu là mất trí nhớ, người đó nên là tôi mới đúng.” Nói đến vụ việc, Từ Ly Yến lập tức khôi phục tinh thần.

“Nhưng một tháng nay các chuyên gia đã tiến hành rất nhiều thí nghiệm, kết quả đều cho thấy hấn thực sự bị mất trí nhớ.” Trịnh Trọng Thành thở dài, là người phụ trách vụ này hấn không mong Phó Dụ Triều mất trí nhớ thật, nếu không không phải việc chỉnh dung cho hấn đều là công cốc à.

“Chuyên gia làm việc kết luận dựa trên tài liệu, tài liệu cũng có lúc không đúng.”

Rất nhanh thì đến phòng bệnh, Trịnh Trọng Thành bị bác sĩ trưởng của Phó Dụ Triều kéo lại, Từ Ly Yến nói, “Hai người cứ từ từ nói chuyện, tôi tới kính thăm nhân vật bị mất trí nhớ của chúng ta trước.”

Phó Dụ Triều ở trong một căn phòng rất lớn, nói là phòng bệnh thà nói là một cái rạp chiếu phim còn đúng hơn, trần nhà phía trên làm bằng kính thủy tinh trong suốt nên có thể nhìn thấy cảnh vật bên ngoài, tường cũng một dạng trong suốt, trong phòng chỉ có một chiếc giường, người ngồi trên giường đang xem tivi, nghe thấy tiếng động lập tức quay đầu nhìn cậu, sau đó nhanh chạy tới.

“Là cậu? Mấy ngày nay không tới thăm được, cậu khỏe chưa?”

Biểu tình hài lòng bất ngờ này làm Từ Ly Yến giật mình.

Bộ quần áo bệnh nhân màu xanh nhạt y hệt, ở trên người tên này lại tạo nên cảm giác hết sức thanh nhã sáng sủa, gương mặt đường nét rõ ràng tuấn tú nhưng dường như lại có cái gì đó khác thường. Phó Dụ Triều âm độc phách lối, còn gương mặt này nổi lên nhiều hơn là ngạo khí đường hoàng, đồng tử trong trẻo nhưng sâu thẳm khiến người khác không thể nhìn thấu. Đối mặt nhìn nhau, Từ Ly Yến khó hiểu run rẩy ngón tay, cảm nhận như bị cỗ khí thế của người đối diện áp bức.

Đây là thứ mà Phó Dụ Triều không có, dù hấn có âm độc ngoan lệ đến đâu cũng không có phần khí chất mà cảnh viên chân chính như cậu sợ hãi. Nhưng người đứng trước mặt lúc này lại làm cậu biết thế nào là sợ hãi. Dù trên gương mặt hấn ta là nụ cười hết sức đơn thuần nhưng vẫn khiến cậu không ngừng run rẩy hoảng hốt.

Đây là ai?

Gương mặt tuấn tú không chút tì vết, dù có được phẫu thuật thành công đến đâu cũng không thể trong vòng một tháng mà Phó Dụ Triều đã khôi phục hoàn mỹ thể này. Nhưng căn phòng bệnh này, trừ Phó Dụ Triều ra làm gì còn người nào khác.

Từ Ly Yến hơi lui về sau dân cách cự li, mắt phượng híp lại đề phòng quan sát.

Thấy bộ dạng Từ Ly Yến như vậy, người đối diện nở nụ cười, “Cậu không nhớ ta sao? Một tháng trước, chính cậu là người áp giải ta.”

Đúng là Phó Dụ Triều! Từ Ly Yến ghen, cậu chỉ bị xây sát nhẹ mà hôn mê tận một tháng, tên khốn này không những bị sét đánh, sau đó còn phải phẫu thuật chỉnh dung mà sao nhìn khỏe mạnh còn hơn cả cậu. Ông trời đúng là không có mắt.

“Phó Dụ Triều!” Từ Ly Yến cong miệng mỉm cười, âm u chào hỏi.

“Dụ Chiêu!” Hắn ta nhìn cậu chăm chăm nhấn mạnh.

Đây xem như là lần đầu tiên cả hai chính thức gặp mặt, Từ Ly Yến hồi phục lại càng tuần mĩ, ngũ quan tinh xảo nhu hòa, mắt xéch hẹp dài khê híp lại rất có tác dụng mị hoặc, lại bị phần anh khí giữa hai chân mày tiêu diệt hoàn toàn sự nhu mì quyến rũ, tổng thể như ngạo nghễ mà kiêu ngạo, khỏe miệng câu lên nhàn nhạt cười, nhìn qua là biết không có ý tốt, nhưng không thể không công nhận là rất mê người.

Oanh! Bụng dưới bị đánh mạnh làm Dụ Chiêu đang mơ màng trong mộng đẹp phải tỉnh lại, cổ bị Từ Ly Yến bóp chặt đẩy về sát vách tường, hắn kì quái nhìn, “Sao lại đánh ta?”

Đáp lời lại là một quyền nửa thúc tới, Từ Ly Yến ra tay không chút nể mặt, lạnh lùng nói, “Hai cái mạng hai đấm, còn rất hời.”

Dụ Chiêu thần sắc lạnh lẽo, ngay khi đấm thứ ba định hạ xuống đột nhiên cổ tay cậu bị chế trụ, sau đó bị người vặn ra sau, cả người đổi lại bị dí sát vách tường, tình thế trong nháy mắt đảo lộn. Yết hầu Từ Ly Yến bị Dụ Chiêu mạnh tay thít chặt, không còn nụ cười trên mặt, Dụ Chiêu lạnh lẽo nhìn cậu, lệ khí bức người làm cậu có lỗi giác như nhìn thấy hung thần ác sát.

Từ Ly Yến tin đối phương thậm chí có thể giết mình ngay lập tức, nhưng cậu cũng không sợ nhìn chăm chăm đối chọi lại ánh mắt bức người kia, cười nhạt, “Không phải nói mất trí nhớ ư? Sao còn nhớ tháng trước là tao đã áp giải?”

Cánh tay bóp hầu cậu hạ xuống, Dụ Chiêu mê man nhìn cậu, “Phản ứng của cậu sao không phải sợ hãi? Vì sao lại chỉ có giận dữ?”

“Vì tao đang muốn biết mày muốn giở trò quỷ gì!!”

Nhìn ở góc độ cực gần, Từ Ly Yến nhìn thấy lông mày đối phương cong lên như không hiểu, ngoài ý muốn rất thuận mắt dễ nhìn, dường như thực sự ngẫm nghĩ câu hỏi của mình đề ra. Hành động này tuy khó thấy, nhưng cậu dám khẳng định Phó Dụ Triều trước kia sẽ không làm thế này.

Người này sao không đi làm diễn viên đi? Khả năng diễn xuất cao thế này, đúng là phí hoài nhân tài.

Từ Ly Yến không sợ, bởi trừ khi Phó Dụ Triều không muốn giả vờ mất trí nhớ nữa, nếu không sẽ không ngu ngốc mà giết cậu ngay tại đây. Nhìn thấy hắn nhíu mày như đang ra chiều suy nghĩ, Từ Ly Yến càng khích, cười lạnh nói, “Ra tay đi, thế nào lại không tiếp tục?”

Đúng là người khó hiểu, không uống công hắn tốn công sức bắt hồn phách người này về. Dụ Chiêu buông tay, nhìn Từ Ly Yến nói, “Ta không giở trò quỷ gì cả, ta chỉ nhớ rõ chuyện sau khi cậu áp giải ta, nhưng rồi bọn họ nói ta là trọng phạm rồi nhốt ở chỗ này.”

Từ Ly Yến xoa xoa cổ, muốn nói mới phát hiện hầu tê tê, lúc này mới có chút sợ, sợ người này thật sự có ý định muốn giết mình.

Có chén nước đưa tới trước mặt, Dụ Chiêu nói, “Cổ họng chắc rất đau, uống nước cho nhuận họng đã.”

Từ Ly Yến nhận lấy chén nước đưa lên miệng, khi nuốt mới thấy hầu đau dữ dội, làm cậu nhìn đối phương với cặp mắt hoàn toàn khác. Trong tư liệu nói Phó Dụ Triều biết võ, nhưng không hề đề cập là lợi hại như thế này, nếu không sao chỉ trong vòng một chiêu cậu đã bị áp chế rồi.

Nếu đối phương muốn diễn, cậu cũng không ngại diễn cùng. Nghĩ thế, Từ Ly Yến khôi phục bộ dạng tươi cười, quan sát đối phương từ trên xuống dưới, không nóng không lạnh nói, “Anh khôi phục rất nhanh.”

“Vì cậu nói không cho ta chết.”

“Anh đúng là biết nghe lời.” Từ Ly Yến nghe thế nở nụ cười, “Vậy, nếu tôi nói muốn anh làm chứng nói ra những hành vi phạm tội của Đạo Cửu, anh có làm không?”

“Nếu như biết, ta nhất định sẽ nói.”

Vấn đề là cái gì hắn cũng không biết, vì hắn chỉ là một yêu quái nương nhờ thân thể này mà thôi. Hắn ban đầu định cứu Phó Dụ Triều, nhưng sau lại thấy hắn chỉ có thể thành người thực vật không cứu chữa được,

nên mới quyết định nương nhờ thân thể hần. Người này đã mất ý thức, tư duy cũng đình chỉ, hần không có cách nào moi thông tin từ não người này cả.

“Hai người dường như trò chuyện rất vui vẻ.”

Cửa đẩy ra, Trịnh Trọng Thành từ ngoài tiến vào, Từ Ly Yến gật đầu hòa theo, “Phó tiên sinh đúng là người hiếm, cái nên nhớ thì đều quên, cái không nên thì nhớ rất rõ ràng.”

“Muốn hồi phục trí nhớ dù sao cũng cần có thời gian, anh nghĩ Phó tiên sinh nhất định cũng mong mình sẽ nhớ ra, dù sao cũng chẳng có ai muốn cả đời ở đây.”

Từ Ly Yến ăn ý mười phần, lập tức nói tiếp, “Phó tiên sinh là người thông minh, nhất định là sẽ suy nghĩ cẩn thận.”

Dụ Chiêu nhìn hai người bọn họ, không biết vì sao thấy không vui, có lẽ là cảm giác không thích bị cho ra rìa.

“Hai người cứ nói chuyện, ta còn có việc.”

Hần xoay người về lại giường, Từ Ly Yến không hiểu quay đầu xem hần nói là việc gì, nhìn thấy ánh sáng chớp chớp từ tivi phát ra, hiển thị chương trình kịch Thanh xuân thần tượng thì suýt bị sặc vì nghẹn khí, cậu chắc chắn tên tội phạm này đang cố tình chĩnh mình mà.

Ra khỏi phòng bệnh, Từ Ly Yến hỏi Trịnh Trọng Thành, “Vừa rồi sếp cố tình không vào là vì muốn xem kịch vui?”

“Anh chỉ biết đúng là cái gì cũng không qua được mắt em.” Trịnh Trọng Thành cười khổ, giơ tay đầu hàng, “Mấy bác sĩ đều khẳng định là Phó Dụ Triều mất trí nhớ thật, tiếp tục giam giữ cũng không được lợi gì, nên anh nghĩ cần thay đổi phương pháp kích thích hần khôi phục trí nhớ, không ngờ lại khiến hai người động thủ.”

“Vậy sếp có thấy vấn đề gì không?”

“Không nhìn ra được cái gì, nên mới đau đầu đến giờ.” Trịnh Trọng Thành bóp bóp thái dương, nhìn Từ Ly Yến, “Nhưng em cũng không cần lo, anh đã đồng ý với anh em, cho em nghỉ phép một tháng để em nghỉ ngơi thật tốt.”

Từ Ly Yến xùy một tiếng cười lạnh, “Ít làm bộ làm tịch thôi, nói đi, sếp muốn tôi làm gì?”

“...Không có.”

Từ Ly Yến ung dung bước tiếp, thản nhiên nói, “Cơ hội chỉ đến một lần.”

“Anh nói!” Trịnh Trọng Thành vội tiến lên đuổi theo, “Tiếp nhận Phó Dụ Triều xuất viện, giám sát sinh hoạt của hần, xem như là nghỉ ngơi luôn, nhưng vẫn được nhận lương.”

“Thả hần ta ra ngoài, sếp điên rồi!” Từ Ly Yến nhún mày nhìn Trịnh Trọng Thành, “Nếu hần là giả vờ, rồi nhân cơ hội chạy mất thì sao?”

“Chúng ta sẽ cài thiết bị theo dõi trên người hần, muốn thoát cũng không dễ dàng như vậy. Nhưng kì thực anh cũng muốn hần làm như vậy, tiết kiệm không ít phiền phức cho chúng ta. Nếu hần thực sự mất trí nhớ thì em hãy ở cùng hần, cố gắng kích động hần nhớ ra. Em là người duy nhất hần còn tiếp xúc trước khi mất trí nhớ, vậy nên anh nghĩ em nhất định tạo hiệu ứng khác với mọi người trong mắt hần.”

Nhớ tới việc Phó Dụ Triều ve vãn mình lúc áp giải, Từ Ly Yến không khỏi hừ lạnh, đúng là hiệu ứng quá khác đi.

“Vậy chuẩn bị một gian nhà trọ đi, nếu hần muốn chơi tôi sẽ chơi với hần tới cùng.” Thấy Trịnh Trọng Thành kì quái nhìn mình, Từ Ly Yến lại hỏi, “Sao vậy?”

“Anh nghĩ em sẽ dẫn hần về nhà.”

“Muốn tôi dẫn một tên tội phạm giết người về nhà mình?” Từ Ly Yến nhìn Trịnh Trọng Thành cười nhạt, “Người trong nhà tôi không phải cảnh sát, không có nghĩa vụ liên quan tới hần.”

“Anh chỉ nói thế, không nói em nhất định phải làm thế.”

Trịnh Trọng Thành làm việc cùng Từ Ly Yến nhiều năm đương nhiên hiểu rõ, Từ Ly Yến luôn đặt người thân lên hàng đầu. Hắn cũng từng hầu như cảm thụ được cảm giác ấy, chỉ tiếc sau đó một loạt biến cố phát sinh...

Trịnh Trọng Thành lắc lắc đầu nhanh bỏ đồng suy nghĩ này ra khỏi tâm trí, lại trở về công vụ tiếp tục nói, “Anh lập tức tìm nhà trọ cho em, lần này chi tiêu đều là bên cục cấp trước, em suy nghĩ xem cần gì nữa không, anh sẽ nói lại với cấp trên.”

“Cần gì tôi sẽ nói.”

Hai người ra tới cửa bệnh viện, Từ Ly Yến đột nhiên hỏi, “Bây giờ kĩ thuật phẫu thuật thẩm mỹ tiến hóa đến tận trình độ này rồi sao? Một tháng là có thể khôi phục hoàn mỹ không tì vết?”

“Anh cũng thấy rất lạ, ngay cả bác sĩ phẫu thuật cũng không nói được gì. Nhưng mà việc này đối với chúng ta rất có lợi, không ai là không biết hẳn là Phó Dụ Triều. Chỉ cần hắn nói ra tình hình hiện tại của Đào Tế Xã, là chúng ta đã nắm trong tay phân nửa phần thắng.”

“Sẽ không làm sếp thất vọng đâu.”

Từ Ly Yến nói xong thì xoay người đi, Trịnh Trọng Thành lại gọi cậu, “Trưa rồi, cùng đi ăn cơm đi?”

“Tôi còn rất nhiều việc.”

Nhìn bóng lưng cậu không hề quay đầu, Trịnh Trọng Thành cười khổ, cậu cũng không đến mức ngay cả thời gian ăn trưa cũng không có chứ? Đúng là trừ công việc và công việc ra, không hề nguyện ý liên quan một chút gì tới hắn nữa.

Từ Ly Yến tới bãi đậu xe, vào trong ngồi dựa trên ghế một lúc, thở dài thườn thượt. Tâm tư Trịnh Trọng Thành cậu biết, càng vì biết nên mới cố tình tránh, vì cậu rất sợ mình làm ra chuyện sai lầm. Đối với cậu mà nói, Trịnh Trọng Thành là người ổn trọng khôn khéo, đây cũng là lý do mà chức vụ của hắn luôn cao hơn của cậu. Thành thật mà nói, cậu vẫn rất quý Trịnh Trọng Thành, nhưng cũng chỉ có quý mà thôi.

Ba năm trước ngày Trịnh Trọng Thành bước vào lễ đường kết hôn, duyên phận hai người cũng đã bị chặt đứt.

Hít sâu một hơi, Từ Ly Yến vững vàng thân thể lấy lại tinh thần, còn có nhiệm vụ cực kì kích thích đang chờ cậu. Cậu có cảm giác, nhiệm vụ lần này so với trước đây đặc sắc hơn nhiều, dù sao đối thủ lần này cũng không phải một kẻ dạng vừa, đáng để cậu dồn toàn lực vào chiến đấu.

Tuyệt đối không thể thua tên khốn đó! Từ Ly Yến tự tin nở nụ cười.

Sáng sớm ngày hôm sau, Từ Ly Yến tới đón Phó Dụ Triều xuất viện, mang đồ của hắn trả cho hắn, thường phục, ví, nhẫn, mấy thứ này đều là tư trang bị giữ lại sau khi Phó Dụ Triều bị bắt vào tù. Lúc trả lại đồ, Từ Ly Yến đặc biệt chú ý tới biến hóa trên nét mặt hắn, nhưng rất nhanh phát hiện mình công cốc. Phản ứng của Dụ Triều rất bình thường, nên nói là chả có phản ứng gì thì đúng hơn. Mà động tác tiếp theo của hắn còn làm cậu kinh ngạc hơn, con người này thản nhiên thay quần áo trước mặt cậu.

Nhưng mà thành thật ra, vóc người thẳng khốn này không chèn vào đâu được, thân thể cân đối rắn chắc, da thịt trơn nhẵn không nhìn thấy một tí dấu hiệu nào của di chứng vụ bỏng, không khỏi làm Từ Ly Yến cảm thấy ông trời đúng là thiên vị hết thuốc chữa rồi. Chưa hết, thất lưng đối phương cũng khá nhỏ, đúng là dù người nhìn có là nam hay nữ đều không tránh khỏi bị quyến rũ đến điên cuồng.

“Cậu thích cơ thể ta.”

Giọng khẳng định làm ánh mắt Từ Ly Yến lạnh tanh, nhưng khi đối diện ánh mắt hắn cậu lại ngẩn người. Ánh mắt trong suốt, làm lời nói vốn thô tục bỉ ổi như trở thành một lễ đương nhiên đúng đắn, Từ Ly Yến theo bản năng vội thắng lại quả đấm sắp sửa đánh ra.

“Tôi còn thích ném anh vào tù hơn, nên tốt nhất đừng có tạo cơ hội cho tôi làm thế.”

“Không ai có thể bắt ta, kể cả cậu.”

Giọng nói rõ ràng bình thản, vô hình trung thêm phần kiêu ngạo mà Từ Ly Yến lại không thấy ghét, chỉ thấy hần đường như đang nói sự thật rất hiển nhiên.

Hần thực sự là Phó Dụ Triều? Trong nháy mắt, Từ Ly Yến lại có ý nghĩ này.

“Anh rất tự tin là tôi sẽ dẫn anh rời khỏi đây?” Từ Ly Yến khoanh hai tay trước ngực, nhìn hắn mỉm cười “Vì ta đợi ở đây đến chán chết rồi.” Nếu không phải hồn phách Từ Ly Yến tách ly thân thể phải hôn mê một tháng trời, hắn cũng không phải ngồi ở chỗ này đợi lâu như thế. Nhưng lúc này nhìn thấy nét cười đối phương, Dụ Chiêu gốc ghêch nghĩ một tháng chờ đợi này, tuyệt đối đáng!

Lại một câu trả lời làm người ta muốn đánh, nhưng Từ Ly Yến không tức giận nữa, dù sao thời gian còn dài, cậu sẽ từ từ chơi cùng tên này.

Rời khỏi phòng bệnh, lúc trong thang máy Dụ Chiêu lại hỏi, “Ta quên hỏi, cậu tên gì?”

Từ Ly Yến vẫn ung dung vào thang máy, nghĩ bụng tên khốn này đúng là giả vờ đến cùng, nhàn nhạt nói, “Tôi tên Từ Ly Yến!”

“Từ Ly à? Trong trí nhớ của ta chỉ gặp qua họ này hai ba lần, không ngờ bây giờ vẫn có người dùng họ này.” Hắn ta kì quái nhìn cậu, rất nhanh lại nở nụ cười, “Nhưng thực sự rất xứng với cậu, không giống người thường.”

Từ Ly Yến cũng kì quái nhìn đối phương, sống hai mấy năm nay đây là lần đầu tiên có người nhìn ra cậu họ kếp. Nhưng sau lại nghĩ Phó Dụ Triều thích đồ cổ, liền bình thường lại. Tiếp tục nghe hắn nói, “Ta là Dụ Chiêu, họ Dụ cũng rất hiếm người gặp, rất giống với cậu.”

Từ Ly Yến nâng mày, tựa trên vách tường thang máy cười nhạo, “Rất hân hạnh, ‘giống’ một kẻ mang danh giết người.”

Hắn căn bản có mang tội giết người gì đâu! Dụ Chiêu bắt đắ dĩ nhìn Từ Ly Yến, nhưng không biết phải giải thích thế nào.

Có lẽ nếu bám vào thân hai cảnh viên lúc đó sẽ dễ dàng tiếp cận Từ Ly Yến hơn, nhưng hắn rõ ràng cảm giác thấy lo lắng của Từ Ly Yến cho Phó Dụ Triều là thật, hơn nữa còn rất mãnh liệt. Xem ra, có khi lúc đó mình cảm nhận sai rồi, ngủ một lúc mấy trăm năm, tình cảm con người đã tiến hóa phức tạp đến không tưởng, muốn hiểu rõ xem ra không dễ chút nào.

Ngồi trên xe, thấy Từ Ly Yến dựng thẳng cổ áo, Dụ Chiêu mới nhớ tới hôm qua mình mạnh tay đánh người, vội hỏi, “Cổ đã đỡ hơn chưa?”

Ánh mắt Từ Ly Yến lập tức lạnh lẽo, nếu đỡ rồi cậu còn dựng cổ áo làm khỉ gì!

Ngày hôm qua khi về cậu mới phát hiện cổ bị bóp xuất hiện vết xanh đen, đến tối thì chuyển hẳn thành màu đen. Sợ bị người nhà thấy, cậu đành để cao cổ áo, tên này không biết là gốc thật hay gốc giả nữa mà hỏi cái này.

“Sau này đừng... có đánh ta, tính tình ta không tốt, có thể lại làm cậu bị thương.” Tuy đã trải qua tu luyện tới nghìn vạn năm, tính cách thô bạo đã bớt đi rất nhiều nhưng bị ăn đòn lại là tình huống khác. Ngày hôm qua nếu là người khác ra tay, sợ rằng hôm nay được đi đầu thai rồi.

Nhưng lời thật mất lòng, Từ Ly Yến nghe mấy lời này rất chói tai, nhếch mép cười, đợi lúc chờ đèn đỏ quay sang đâm một phát vào miệng Dụ Chiêu, nhìn hắn nhăn mày thì thỏa mãn cười, “Bị đánh, có phải thế này không? Tôi rất thông cảm, sau này sẽ chú ý hơn!”

Một đâm này ngoài khiêu khích ra thì không có cảm nhận ngoài lẽ nào khác, Dụ Chiêu dù rất tức giận nhưng vừa nhìn thấy đối phương mỉm cười thì nháy mắt hạ hỏa. Hắn biết không phải Từ Ly Yến vui mà cười, nhưng mà đúng là cậu ta cười rất đẹp, hắn rất thích nhìn.

Đúng là trải nghiệm khó nói, hắn cười khổ, “Ta phát hiện tính tình cậu còn không tốt hơn ta rất nhiều.”

“Quá khen quá khen.”

Nhìn Dụ Chiêu không nói được câu nào mà buồn bực ử rử, không giống với vẻ âm ngoan hiểm độc trước kia tí nào, làm tâm tình Từ Ly Yến cũng tốt hơn nhiều, nhả ga tăng tốc đi trên đường.

Xe đỗ lại trước một ngôi nhà kiểu mẫu yên tĩnh, Từ Ly Yến xuống xe, Dụ Chiêu nhìn thấy hỏi, “Đây là nhà cậu?”

“Đi vào đi!”

Từ Ly Yến mở rộng cửa đi vào, bên trong rộng rãi thoáng mát, dọc hành lang bày đủ loại ngọc lưu ly sứ men xanh tạo cảm giác rất cổ điển mộc mạc, trong phòng khách cũng bày không ít đồ cổ, ở giữa là một bộ ghế bành bằng đàn hương, dưới ánh mặt trời phản xạ ra ánh nhu hòa. Từ Ly Yến không hiểu biết về đồ cổ, nhưng cũng biết tùy tiện lấy một món đồ ở đây chắc hẳn đều là đồ xa xỉ.

Nhìn chung quanh phòng khách một lượt, ánh mắt cậu cuối cùng rơi trên người Dụ Chiêu, “Cảm giác thế nào?”

“Chả thế nào cả.” Dụ Chiêu nói, nhưng hẳn biết từ lúc vào đây Từ Ly Yến vẫn luôn quan sát mình, nhãn thần tìm tòi như thể muốn từ nét mặt hắn nhìn ra cái gì.

Một khắc sau thì Từ Ly Yến cho hắn đáp án, “Không có cảm giác gì ư? Đây là nhà anh!”

Ra là nhà của tên xã hội đen kia, Dụ Chiêu như bừng tỉnh, nhìn Từ Ly Yến, “Chúng ta sau này ở đây à? Ta không có ý kiến.”

Từ Ly Yến ức đến ói máu, càng mãnh liệt hoài nghi Dụ Chiêu là đang cố tình chỉnh mình mới nói vòng vo, nhưng không thể không bội phục hắn ta, ôn hòa tuấn tú trả lời thuyết phục, khuyến mãi thêm nụ cười đơn thuần làm người khác 100% tín nhiệm, nếu không phải sớm biết hắn là con người thế nào, Từ Ly Yến cũng không ngoại lệ bị lừa đem bán rồi.

Đây là một trong những chỗ ở của Phó Dụ Triều, sau khi hắn bị bắt thì toàn bộ phòng ốc đều bị phong bế. Cậu cố ý dẫn hắn tới đây là muốn xác định thêm lần nữa xem Phó Dụ Triều là mất trí nhớ thật hay giả. Nhưng mà trừ về mặt hài lòng lúc này ra thì chả nhìn ra cái gì.

“Chúng ta không ở đây, tôi chỉ đưa anh tới lấy quần áo thôi, anh xem có cần lấy gì nữa không? Chuẩn bị nhanh lên một chút, tôi không có nhiều thời gian.” Nếu Dụ Chiêu vẫn chưa muốn hạ màn, Từ Ly Yến cũng không nhẫn nại tiếp, ở đây nếu gặp phải người của Đạo Tế Xã thì khó mà thoát được.

“Không có, đồ đạc mua xong hết rồi, dù sao ta cũng chẳng cần dùng gì nhiều.”

Lúc rời đi, Từ Ly Yến đột nhiên thuận tay quơ lấy một bình gốm đời Đường hình lạc đà trên giá sách, ném về phía Dụ Chiêu, một tiếng thanh thúy tiếp theo vang lên, bình gốm rơi trước mặt Dụ Chiêu, rơi xuống mặt đất vỡ tan tành.

“Sao tự nhiên lại đập nó?” Dụ Chiêu đứng im một chỗ, kì quái nhìn cậu.

“Tôi nghĩ anh sẽ bắt lấy.” Hiệp thứ nhất, Từ Ly Yến lặng lẽ chấp nhận thua cuộc.

Trong tư liệu có nói Phó Dụ Triều là một tên cuồng đồ cổ, là bậc thầy về giám định và thưởng thức cái này. Cậu cho rằng nếu ném bất ngờ, hắn ta sẽ theo bản năng bắt lấy, mà không ít nhất thì cũng nên biểu hiện bản thân khẩn trương một tí, ai mà ngờ tên này đồn cao như vậy, lông mày cũng không thèm nhú một cái.

“Thật tiếc cho món đồ cổ này.” Nhìn đồ gốm vỡ thành mảnh vụn với phần trắng, Từ Ly Yến tặc lưỡi tiếc rẻ.

Dụ Chiêu buồn cười nhìn cậu, đúng là người kì lạ, rõ ràng là cậu ném nó giờ lại còn làm bộ dạng hối hận là sao?

Nhưng hắn không thích nhìn cậu cau mày thế này, nên nói, “Đừng để ý, là đồ giả thôi.”

“Đồ giả?” Mắt phượng híp lại liếc hắn như thể muốn nhìn thấu sự thật, “Xác định?”

“Đương nhiên.” Mấy trăm năm đối với hắn mà nói chỉ như một cái chớp mắt, có đồ cổ nào có thể xưa bằng hắn chứ?

“Nếu biết là đồ giả sao anh còn mua?”

“Tuy là ta đã mất trí nhớ, nhưng nếu để chọn một lần nữa cũng vẫn sẽ mua, vì... đồ giả này chế tạo công phu gần như không khác đồ thật là mấy.” Dụ Chiêu đoán là Phó Dụ Triều không biết đây là đồ giả, vì thực tế món đồ này được chế tác tỉ mỉ gần như thật.

“Dù sao cũng thật đáng tiếc!”

Cái gì cũng không nhìn ra, trái lại tự đứng lại làm hỏng đồ nhái chất lượng cao của người ta, Từ Ly Yến buồn bực lôi Dụ Chiêu rời đi. Làm cảnh sát đồng lương ba cọc ba đồng, giờ mà phải bỏ tiền đền đám anh cả vác dao giải phẫu đuổi giết cậu quanh nhà lắm.

Lúc đóng cửa, Dụ Chiêu quay đầu nhìn lại đồng vụn gồm trong nhà, ánh kim hiện lên, mảnh vỡ lập tức liền lại trở về nguyên trạng, tự động trở về trên giá sách.

Làm như vậy, Từ Ly Yến sẽ không tiếc nuôi nữa chứ? Hẳn nghĩ vậy.

3. Chương 3

Rời khỏi nhà Phó Dụ Triều, Từ Ly Yến lái xe tới nhà trọ đã được chuẩn bị trước. Là một căn nhà đơn đủ hai phòng ngủ một phòng khách, bên trong được quét tước sạch sẽ gọn gàng, đầy đủ đồ dùng. Từ Ly Yến vào trong xem xét một lượt, nhìn nhà bếp chuẩn bị đầy đủ nguyên liệu, liền quay sang hỏi Dụ Chiêu, “Đói không?”

Dụ Chiêu lắc đầu.

“Tôi đói.” Trời đã về chiều, trưa cậu lại chưa ăn gì, đi đường thì quên mua, đúng lúc thiên thời địa lợi nhân hòa bèn ra lệnh, “Anh đi nấu cơm đi, nguyên liệu ở nhà bếp ấy, nấu cái gì đơn giản hai người ăn là được.”

Dụ Chiêu đứng im không nhúc nhích, Từ Ly Yến thấy thế liếc xéo, “Có vấn đề gì không?”

“Ta không đi.”

“Tôi cũng không nghĩ là một đại ca xã hội đen như anh sẽ vào bếp làm cơm. Nhưng đại ca à, nếu anh không muốn làm thì tôi cũng không chắc là có ném anh lại vào cái bệnh viện nhảm chán kia không đâu. Chỗ đó anh có thích không?” Từ Ly Yến ngạo nghễ ngồi trên ghế salon, nhìn Dụ Chiêu tự đắc hỏi.

“Hôm nay, ta mới thám thía được ý nghĩa một câu nói.” Đến quỷ cũng phải sợ ác nhân. Người trước mắt hẳn không phải là mình chứng sắc nét nhất ư?

Nhưng đối diện với đôi mắt biết cười của cậu, Dụ Chiêu nháy mắt ỉu xìu không có ý định kháng cự. Nụ cười của Từ Ly Yến nhất định là có độc, mới làm hắn hết lần này tới lần khác bó tay không có sức kháng cự mà ngoan ngoãn phục tùng.

Vì từng vô tình ném máu cậu nên mọi việc cậu làm bản thân đều bị ảnh hưởng luôn? Cún cút vào trong nhà bếp rồi, Dụ Chiêu vẫn đang tự hỏi chính mình.

Nấu cơm khó hơn hẳn tưởng rất nhiều, riêng việc thái rau thái củ thôi cũng đủ toát mồ hôi hột rồi. Là một yêu quái, hắn không cần ăn nên đương nhiên trước giờ chưa từng vào bếp nấu cơm. Nếu không phải tự đứng có một đám người kì lạ đột nhiên xông vào lãnh địa của hắn, có lẽ hiện giờ hắn vẫn còn đang chìm vào giấc ngủ dài. Trong cuộc đời du đãng cả vạn năm, hắn có nằm mơ cũng không nghĩ rằng sẽ có ngày xắn tay vào nhà bếp nấu cơm cho một con người ăn.

“Mau cho dầu vào, anh định hun chết cái nhà này luôn à?” Giọng điệu nhàn nhã lười biếng từ cửa vang lên, Từ Ly Yến đã đứng tựa ở khung cửa, hết sức rảnh rỗi chỉ đạo.

Dụ Chiêu lấy chai dầu mở ra, đổ vào đồng rau được thái lộn xộn thảm không ra hình thù trong chảo, đợi dầu sôi bắt đầu công cuộc xào rau lần đầu tiên trong đời.

Nửa tiếng sau, trên mâm bày ngay ngắn một đĩa rau xanh không biết là xào hay luộc, Từ Ly Yến cầm bát cơm lên rồi lại nhìn Dụ Chiêu, “Của anh đâu?”

“Ta không đói.”

“Chứ không phải sợ thức ăn độc chết người nên muốn tôi thử trước à?”

Từ Ly Yến cau mày nhét miếng rau vào miệng, ít nước nhạt miệng, mặn không ra mặn ngọt không ra ngọt làm Từ Ly Yến nghi ngờ tên này lại cố tình chảnh mình. Nhưng mà nhìn ánh mắt trong vắt của hắn ta, cậu thở dài, trực giác mách bảo Dự Chiêu không có ác ý, sự thật là hắn không biết nấu cơm mà thôi.

“Cho quá nhiều dầu, thiếu muối, sau này xào rau không cần cho đường. Nhớ kĩ muối không đắt, không ai bắt anh phải tiết kiệm. Còn nữa, đây mà cũng gọi là cơm à? Toàn nước là nước không thấy gạo đâu, gọi là cháo đã là miễn cưỡng lắm rồi.”

Dự Chiêu im lặng không nói gì, chỉ lẳng lặng nghe, lòng mày nhú lại nhìn đôi đũa trong tay Từ Ly Yến gẩy qua gẩy lại miếng rau trong đĩa chê ổng chê eo, xoi mói đủ điều. Được cái hắn cũng không thấy tức giận, có lẽ bởi vì mỗi một động tác của Từ Ly Yến dù có vô lý đến đâu cũng đều mang theo một phân ưu nhả của riêng mình, làm người khác tin rằng cậu đúng, tình nguyện nghe theo.

“Lần sau ta sẽ chú ý hơn.” Lúc này Dự Chiêu mới nói.

Từ Ly Yến ngẩn người, đối phương lại không tức giận, ngược lại rất ngoan ngoãn nghe theo. Cậu cau mày nâng mi nhìn chằm chằm Dự Chiêu, trong lòng lại một lần nữa âm thầm dò xét.

Âm độc tàn nhẫn, làm việc vô tình dường như chưa đủ để hình dung người này, còn thiếu một thứ nữa. Nếu đây không phải là diễn trò thì nhất định là hắn bị quỷ nhập vào người rồi, có thể mới có thể xuống bếp nấu cơm cho cậu ăn, rồi còn bình tĩnh tiếp thu mấy lời trách móc khó nghe.

Từ Ly Yến nở nụ cười, “Chiều tôi muốn ra ngoài mua sắm, anh đi không?”

“Có.”

Nơi Từ Ly Yến muốn tới là tòa nhà trung tâm kinh tế thương mại, thiên đường mua sắm của mọi người, bên trong đủ thể loại cửa hàng mọc san sát nối tiếp nhau. Quan trọng hơn, trong tòa nhà này có một tầng là công ty kinh doanh của Dự Chiêu, bề ngoài là xí nghiệp kinh doanh cỡ nhỏ nhưng trên thực tế là một địa bàn của Đạo Tế Xã. Vì công ty này đứng tên hắn nên khi hắn bị bắt, công ty cũng bị thu hồi niêm phong. Từ Ly Yến cố tình dẫn Dự Chiêu tới đây là muốn xem khi hắn trở về địa bàn cũ sẽ có hành động gì.

Trên người Dự Chiêu có gắn thiết bị định vị, muốn chạy cũng không dễ như thế. Nếu như hắn chạy trốn thật, vậy chứng minh suy đoán của Trịnh Trọng Thành là đúng. Mà đối với loại tội phạm năm lần bảy lượt có ý chống đối không chịu hợp tác, cảnh sát nhất định không hạ thủ lưu tình.

Đi tới trung tâm thương mại, đi lòng vòng khu mua sắm quần áo ở tầng ba, trên tay Dự Chiêu đã linh kính túi lớn túi nhỏ. Từ Ly Yến thấy thế mỉm cười nhìn hắn, “Bắt anh xách nhiều đồ thế có mệt không?”

“Không.” Hắn nhận định con người quá yếu ớt, một chút thương thế nhỏ cũng có thể lấy mạng một người. Hơn nữa hồn phách Từ Ly Yến mới trở về, còn yếu không cầm được nhiều đồ cũng không có gì lạ, hắn cũng không ngại giúp một tay. Chỉ là, hắn có thắc mắc “Cậu đã cầm không hết sao còn mua nhiều đồ như thế?”

“Vì có anh ở đây.”

Từ Ly Yến cười toe toét. Nhưng Dự Chiêu đảm bảo là không có ý tốt.

Đi thang cuốn từ tầng ba xuống tầng một, Từ Ly Yến tựa vào tay vịn, nhìn tùy tùng không công lộc cóc theo mình phía sau đột nhiên cảm thấy nhiệm vụ này có bao nhiêu đặc ý. Không chỉ mua đồ không cần bỏ tiền túi, mà tùy tiện giơ tay nhắc chân cũng có người hầu bên cạnh sai bảo, tuyệt vời hơn người hầu bên cạnh không phải ai khác lại là đại ca xã hội đen đã hại chết hai đồng nghiệp của cậu.

Đi được nửa đường, Từ Ly Yến đảo mắt nhìn sang thang cuốn phía bên kia, vừa vặn nhìn thấy mấy thành viên Đạo Tế Xã. Cậu đã xem rất nhiều tư liệu về Đạo Tế Xã, đặc biệt là thuộc hạ của Dự Chiêu, từng tên một cậu đều nhớ kĩ mặt. Đang hiểu kì không biết Dự Chiêu sẽ có phản ứng gì cậu lại nhìn thấy thẳng út Từ Ly Hạo và chú mình Từ Ly Thần đi cùng nhau đứng ngay trước mấy tên Đạo Tế Xã.

Hai người này cũng thân thiết quá mức đi, đến đi mua sắm cũng dính lấy nhau!

Sợ hai người nhìn thấy mình, Từ Ly Yến cuống quýt quay đầu, không may vẫn bị Từ Ly Thần nhìn thấy ra sức vẫy tay với cậu, “A Yến!”

Từ Ly Yến mất diéc tai ngơ cúi đầu càng thấp. Cậu xung đột với Đạo Tế Xã không ít lần, hiện tại vẫn còn đang áp giải Dự Chiêu, cậu không muốn người nhà vì cậu mà liên lụy.

Từ Ly Thần lại gọi hai lần nữa Từ Ly Yến đều không phản ứng lại, cuối cùng xuống hết thang cuốn cậu mới thở phào một hơi. Quay đầu nhìn xem hai người kia có đuổi theo mình không mới tá hỏa phát hiện không thấy Dự Chiêu ở đằng sau. Rõ ràng là nhân lúc cậu không để ý chạy đâu mất.

Từ Ly Yến vội vạch cổ tay xem, đồng hồ đeo tay là thiết bị định vị. Cậu mở nắp, nhìn điểm đỏ trên màn hình đang di động về phía trước, không kịp đợi thang máy cậu chạy vội ra thang bộ leo lên tầng ba.

Đi tới tầng ba, điểm đỏ đã lên tới tầng mười hai, đây là một tầng địa bàn của Đạo Tế Xã, cậu tiếp tục chạy đuổi theo nhưng được nửa đường mới phát hiện điểm đỏ không dừng ở đó mà tiếp tục lên cao hơn. Ngạc nhiên hơn là điểm đỏ di chuyển với tốc độ chóng mặt, hầu như còn nhanh hơn cả tốc độ thang máy. Nhưng kì quái là chiều theo vị trí điểm đỏ, cho thấy Dự Chiêu không đi thang máy.

Do dự một chút, Từ Ly Yến quyết định tin theo trực giác của mình, vội chạy tới thang máy gần nhất. Chờ tới lúc ổn định mới phát hiện mình đang ở trong thang máy tốc hành lên tầng bốn mươi cho du khách tới đài ngắm phong cảnh. Điểm đỏ trên màn hình vẫn di chuyển, Từ Ly Yến nhìn thấy nhú mào, hi vọng Dự Chiêu đừng có đột ngột đổi hướng. Nếu không, dù cậu biết hẩn ở đâu cũng không đuổi theo kịp.

May mắn, điểm đỏ vẫn tiếp tục di chuyển về phía trước bằng tốc độ chóng mặt khó tin. Thang máy tới tầng bốn mươi đình một tiếng mở ra, Từ Ly Yến vội từ trong vọt ra chạy tới cầu thang bộ.

Các tầng phía trên là khu hành chính nội bộ, trước cửa thang bộ có đặt một cái biển ghi cấm du khách sử dụng bị Từ Ly Yến coi như không nhìn thấy, cậu chạy một mạch đuổi theo điểm đỏ tới tận tầng cuối cùng.

Ra tới sân thượng trống hoác, gió không có điểm chắn lao tới tấp vào mặt, xung quanh vì không có kiến trúc nào cao bằng nên tầm nhìn được trải rất rộng. Từ Ly Yến nhìn ngang ngó dọc phát hiện không thấy Dự Chiêu đâu, điểm đỏ trên cổ tay cũng không chuyển động nữa, đứng im một chỗ.

“Dự Chiêu, mau ra đây!” Cậu cao giọng quát.

Không có ai trả lời, Từ Ly Yến tiếp tục quẹo phải đi thẳng. Nơi này có đặt thiết bị cung cấp năng lượng cho toàn bộ tòa nhà, dễ dàng ẩn nấp. Dự Chiêu có trốn cũng chỉ có thể trốn ở đó.

“Mau ra đây! Nếu không tôi sẽ tới bắt anh!”

Bốn phía tiếp tục vắng lặng, chỉ có tiếng gió thổi vù vù bên tai, Từ Ly Yến dạo vòng quanh chỗ đặt thiết bị điện mà không thấy Dự Chiêu đâu, dường như hẩn ta đã bốc hơi hoàn toàn không một vết tích.

Từ Ly Yến cũng không hoảng mà rất trấn tĩnh. Cậu đoán nếu Dự Chiêu muốn đối phó với chính mình thì nhất định là đang chờ thời cơ dồn mình vào chỗ chết. Trong tình huống này, cậu càng phải nên tỉnh táo bình tĩnh.

“Cậu bây giờ cũng giống với ngày đó.”

Tiếng nói ôn hòa đột ngột từ phía sau truyền đến, còn pha chút bồn chồn. Từ Ly Yến xoay người giơ chân đá, Dự Chiêu cũng phản ứng nhanh nghiêng người tránh, ai ngờ Từ Ly Yến đồng thời giơ nắm đấm đánh về ngực hẩn. Dự Chiêu lần này cũng không thấy tức giận, chỉ cảm thấy Từ Ly Yến lúc này rất thân thuộc, thuận lợi giơ tay đỡ đòn.

“Ta thích cậu thế này.”

Bạo liệt, ngoan cường dũng mãnh, mang trong người nhiệt huyết anh khí không lùi bước, đây là cảm nhận sâu sắc nhất mà Từ Ly Yến cho hẩn ngày đó. Tuy rằng là hiện tại hẩn cũng không biết vì sao cậu đột nhiên tức giận thế này.

“Đừng ép tôi nổ súng.” Từ Ly Yến lại quát lên.

Thân thủ Dụ Chiêu cực kì tốt, mấy lần cậu ra đòn hiểm đều đỡ được ngon lành. Nhưng Từ Ly Yến cũng không muốn làm căng nổ súng trước khi chưa làm rõ mọi chuyện.

Dụ Chiêu hơi nhướn mày, “Cậu sao lại đột nhiên muốn gây chuyện?”

Nháy mắt làm một tiểu xảo, Từ Ly Yến chỉ đột nhiên cảm thấy cổ tay tê rần ép mình buông súng, thân thể chao đảo không vững bị một lực lượng kì quái nào đó kéo mạnh ngã ra sau. Trước khi cậu ngã vào đồng thiết bị điện đằng sau, Dụ Chiêu đã chồm lên kịp thời kéo lại.

Lâu rồi không sử dụng sức mạnh, lại đang bám vào thân thể con người hắn cũng không biết dùng lượng thể nào cho vừa đủ. Nhìn thấy Từ Ly Yến suýt nữa ngã vào đồng thiết bị kia tim hắn không khỏi nhảy dựng. Với tốc độ vừa rồi mà ngã vào thật, đi vài cái xương sườn là còn may. Hắn vất vả lắm mới tìm được hòn phách cậu về, không muốn lại nhìn thấy cậu bị thương nặng phải vào viện.

“Cậu không sao chứ?” Dụ Chiêu có điểm sợ lo lắng hỏi.

“Mau bỏ móng vuốt ra, tôi sẽ không sao.” Cả người ngã vào thân thể nam tính đối phương, hai tay hắn còn ôm chặt hông cậu làm Từ Ly Yến cũng có chút xấu hổ.

Dụ Chiêu có điểm không muốn buông. Một tháng trước cũng ôm cậu thể này, thân thể dẻo dai mà rắn chắc, lúc đó luôn thắc mắc thân thể đơn bạc của cậu sao có thể ẩn chứa tính khí mạnh mẽ đến nhường này.

Nhưng mà bị cậu lạnh lùng liếc xéo, Dụ Chiêu cũng rất ngoan ngoãn buông ra, hỏi “Cậu làm sao thế? Vừa tới đã muốn đánh nhau?”

“Là tại ai đột nhiên bỏ chạy.” Thân thể ổn định, Từ Ly Yến híp mắt lại trừng trừng trả đũa.

“Ta đột nhiên muốn lên đây ngắm phong cảnh.”

Dụ Chiêu cúi xuống nhặt súng, Từ Ly Yến cũng không ngăn lại. Cậu biết lúc này nếu không nhờ có Dụ Chiêu thì mình đã ngã đến bất tỉnh nhân sự rồi. Khoảnh khắc đó, lo lắng trong mắt Dụ Chiêu là thật, nghĩ thể gương mặt lạnh băng của cậu lại nổi lên ý cười nhàn nhạt. Cậu tin vào trực giác của mình, Dụ Chiêu sẽ không làm hại cậu. Ít nhất là bây giờ sẽ không làm thế.

Quả nhiên Dụ Chiêu nhặt súng lên đem trả cậu, Từ Ly Yến cất đi rồi hỏi, “Trước khi lên đây sao không nói lại với tôi?”

“Phải nói lại nữa ư? Ta sẽ nhớ kĩ sau này phải báo với cậu một tiếng.” Dụ Chiêu gật đầu, thành thật hứa.

Lúc đi thang cuốn nghe loáng thoáng có người nói đài ngắm cảnh rất đẹp, hắn cũng muốn lên xem. Lúc này bị Từ Ly Yến trách, hắn mới nhớ mình không còn là yêu quái muốn làm gì thì làm nữa, bây giờ hắn ở trong thế giới loài người, cũng nên tuân thủ quy tắc của bọn họ.

Từ Ly Yến nghe thế tức muốn ói máu, nhưng nhìn thấy Dụ Chiêu vẫn cầm túi lớn túi nhỏ trong tay cũng không biết nói gì. Được rồi, cậu tạm thời chấp nhận đáp án này. Dù sao cũng chẳng có thằng nào dở hơi đến nổi chạy chốn còn ôm một đồng đồ liếng xiềng theo, đúng không?

“Vậy sao khi thấy tôi tới lại trốn?”

“Vì lúc đó trông cậu rất đẹp. So với phong cảnh còn đẹp hơn nhiều, nên muốn ngắm tiếp.”

Đây là đang nịnh cậu hả? Từ Ly Yến cười cười, hai tay khoanh để trước ngực, nhìn mấy tòa nhà san sát đằng xa, “Phong cảnh ở đây không đẹp à?”

“Không khí ô nhiễm quá nhiều.” Ít nhất là không thể sánh bằng với trước đây.

Từ Ly Yến nghiêng đầu nhìn Dụ Chiêu, luôn cảm thấy đối phương không giống trước đây, “Trận gió vừa này thật kì quái.”

Gió lạnh thổi qua làm Từ Ly Yến nhớ lại hiểm cảnh vừa nãy, không nhận được rung mình một cái. Dụ Chiêu vội nói, “Ở đây lạnh quá, có lẽ là gặp quỷ, mau đi thôi.”

Từ Ly Yến mặt mày trắng bệch, “Gặp quỷ cái khỉ gì? Trên đời này làm gì có quỷ!”

“Hãy tin ta, nhất định có!”

“Tôi thấy là trong lòng anh có quỷ thì có!”

Từ Ly Yến ngoài mặt thì mạnh miệng chứ chân đã đi nhanh hơn Dụ Chiêu mấy bước ra ngoài. Dụ Chiêu lắc đầu nhìn cậu, rất muốn cho cậu biết không cần đi nhanh như vậy. Vì dù có đi nhanh bao nhiêu thì vẫn bị một con quỷ là hấn bám theo cơ mà.

Đi xuống tầng bốn mươi, hai người vào thang máy từ đài ngắm cảnh xuống dưới tầng. Thang máy này du khách đi lại rất nhiều, cả đám chen chúc tới nỗi dồn ép hai người vào tít góc trong cùng. Ngay khi cửa thang máy đóng lại còn xuất hiện thêm một bà già béo mập chui vào, ép Từ Ly Yến dẹp lép dính cả người vào ngực Dụ Chiêu.

Chẳng lẽ gặp quỷ thật, khi thang máy bắt đầu chuyển động Từ Ly Yến cũng rơi vào suy tư. Cậu liếc đồng hồ theo dõi, đã chạy lại bình thường. Vậy mà lúc này chạy lên sân thượng thì nó không hoạt động, có khi là tại ở đó âm khí quá nặng. Đang buồn bực nghĩ ngợi, đột nhiên thấy hông bị thít chặt, bàn tay ôm hông cậu đang dần trượt xuống, Từ Ly Yến nâng mắt trừng kẻ đối diện.

“Còn dám xuống thêm tấc nữa tin hay không tôi đánh vỡ đầu anh!”

Giọng nói trầm thấp, nhưng đảm bảo là Dụ Chiêu nghe được rất rõ ràng. Hấn cũng bó tay, chỉ tại thang máy quá chật chội thôi nên mới bắt buộc phải ôm cậu. Đương nhiên, cũng không tránh khỏi có tư niệm muốn lợi dụng hoàn cảnh ăn đậu hũ, chỉ tại ngày đó ôm chưa đủ, làm Dụ Chiêu hấn nhớ nhung. Hoàn cảnh hiện tại hai người lại gần như vậy, làm cảm giác nhớ nhung này càng mãnh liệt.

“Thang máy rất chật.” Dụ Chiêu cười khỏ nhìn cậu.

Từ Ly Yến đương nhiên biết, thang máy lúc này đến một con kiến chui lọt cũng khó. Cả người cậu bị ép cứng nằm gọn trong lòng Dụ Chiêu. Gần tới nỗi có thể cảm nhận được hơi thở lạnh lạnh của đối phương trên gương mặt mình, mang chút mùi cỏ cây lạ lùng không thể hình dung. Nhưng mà rất dễ chịu.

Vất vả kiên trì tới cuối cùng, thang máy vừa mở ra Từ Ly Yến cũng lao ngay ra ngoài, mặc kệ ai đó còn khốn khổ ôm một đồng đồ chen chúc trong đám người.

“A Yến!”

Đi một đoạn, nghe thấy Dụ Chiêu gọi mình, Từ Ly Yến lập tức dừng bước quay đầu híp mắt lại.

“Tôi không nhớ là quan hệ chúng ta tốt tới mức gọi thẳng tên nhau.” Gương mặt tuần nhã nhàn nhạt tươi cười mà hỏi.

“Cậu lúc này đã gọi tên ta rất dễ nghe. Ta thích.”

Tuyệt đối là hỏi một đằng trả lời một nẻo. Nhưng tiếp xúc một hai lần, Từ Ly Yến cũng quen với tư duy logic của Dụ Chiêu. Vì thích cậu gọi thẳng tên hấn nên hấn cũng học theo kêu thẳng tên cậu.

Nhưng Từ Ly Yến không hiểu tên này là gốc thật hay gốc giả vờ, hay năng lực lí giải có vấn đề. Đối với phần tử xã hội đen như hấn, cậu đương nhiên sẽ không nhân từ gọi tên hấn một cách âu yếm. Lúc này quát tên hấn cũng đằng đằng sát khí, không hiểu sao rơi vào lỗ tai hấn lại có thể chuyển hóa thành âu yếm dễ nghe.

“Người gọi cậu ở thang cuốn lúc này là người nhà cậu? Ta thấy họ gọi cậu là A Yến.” Dụ Chiêu đuổi theo cùng đi song song với cậu.

Từ Ly Yến thoáng cái hơi dừng lại, nhàn nhạt nói, “Không quen.”

Là một cảnh sát, người thân là đối tượng đầu tiên cậu cần bảo vệ. Người thân biết tính chất công việc của cậu, nên khi ở bên ngoài dù có vô tình gặp mặt cũng sẽ không chào hỏi hay bắt chuyện với nhau. Lần này lại khác, vì cậu nói mình đang trong thời gian nghỉ phép nên chắc ông chú ngờ nghệch của cậu cho rằng không cần giả vờ nữa. Ai mà ngờ cậu vẫn đang vác trên người một trái bom nổ chậm, chỉ cần sơ ý một chút là có thể gặp chuyện không hay rồi. Để không ảnh hưởng tới người thân, cậu đương nhiên không thể nhận. Còn về phần Dụ Chiêu, tin hay không tùy hấn.

Dụ Chiêu cũng không hỏi nhiều nữa, giờ đồng hồ nhìn cậu, “Bãi đỗ xe còn cách rất xa, cầm giúp một ít đi.” Mấy thứ này không nặng, nhưng quá nhiều gây cản trở hẳn đi lại, hẳn lại không thể sử dụng sức mạnh trước mặt Từ Ly Yến, nên chỉ có thể nhìn cậu đòi hỗ trợ.

Từ Ly Yến dừng bước, quay đầu mím mím cười, “Hình như nặng thật, sao không nói sớm?”

Dứt lời thuận tay vớ lấy một túi rồi lại đi tiếp. Dụ Chiêu giật mình nhìn cái túi nhỏ nhắn xinh xắn nhất được người cầm đi hỗ trợ, cười khổ lắc đầu, “Cảm ơn.”

Nhà đã thuê xong, đồ đạc cũng mua đủ, kế tiếp là cùng nhau sống qua ngày, theo sinh hoạt hàng ngày vạch mặt Dụ Chiêu mất trí nhớ thật hay giả. Nhưng mà Từ Ly Yến phát hiện toàn là mình mình ôm rơm nặng bụng, ở cùng vài ngày mặc cậu chơi xấu ác ý thế nào, đều cảm giác như đánh nhau mà hụt chiêu, hoàn toàn không đánh trúng đối phương.

Sáng sớm hôm nay, Trịnh Trọng Thành gọi điện thoại hỏi thăm tình hình, Từ Ly Yến bất đắc dĩ thành thật, “Không có gì tiến triển.”

“Hắn ta mất trí nhớ thật sao?”

“Hoàn toàn thành tờ giấy trắng rồi, cực kì ngốc.” Liếc xéo Dụ Chiêu còn đang bận rộn chuẩn bị bữa sáng trong nhà bếp, Từ Ly Yến tặc lưỡi nhận xét.

Mấy ngày nay Từ Ly Yến làm không biết bao nhiêu việc, xoi mói tài nấu nướng của hắn, chăm chọc tướng mạo hắn, đi mua đồ cũng hành hạ hết sức, thỉnh thoảng ngứa tay ngứa chân lại đánh người. Nhưng ngoại trừ lần trước ở bệnh viện thấy hắn phản kháng ra thì hắn chưa từng tỏ ra tức giận nữa. Tối hôm qua cậu còn cố ý ngắt nước nóng cho Dụ Chiêu hắn tắm nước lạnh. Kết quả tắm xong hắn một điểm cũng không khó chịu, còn rất vui vẻ bảo thích tắm nước lạnh hơn, làm Từ Ly Yến tự cảm thấy mấy hành động của mình sao rõ vớ vẩn.

“Có lẽ chúng ta nên thay đổi kế hoạch.”

“Sếp... cho tôi chút thời gian nữa.” Từ Ly Yến vội vàng nói. Trong lòng cậu dần khẳng định Dụ Chiêu thực sự mất trí nhớ. Nhưng không hiểu sao thấy bóng lưng bận rộn dưới nhà bếp, cậu lại không muốn nói ra.

“Được. Vụ này em là người phụ trách, muốn làm gì tùy em.”

“Cảm ơn sếp.”

Có đôi khi Từ Ly Yến cũng cảm thấy may mắn vì mình làm việc dưới trưởng Trịnh Trọng Thành, vì chỉ có Trịnh Trọng Thành mới chịu nổi cái tình tùy hứng của cậu. Nếu là người khác, chắc sớm đạp cậu ra khỏi tổ đội lâu rồi.

Bàn xong công chuyện hai bên đều yên lặng, Từ Ly Yến định cúp máy thì Trịnh Trọng Thành lại nói, “Hôm qua là lễ truy điệu đám người Mập Tử.”

Ánh mắt Từ Ly Yến thoáng lóe lên, “Sếp cho tôi địa chỉ đi.”

Trịnh Trọng Thành nói địa chỉ xong lại hỏi, “Có cần anh đi cùng không?”

“Không cần, cũng không phải đi làm nhiệm vụ, không cần đi chung.”

Bị cậu từ chối, Trịnh Trọng Thành im lặng một lúc mới nói tiếp, “Đừng có liều mạng quá, khi nào có thời gian cùng đi uống một chút.”

Liều mạng quái gì? Mấy ngày nay cậu như ông hoàng tùy tiện làm gì cũng có Dụ Chiêu kè kè bên cạnh hầu hạ, không biết là thoải mái đến đâu nữa.

“Tối lúc đó rồi tính.” Tự động bỏ qua lời mời của Trịnh Trọng Thành, Từ Ly Yến nói xong thì ngắt điện thoại.

Vừa lúc bữa sáng được bưng lên bàn, một đĩa trứng tráng thịt rất đơn giản, vẫn khó ăn như ngày đầu tiên. Đường như ông trời rất ưu ái mà cho Dụ Chiêu cái loại thiên phú không tiến bộ ở phương diện này. Từ Ly Yến cũng không nói gì, lạnh nhạt nhìn Dụ Chiêu ngồi xuống mới chuẩn bị ăn.

“Anh tốt nhất ăn nhiều một chút, hôm nay tôi ra ngoài, tới lúc đó đói thì đừng có kêu.”

Dụ Chiêu ăn rất ít cơm, đối với sức vóc một nam tử trưởng thành mà nói thì hẳn ta ăn như không ăn gì. Từ Ly Yến cũng không muốn nhắc, chẳng hiểu sao nghĩ thế nào vẫn mở miệng khuyên.

“Ta không đói đâu.”

Từ Ly Yến không thèm để ý nữa, ăn xong thì thay quần áo, khoác áo ngoài định đi, Dụ Chiêu thấy thế cũng nhắm mắt theo đuôi. Mấy ngày nay ngoại trừ ngủ thì hẳn gần như dính chặt lấy Từ Ly Yến, không cần cậu ra lệnh cũng tự động chạy theo như người hầu.

“Cậu định đi đâu?”

“Thăm bằng hữu.”

Giọng điệu Từ Ly Yến như bình thường nhưng Dụ Chiêu biết tâm tình cậu không như thế. Ném qua máu cậu nên chỉ cần trong lòng cậu có chút thay đổi Dụ Chiêu cũng có thể cảm nhận được.

Trên đường đi Từ Ly Yến có mua một bó hoa, Dụ Chiêu kì quái nhìn cậu tới một nơi toàn mộ là mộ chẳng chịt.

Hắn không ngờ cậu còn có bạn là quỷ nữa.

Dọc theo mép được chặt hẹp đi vào trong, trên đường thỉnh thoảng có quỷ ảnh theo chân hai người. Tượng mạo Từ Ly Yến là loại điển hình mà quỷ thích ăn, có không ít quỷ hồn tụ tập gần cậu muốn sờ soạng một phen, đáng tiếc đến nơi cũng chỉ có thể đứng từ xa nhìn, không chiếm được một nửa điểm tiện nghi. Từ Ly Yến thân là cảnh sát, bản thân đã toát ra sát khí, trên cổ còn đeo bùa hộ mệnh, quỷ hồn chỉ có thể đứng một bên tiếc rẻ chép miệng, chưa kịp tới gần đã bị khí tràng của cậu dọa sợ. Nhưng Dụ Chiêu thấy Từ Ly Yến dường như là không thấy đám quỷ hồn này, thỉnh thoảng còn tự động tới gần bọn chúng, hẳn rất không hài lòng vươn tay kéo cậu lại, đồng thời lạnh lẽo trừng mắt một lượt ngang dọc, âm khí tản ra làm mấy con tiểu quỷ lập tức sợ hãi lùi ra xa.

“Làm gì thế?”

Lòng tốt không được báo đáp, một khắc sau Từ Ly Yến đã gạt tay Dụ Chiêu ra, nhú mày như thể không thích Dụ Chiêu làm thế.

“Xung quanh cậu có mấy thứ không tốt đẹp.”

“Anh không phải là thứ không tốt đẹp nhất bên cạnh tôi à?” Từ Ly Yến cong mắt phượng, chế nhạo nhìn hắn.

Mắt xéch cong lên, liếc về phía này hóa thành một loại phong tình khó hiểu làm tim Dụ Chiêu ngưng đập nửa nhịp. Dụ Chiêu thành thực gật đầu đồng ý với Từ Ly Yến. Trên đời này, khẳng định không có con quỷ nào âm khí nặng hơn hắn.

“Nhưng cậu không giống người có mắt âm dương, sao lại tới đây tìm quỷ nói chuyện?” Dụ Chiêu kì quái hỏi.

Từ Ly Yến không hiểu, nên chỉ quay người rời đi.

“Tôi chỉ tới thăm hỏi. Có vài người, dù đã tạ thế vẫn luôn là bằng hữu.” Ngay khi Dụ Chiêu nghĩ mình bị bơ thì nghe thấy đối phương đi đằng trước nhẹ giọng nói.

Từ Ly Yến tới trước mộ Hoắc Khoan, đem hoa đặt trước mộ, nhìn thấy ảnh chụp trên bia mộ Dụ Chiêu mới biết cậu là đang đi thăm đồng nghiệp đã hi sinh vì nhiệm vụ ngày hôm đó.

Từ Ly Yến viếng mộ xong lại tới mộ của Mập Tử, trên đường có một phụ nữ ôm bé gái đi ngang qua, Từ Ly Yến vội chạy theo. Dụ Chiêu đứng một bên không chạy theo nhìn Từ Ly Yến nói gì đó với người phụ nữ kia. Cô ta cúi đầu khóc nức nở, sau đó Từ Ly Yến móc tiền từ trong túi ra, người phụ nữ kia từ chối nửa ngày mới miễn cưỡng nhận.

“Đó là vợ của Mập Tử, đứa nhỏ mới đầy tháng không lâu thì Mập Tử đã gặp chuyện.” Từ Ly Yến quay lại, đứng trước mộ thì thào nói.

Viếng xong, cậu xoay người rời đi, được một đoạn thì nhìn Dụ Chiêu nói, “Đưa ví đây.”

Dụ Chiêu đưa ví cho cậu, Từ Ly Yến lấy mấy tờ tiền to nhất ra rồi đưa lại cho Dụ Chiêu, “Hiện tại tâm tình tôi không tốt, anh tốt nhất đừng có lảng vảng trước mặt tôi, tránh đi càng xa càng tốt.”

“Cậu tức giận vì đồng nghiệp đã chết?”

Nhìn ánh mắt Dụ Chiêu trong vắt còn mang theo khó hiểu và lo lắng nhìn mình, ánh mắt này không phải ánh mắt của một phần tử xã hội đen hai tay dính đầy máu, không hiểu sao Từ Ly Yến càng thấy tức giận.

Mập Tử và Hoắc Khoan không cùng tổ đội với cậu, tình cảm không quá thân thiết. Nhưng dù sao cũng từng hợp tác, vừa nãy lại thấy đứa nhỏ chỉ mới đầy tháng đã không còn cha, cậu nhớ tới cái ngày kinh khủng mưa máu gió tanh đen tối hôm ấy. Mà người đứng sau tất cả mọi chuyện lại là nam nhân đứng trước mặt cậu đây, dùng một câu mất trí nhớ giải quyết tất cả mọi chuyện. Từ Ly Yến không có cách nào tiếp nhận được.

“Anh nên thấy may mắn là mình mất trí nhớ đi. Nhưng dù có như vậy, cũng không thể nào xóa hết được tội lỗi mà bản thân anh đã gây ra.”

Từ Ly Yến nói xong xoay người đi thẳng, rời khỏi nghĩa trang lái xe đi. Cậu hiện tại rất tức giận, nếu còn ở cùng Dụ Chiêu thêm một lúc nữa không biết chừng lại ra tay đánh người, nên tốt nhất vẫn là một mình rời đi trước. Cậu cũng không lo Dụ Chiêu sẽ nhân cơ hội này chạy mất, mà có khi cậu bây giờ rất mong hắn sẽ làm thế. Có như vậy, cậu mới có thể quang minh chính đại bắt hắn ta tống vào nhà giam.

4. Chương 4-1

Chậm chậm lái xe không mục đích trên đường, mãi tận khi gần tới cậu mới có ý định dừng lại, đỗ xe ở bãi đỗ trước con hẻm nhỏ, Từ Ly Yến sau đó mới đi vào quán bar nằm tít cuối con hẻm.

Vừa chập choạng tối, quán bar còn chưa có nhiều khách, người đàn ông đứng trong quầy bar lau ly vừa nhìn thấy cậu đã tươi cười chào hỏi, “Chưa tới cuối tuần mà cậu đã có thời gian rảnh tới đây rồi à?”

“Em đang nghỉ phép.” Từ Ly Yến ngồi ngay một ghế gần quầy bar, “Cho em một ly Blue.”

“Coctail là dành cho con gái, cậu phải uống cái này.” Anh ta gọi một nam phục vụ bưng đĩa hoa quả cho khách, tay kia cũng đổ đầy một ly whisky phóng tới trước mặt Từ Ly Yến, “Hiếm lắm mới thấy cậu nghỉ phép. Anh nghe mấy người anh em bảo Trịnh Trọng Thành rất thiên vị cậu nha.”

“Anh đừng có trêu em.”

Cao Bảo Sinh là đàn anh trong đội đặc công của cậu, sau một lần làm nhiệm vụ bị thương thì xuất ngũ, về nhà mở quán bar làm ông chủ. Chuyện của cậu và Trịnh Trọng Thành có Cao Bảo Sinh là người biết từ đầu tới cuối, nên mỗi khi gặp mặt cũng tình cờ nhắc tới một hai câu.

“Chuyện nhà Trịnh Trọng Thành có vẻ không tốt đẹp, lần nào đến đây cũng toàn nhắc tới cậu.”

Từ Ly Yến hơi nhướn mày ngẩng đầu nhìn Cao Bảo Sinh, thấy anh ta chỉ tỉ mỉ quan sát ly rượu trong tay như thể thuận miệng nói, cậu miết đầu ly, nhàn nhạt nói, “Hôm nay đừng nhắc tới anh ta, em đang muốn yên tĩnh một mình.”

“Tâm trạng cậu có vẻ không vui, gặp chuyện gì à?”

Cao Bảo Sinh không phải cảnh sát, cậu cũng không muốn nhắc nhiều tới công việc, “Gặp phải một kẻ tưởng có thể dạy dỗ một phen lại chỉ có thể nhìn không thể đánh.”

Cao Bảo Sinh cười tươi, “Cuối cùng cũng chịu mở lòng, chịu tìm tình yêu mới rồi à? Người thế nào, lần sau nhất định phải dẫn tới cho anh xem mới được.”

Nhìn gương mặt hài lòng trước mắt, Từ Ly Yến chăm chú thưởng thức rượu, chỉ nói, “Yêu đương gì, em chỉ muốn đòi nợ thôi.”

Hắc bang có câu Nợ máu trả bằng máu. Từ Ly Yến cũng nên dùng từ này.

Nói chuyện một lúc trên trời dưới biển với Cao Bảo Sinh, buồn bực trong lòng cũng giảm. Người trong quán bar cũng ngày càng đông, Từ Ly Yến định đứng lên thì chợt nghe Cao Bảo Sinh hỏi, “Người mà cậu muốn đánh lại không ra tay được là tên kia hả?”

Anh ta hất cằm chìa chìa về phía trước, Từ Ly Yến quay đầu nhìn rồi giật mình ngẩn người. Dụ Chiêu đang tựa người cạnh cửa quán bar đưa mắt nhìn vào trong, dù trong này thiếu ánh sáng cũng không ảnh hưởng chút nào tới sự hiện hữu nổi bật của hắn. Mắt trí nhớ, Dụ Chiêu cũng mất đi phần âm ngoan thay vào đó là khí chất cao ngạo, hệt như một con sư tử nhà. Bình thường nó sẽ bày ra vẻ ngoài nghe lời ngoan ngoãn, nhưng chỉ khi chọc tới khiến nó tức giận mới biết đã động phải một con vật hung hãn dũng mãnh cỡ nào. Mà lúc này, Dụ Chiêu không hề che giấu khí phách khác người của bản thân, cộng với vẻ ngoài xuất chúng càng khiến mọi người đều bị thu hút, nhưng lại e ngại không dám tiến gần. Có hai người bị hắn chặn đường, dường như muốn tiến lên mắng người lại bị khí thế của hắn bức lui, không dám ho he.

“Không hổ danh là người mà cậu để mắt tới, quả nhiên bất phàm!”

Cao Bảo Sinh nức nở khen ngợi, đổi lấy bị Từ Ly Yến lườm cho cháy mặt. Cậu cúi đầu nhìn thiết bị định vị trên cổ tay, phát hiện nó lại bị hỏng rồi. Mục tiêu đứng ngay trước mắt cậu, vậy mà điểm đỏ không có dấu hiệu di chuyển chút nào.

Chắc phải xin cái mới thôi.

Từ Ly Yến oán hận suy nghĩ, Dụ Chiêu cũng đã nhìn thấy cậu, nhanh bước vào ngồi ngay trước mặt.

“Sao anh tìm được tới đây?” Việc này khiến Từ Ly Yến hoài nghi người bị gắn GPS là mình chứ không phải hắn ta.

“Trực giác.” Không dám nói là mình dùng phép thuật, Dụ Chiêu tùy tiện nói bậy một đáp án.

“Tôi đã nói là không muốn nhìn thấy anh!”

“Đó là lúc trưa. Giờ buổi tối rồi.”

Trong ánh sáng nhá nhem của quán bar, Cao Bảo Sinh hết lia mắt nhìn Từ Ly Yến lại liếc sang Dụ Chiêu, cuối cùng nhịn không được phải chen miệng vào cắt ngang cuộc đối thoại của hai người, “A Yến, không định giới thiệu cậu ta với anh à?”

“Ta là Dụ Chiêu.” Không đợi Từ Ly Yến nói Dụ Chiêu đã trả lời trước.

“Tôi là Cao Bảo Sinh, ông chủ chỗ này. Đã là bạn của A Yến vậy có muốn uống chút gì không? Tôi mời.”

“Gì cũng được.”

Cao Bảo Sinh vui vẻ, trong đáy mắt xẹt qua một tia gian trá, nhanh chóng pha chế rượu đổ xuống ly ngay trước mặt Dụ Chiêu. Một ly Vodka nguyên chất không thêm bất kì phụ gia nào, Từ Ly Yến nhìn thấy cũng chẳng buồn ngăn cản. Cậu biết Cao Bảo Sinh cố tình làm thế là vì muốn xem phản ứng của mình, nhưng cậu cũng lười phản ứng cho anh ta xem. Dù gì người bị hại cũng là đại ca xã hội đen cậu chẳng thích chút nào, mong hắn ta bị chơi xấu còn không được nữa là.

Dụ Chiêu nhận rượu, tỉ mỉ uống, vừa uống vừa không khỏi cảm thán người hiện đại bây giờ ngay cả uống rượu cũng kiểu cách thế này. Ngẩng đầu lên, hào sảng làm một hơi hết ly rượu, Dụ Chiêu đưa ly không tới trước mặt Cao Bảo Sinh, ý bảo hắn ta rót tiếp.

“Cậu không sao à?” Cao Bảo Sinh mở quán bar đã lâu, đây là lần đầu thấy có người uống Vodka tinh khiết mà có thể uống thoải mái đến thế, nhíu mày nhìn chăm chăm Dụ Chiêu, chỉ sợ một khắc sau hắn ta sẽ gục tại trận không dậy nổi.

“Không sao, nhưng rượu nhạt quá, như rượu tinh nguyên vậy.”

Thấy Cao Bảo Sinh nghệt mặt trân trối không nói được câu nào, Từ Ly Yến ôm bụng cười khúc khích, đánh mắt bảo anh ta cứ rót rượu tiếp. Thành thật ra, lúc đầu cậu cũng lo Dụ Chiêu sẽ bị chuốc say, nhưng xem ra độ rượu trên bao bì không xi nhê gì với hắn hết. Mà vấn đề này, trong tư liệu không có ghi chép, cậu rất tò mò rốt cuộc tử lượng của Dụ Chiêu tốt đến mức nào.

“Lúc chiều anh đi đâu?” Đưa ly rượu cho Dụ Chiêu, cậu hỏi.

“Trong ví chỉ có một trăm đồng, chẳng đi đâu được.” Nén hân ở nghĩa trang cả một buổi chiều. Là yêu quái, nghĩa trang đương nhiên là nơi hân thích nhất, nhưng câu này hân không dám nói ra.

Từ Ly Yến nghiêng đầu vô tội nhìn hân, “Anh là đang trách tôi lấy hết tiền của anh?”

“Không phải, ý ta là sau này muốn lấy thì lấy hết đi, để mấy đồng lẻ đỡ lạc loài.”

Từ Ly Yến cười hài lòng, phiền muộn dường như cũng tiêu tan. Không thể phủ nhận, Dụ Chiêu sau khi mất trí nhớ thì đáng yêu dễ bảo hơn rất nhiều, cậu không tin một kẻ bị hành đến thế này còn có thể diễn xuất làm trò được. Ngày hôm nay cậu bắt chắp hậu quả bỏ mặc một mình hân rồi rời đi, là bởi trong đầu sớm đã thừa nhận Dụ Chiêu là thực sự mất trí nhớ.

Nhưng cảnh sát vốn chưa bao giờ được làm việc theo cảm tính hay trực giác. Dù Từ Ly Yến có nhận định thế nào, cũng cần phải điều tra quan sát thêm để kết luận.

Liếc mắt nhìn trên bàn trước mặt Dụ Chiêu đã đặt mấy cái ly không xếp thành hàng, Từ Ly Yến đột nhiên muốn chơi xấu, cười hỏi, “Không có tiền còn dám uống nhiều rượu thế này?”

Cánh môi khẽ nhếch điểm một nụ cười nhạt, mắt phượng hơi cong mà miệng mang theo một phần lơ là vì men say, trở thành một loại phong tình khó diễn tả thành lời làm Dụ Chiêu nhìn đến ngây ngẩn. Cảm nhận được Từ Ly Yến không phải đang tức giận, nên hân cũng thành thật nói, “Cậu trả tiền cho ta?”

“Đương nhiên không.” Mày kiếm như bốn cột cong lên, cậu chỉ tay về phía Cao Bảo Sinh, “Anh có biết không, anh ấy trước đây cũng là cảnh sát, dám đến đây ăn không làm loạn, nhất định là không tránh khỏi bị giáo huấn đâu.”

Dụ Chiêu nhìn Cao Bảo Sinh, tướng tá khôi ngô tráng kiện, bước chân có lực, rất có tố chất đánh đấm. Nhưng hân cũng không nghĩ đây là ý Từ Ly Yến muốn ám chỉ, vì vậy nhìn thấy Cao Bảo Sinh xắn tay áo thì nói, “Ta trở về lấy tiền tới trả.”

“Ở đây không cho ghi nợ.” Hợp tác với Từ Ly Yến bao nhiêu năm, Cao Bảo Sinh rất ăn ý phối hợp, vừa nói vừa làm điệu bộ chuẩn bị ra tay.

Từ Ly Yến xua tay ngăn anh ta lại, nhìn Dụ Chiêu, “Đàn anh của tôi tính khí không tốt, nhưng tuyệt đối nhân từ. Hay là vậy đi, không có tiền trả vậy anh tạm thời làm không công cho quán bar này đi. Tôi thấy, phục vụ hôm nay cũng không nhiều lắm.”

“Còn cậu?”

“Tôi đang được nghỉ, đương nhiên sẽ ngồi đây cổ vũ cho anh.” Từ Ly Yến quay đầu hỏi Cao Bảo Sinh, “Dùng cách này trả tiền, anh không có ý kiến chứ?”

“Đương nhiên.” Cao Bảo Sinh cười tiếp lời, “Bạn cậu lớn lên đẹp trai thế này, nếu làm ở đây nhất định sẽ hút khách gấp bội. Để anh tính xem nào, không mất nhiều thời gian đâu, có lẽ làm một tuần lễ là đủ trả rồi.”

Cao Bảo Sinh không biết lời máy tính từ đâu ra bắt đầu tính toán xuất thần tới nỗi Dụ Chiêu cũng không nhìn kịp, hân cũng không kịp nói câu nào cả đã bị hai người bên kia kẻ xướng người họa lời mình ra bán đứt không còn một mống. Giấy tiếp theo đã thấy Cao Bảo Sinh sai một nhân viên phục vụ dẫn hân xuống dưới thay đồng phục nhân viên.

“Sao lại muốn chơi xấu cậu ta?” Chờ Dụ Chiêu theo chân nhân viên đi rồi Cao Bảo Sinh mới quay sang hỏi Từ Ly Yến.

“Để xem bộ mặt thật hân ta thế nào.” Không thêm thương cho vẻ mong chờ của đàn anh, Từ Ly Yến chỉ nhàn nhạt nói qua loa.

“Cậu ta rất đáng yêu, mới nhìn anh còn tưởng là con sư tử ở đâu mới xổng chuồng, không ngờ lại ngoan như cừ non thế này.”

“Đừng có xem thường hân. Nếu chọc đúng chỗ thì sư tử xổng chuồng cũng không là gì với hân đâu.”

Từ Ly Yến nói xong vô thức sờ lên cổ mình. Lúc mới gặp lại Dụ Chiêu, hằn để lại vết bóp trên cổ cậu rõ tới mức mấy ngày cũng không tan hết, đến giờ cậu còn nhớ như in. Bởi vậy nên ngày thường có trêu chọc hằn ta bao nhiêu đi nữa cậu cũng không ngu ngốc chạm tới ranh giới chịu đựng cuối cùng. Vì cậu biết rõ mình không phải đối thủ của người kia.

Mấy tiếng đồng hồ tiếp theo, Dụ Chiêu liên tục đi hết mấy vòng quanh quán bar, không phải bị khách hàng hô tới đuổi đi thì cũng bị phục vụ gần đó quở trách thái độ làm việc, đây đều là Cao Bảo Sinh cố tình sắp xếp cho hằn, còn bản thân anh ta thì đứng trong quầy bar xem kịch vui.

Nhưng sự tình không diễn ra như mong muốn, mấy khách hàng sai tới sai lui Dụ Chiêu rất nhanh thì ra về, nhân viên phục vụ quở trách hằn cũng đồng thời bị ngã đau thắt lưng phải ngưng làm việc. Từ Ly Yến lại phát hiện Dụ Chiêu chẳng vất vả gì mà cực kì vui vẻ. Hằn đương nhiên thấy vui, vì về ngoài tuần tú là vũ khí lợi hại nhất trong quán bar này, mấy bà khách Âu đều xúm lại quanh hằn, cười nói hỏi han mấy vấn đề chả có chủ đề hay mục đích gì, sau đó liên tục ép hằn uống rượu. Nhìn Dụ Chiêu vui vẻ uống hết ly này đến ly khác, Từ Ly Yến đột nhiên không vui, trong lòng bực tức nghĩ người này xem ra rất thích hợp với công việc xã giao, đi làm công ở mấy quán bán vịt có khi còn ăn nên làm ra hơn gia nhập hắc bang nhiều.

“Xem ra hạn định một tuần dài quá nhỉ, mới có một đêm em tôi đã không chịu nổi rồi.” Cao Bảo Sinh cười nhìn cậu.

Từ Ly Yến tức giận liếc xéo anh ta, “Anh nói bậy bạ gì đấy?”

“Anh nói bậy gì đâu, nhìn ánh mắt cậu đi, có đời cậu ta lúc nào không, lại còn đổ kị lộ lộ kia kìa!”

Đổ kị? Cậu là đang quan sát phạm nhân, được không!

Từ Ly Yến nghĩ có giải thích thì ông anh đầu óc bị nước ngâm trước mặt cũng không hiểu được, hơn nữa quan sát cả mấy tiếng đồng hồ cũng không thấy Dụ Chiêu để lộ sơ hở gì, nên Từ Ly Yến cũng lười nói. Vì vậy, cậu trả tiền xong thì rời đi, Dụ Chiêu cũng được báo tan ca, lúc thay đổi quần áo xong ra ngoài thì Từ Ly Yến đã đi trước một quãng xa rồi.

“Cậu say rồi.” Đuổi kịp bước chân Từ Ly Yến, Dụ Chiêu nói.

Từ Ly Yến lắc đầu, đêm nay đúng là uống không ít. Cậu chỉ lo giám sát Dụ Chiêu, cũng không để ý mình uống bao nhiêu nữa, tửu lượng cậu không tốt lắm nên nếu uống nhiều sẽ bị Cao Bảo Sinh nhắc nhở. Nhưng hôm nay anh ta không nói gì, tám phần mười là vì muốn xem kịch vui không để ý.

Bước chân có chút hẫng, Từ Ly Yến biết kiểu này không lái xe được rồi. Thân là cảnh sát mà lại lái xe lúc say rượu, để người ta biết được thì đến Trịnh Trọng Thành cũng không nói đỡ được cho cậu.

Đi hết con hẻm, đang định gọi taxi thì Từ Ly Yến thấy cửa hàng nhỏ phía đối diện. Uống rượu cả đêm chưa ăn gì, ra bên ngoài gió lạnh thổi vào người cũng tỉnh táo đôi phần, Từ Ly Yến mới thấy đói bụng.

“Có muốn ăn khuya không?” Đi qua đường cái, Từ Ly Yến quay sang hỏi Dụ Chiêu, ngày hôm nay trêu chọc cũng trêu chọc hằn ta đủ rồi.

“Ta không đói bụng.”

“Đúng vậy, anh uống từng ấy rượu là đủ no rồi.”

Từ Ly Yến miệng lầm bầm, cảm giác giọng điệu mình bực bội vô lý vội ngậm họng lại. May mắn Dụ Chiêu cũng không để ý, đi qua mặt giúp cậu đẩy cửa cửa hàng trước mặt.

Đêm đã khuya, cửa hàng mở cửa 24/24 lúc này vắng tanh vắng ngắt, bên ngoài cổng có mấy thiếu niên ăn mặc quái dị xúm lại một góc đánh điện tử, bên trong cửa hàng chỉ có một người khách đang đứng lật giở quyển tạp chí trên tay, nhân viên cửa hàng máy móc đứng trước quầy, vẻ mặt mệt mỏi như sắp chết, ngay cả câu cửa miệng hoan nghênh khách hàng cũng không buồn nói.

Từ Ly Yến lấy một hộp sushi cơm cuộn cùng với hai lon đồ uống, sau đó tới trước quầy sách báo định bụng mua một quyển tạp chí xem cho đỡ buồn. Thanh niên đang đứng xem tạp chí miễn phí ở đó thấy thế thì nhích sang bên một chút nhường đường cho cậu. Cậu thanh niên này ăn mặc quái dị, tóc nhuộm xanh lét, cổ tay đeo không biết bao nhiêu là vòng vèo hình thù xương xẩu, thấy cậu ta biết lễ phép nhường đường

làm Từ Ly Yến thấy kì lạ, nhưng cũng không nghĩ nhiều tiện tay vợ một quyển tạp chí rồi tới trước quầy tính tiền.

Nhân viên bán hàng trưng nguyên bộ mặt sống dở chết dở nhìn cậu, tay quét mã trên đồng hồ, đang định báo giá thì Từ Ly Yến lại nói, “Tôi muốn mua một cái sandwich nữa, nhưng hình như trên đó viết sai giá, cao hơn bình thường hai mươi đồng.”

“Không có sai đâu.”

Nhân viên cửa hàng vừa nói xong thì bị Từ Ly Yến quắc mắt trừng, “Thế chẳng lẽ là tôi nhìn lầm? Thái độ phục vụ của cậu thế này là sao? Cần thận tôi gọi ông chủ ra xử cậu.”

Bị mắng, nhân viên bán hàng sợ xanh mặt muốn chạy đi xem, thân thể đột nhiên bị kéo lại, một người trẻ tuổi từ trong quầy vọt lên cầm dao kề vào cổ nhân viên. Nhưng không để cậu ta kịp lên tiếng đe dọa, một vật thể không xác định đã phóng tới đánh trúng mắt cậu ta, đau đến độ buông lỏng con dao trong tay rồi ôm con mắt ngồi la hét.

Từ Ly Yến tung người nhảy vào trong quầy, thuận lợi đâm một cú nữa vào bụng tên cướp, hất văng cậu ta ra mép cửa. Tên cướp bị ăn đánh đau kêu rên rồi hôn mê bất tỉnh, lúc này Từ Ly Yến mới nhàn nhã ấn nút báo động đỏ trong quầy hàng.

Sự việc xảy ra trong chớp mắt, chờ kẻ cướp ngất đi rồi nhân viên bán hàng mới kịp phản ứng, kêu to, “Ăn cướp!”

Thanh niên đứng đọc tạp chí thấy tình hình không ổn, ném quyển báo đi rồi chạy ra ngoài. Từ Ly Yến thấy thế vội vàng đuổi theo, ai ngờ vừa ra khỏi cửa đã bị cây gậy từ đâu đập tới. Thì ra đám thanh niên chơi điện tử góc ngoài là cùng một bọn, thấy sự việc phát sinh thì chạy tới hỗ trợ hai tên cướp.

Bị tập kích, Từ Ly Yến chỉ kịp che đầu, nhưng giây phút đó dường như là hướng vai cậu đánh xuống. Từ Ly Yến nhanh giơ tay túm được gậy thép sắp đánh tới ngăn lại thế tiến công mãnh liệt của nó. Cậu thanh niên nhìn thấy có chút hoảng sợ, không để cậu ta kịp phản ứng thì gậy thép đã bị người ta giành lấy, ở trên không trung vung lên một vòng rồi đánh xuống vai mình. Có tiếng xương cốt vỡ vụn, thanh niên ôm vai kêu thảm nằm trên mặt đất.

Mấy tên đồng bọn thấy thế lập tức chạy tán loạn, Từ Ly Yến đuổi theo bắt được một tên trong đó, tóm cổ tay bẻ tay cậu ta khóa ngược ra sau rồi đá ngã xuống đất. Không ngờ có một tên nhát được tẩm gỗ ở gần đó lao vào tập kích Từ Ly Yến, phang thẳng vào chân cậu. Gỗ mục đã giòn nên nhanh chóng bị gãy làm hai, nhưng trên nó có một cái đinh không may ghim đúng vào chân Từ Ly Yến.

Chân bị đau, Từ Ly Yến vội bưng lại miệng vết thương, đám côn đồ nhân đó chạy trốn. Dụ Chiêu chạy tới chỉ nhìn thấy máu theo kẽ tay cậu chảy ra, cảm giác đau đớn cùng cực mà Từ Ly Yến cảm thụ được trong nháy mắt Dụ Chiêu cũng cảm nhận thấy. Giống hệt như đau đớn ngày đó Từ Ly Yến bị trúng đạn mà tạo thành.

Đáy mắt hần lạnh hần xuống, quay đầu nhìn mấy thanh niên đang chạy thực mạng đằng xa, trong mắt vụt lên ánh vàng, người đã lấy gỗ đánh Từ Ly Yến đột nhiên lại lao ra đường cái. Cậu ta còn chưa hiểu chuyện gì, chỉ nghe đám đồng bọn kêu la, vừa quay đầu chỉ kịp nhìn thấy ánh sáng chói mắt xông thẳng vào giác mạc, chiếc xe tải đã vọt tới lao vào người.

Thân thể nháy mắt bị đánh bay ra mấy thước, thanh niên đau đớn không nhận được cơ bắp thân mình, máu trong miệng tuôn ra ồ ạt, làm đám đồng bọn sợ đến ngất người quên cả phải chạy.

“Mau đi thôi!” Từ Ly Yến nhìn thấy toàn bộ sự việc, không khỏi cau mày vội nói.

Nhìn đau đứng dậy chạy tới chỗ đậu xe, lúc mở cửa xe định vào, cậu nghĩ nghĩ rồi ném chìa khóa xe cho Dụ Chiêu, “Anh lái đi.” Cậu uống nhiều rượu, chân lại bị thương lái xe rất khó, nếu bị cảnh sát giao thông tóm lại gặp phiền phức mất. Tốt nhất là để Dụ Chiêu tỉnh táo lái xe.

Từ Ly Yến chui sang ghế bên cạnh, quay đầu nhìn Dụ Chiêu đã ngồi vào ghế lái, tay cầm chìa khóa mặt ngệt ra, cậu đen mặt hỏi, “Không lẽ mắt trí nhớ anh quên luôn cả cách lái xe hả?”

Không phải quên, mà căn bản là không biết từ đâu.

Nhưng lâu lắm mới được Từ Ly Yến tín nhiệm một lần, Dự Chiêu trả thù xong cũng bình thường lại, gió tay vuốt trán Từ Ly Yến mỉm cười, “Cậu đừng lo, cứ nhắm mắt ngủ một giấc đi, mở mắt là đến nhà rồi.”

Nụ cười ảm áp biết bao làm Từ Ly Yến ngẩn người, định đẩy cái tay không an phận trên trán ra nhưng thấy đầu óc choáng váng vội tựa lưng vào ghế, nghe lời nhắm mắt đi ngủ. Dự Chiêu miệng lẩm nhẩm chú ngữ, chiếc xe có rèm che trong nháy mắt dịch chuyển tức thời, cảnh vật nháy mắt thay đổi đã chuyển thành chỗ trước nhà trọ của hai người, hần vỗ nhẹ Từ Ly Yến gọi cậu tỉnh dậy.

“Tôi vừa mới ngủ ư?” Hoàn toàn không nhớ rõ bị Dự Chiêu làm trò quỷ gì, Từ Ly Yến xoa xoa xung quanh lòng mày, nhăn mặt kì quái hỏi.

“Chắc tại cậu say rượu.”

Dự Chiêu tìm đại một lý do, xuống xe, sang bên kia đầu xe mở cửa ôm Từ Ly Yến ra ngoài.

Động tác đột ngột, Từ Ly Yến vội cự tuyệt, “Thương nhẹ thôi, tôi tự đi được.”

Làm cảnh sát nhiều năm, có vết thương lớn nhỏ nào cậu chưa từng bị, vết thương ngoài da hôm nay căn bản là chuyện con kiến. Ai ngờ con người rầm rập nghe lời trước mặt lại đột nhiên giở chứng nổi loạn, cúi xuống ôm ngang người cậu bế vào nhà trọ.

“Nếu cậu đi lại chân sẽ đau, cậu đau ta cũng sẽ thấy đau.”

Sự thật chứng minh có thể hút hồn phách con người chứ tuyệt đối đừng có dại mà đi uống máu bọn họ, chứ cái cảm giác lay lan này thực sự khó chịu chết đi được. Khoảnh khắc thấy Từ Ly Yến bị thương khuỷu dưới đất, tim hần cũng như bị thứ gì đâm mạnh, đau nhức khó có thể nói thành lời. Cảm giác đau đớn này hoàn toàn xa lạ với hần.

Từ Ly Yến ngẩn ngơ, cậu chưa thấy ai thẳng thắn nói huých toẹt lòng mình ra như thế cả... đây là trong trường hợp, cậu nói kia có thể coi là một lời bày tỏ...

Không chống cự nữa, Từ Ly Yến ngầm đồng ý để Dự Chiêu ôm mình về nhà trọ, ngoan ngoãn tựa trong lồng ngực hần, lần đầu tiên cậu phát hiện thân thể người này quả thực còn hấp dẫn hơn mình tưởng tượng nhiều. Một chút lạnh lùng, nhưng lại không khiến người ở gần khó chịu, nhịp tim cực nhỏ lại chậm chạp khiến cậu như muốn dán lỗ tai mình tới nghe cho rõ. Suy nghĩ này làm Từ Ly Yến bối rối, vẫn là một người, trước kia đến nhìn cũng thấy mỗi mắt vậy mà hôm nay cậu lại ngoan ngoãn nghe lời, để mặc hần ôm lấy mình.

Có phải cậu bị lời nói chân thành từ miệng hần làm mềm lòng rồi không? Biết rõ có khi đây chỉ là lời tán tỉnh thuận miệng mà thôi, nhưng cậu lại muốn tin nó, tin hần ta đang nói thực lòng.

5. Chương 4-2

Về đến nhà, Từ Ly Yến ngồi trên ghế salon nhìn Dự Chiêu tất tả chạy ngược chạy xuôi hết tìm bông băng thuốc mỡ đến chạy đi tìm nước sạch rửa vết thương, khoe miệng nhàn nhạt lộ ra tươi cười, cảm thấy rất hài lòng vì sự phục vụ tận tình của vị đại ca xã hội đen dành cho mình.

Trong nhà chỉ có cồn iod khử trùng và bông băng, đương nhiên là thế vì Trịnh Trọng Thành đâu có ngờ Từ Ly Yến nghỉ phép cũng phải dính tới mấy vụ dầm dẫm đá đá chốn cảnh sát nữa. Cũng may vết thương không sâu, máu cũng ngừng chảy, chẳng qua là đang sưng đỏ lên.

Dự Chiêu ngồi trước ghế salon, để chân Từ Ly Yến trên đầu gối mình, cẩn thận dùng thuốc khử trùng vết thương mới băng bó lại. Đầu hần hơi cúi lộ rõ đường viền gương mặt cùng gò má tuấn tú, nét mặt cương nghị chăm chú. Từ Ly Yến nhìn hần đột nhiên hỏi, “Anh từng băng bó cho người nào trước đây chưa?”

Dự Chiêu nâng mí mắt, “Chưa từng.”

“Vậy tôi vinh hạnh là người đầu tiên rồi?”

“Chuyện nhỏ thôi.” Việc hầu hạ này Dụ Chiêu không để ý lắm, với lại Từ Ly Yến thấy đau hần cũng thấy đau cơ mà. Quan trọng hơn lúc này hần nhìn thấy Từ Ly Yến đang cười, nên bản thân cảm thấy cực kì thỏa mãn.

Hần thích nhất gương mặt tươi cười này của cậu, chứ không phải vẻ xa cách lạnh lùng lúc ở trong nghĩa trang.

Câu trả lời thành thực của người đối diện làm Từ Ly Yến rất hài lòng, lúc sau giả vờ đùa dai đột nhiên giơ chân nói, “Cả ngày hôm nay chạy nhiều rồi, chân đau quá, đã là chuyện nhỏ vậy anh bóp chân cho tôi một lúc đi.”

Đem bàn chân trắng trẻo đặt trên đầu gối Dụ Chiêu, Từ Ly Yến ngả người nằm trên ghế, động tác hết sức ưu nhã như mời mọc, làm Dụ Chiêu không thể không làm.

Đặt tay xuống nhẹ nhàng nắn bóp chân cậu, một lúc sau đã nghe thấy tiếng ngáy nhè nhẹ, Dụ Chiêu ngẩng đầu thấy Từ Ly Yến đã ngủ rồi. Cả buổi uống rượu rồi lại đánh nhau thế chắc mệt chết đi được, nên mới có thể vô tư ngủ say không thèm đề phòng hần. Từ Ly Yến ngủ rồi, phần kiêu ngạo không còn mà trông mềm mại hơn hần, cánh môi hơi giương lên bộc lộ đường nét có chút trẻ con. Lòng mày anh khẽ hơi cong, Dụ Chiêu nhìn thấy không nhịn được đưa tay xoa nhẹ quanh lông mày cậu.

Ở chung càng lâu càng thấy Từ Ly Yến khó hiểu. Một phút trước còn vui vẻ hơn hở, một phút sau đã làm cái mặt hầm hầm khó hiểu nổi, nhưng không thể phủ nhận dù là ở tình trạng nào cũng tuyệt đối động lòng người. Giống như đá vô chai, dù đêm tối bao kín cũng không giấu được ánh sáng từ nó phát ra.

Nếu như hần từ đầu không xuất hiện dưới tư cách của Phó Dụ Triều, hai người nhất định sẽ có quan hệ tốt hơn. Nhưng mà hiện tại cũng tốt rồi, ít nhất là Từ Ly Yến bây giờ không ghét hần như trước nữa.

Chỉ là, hần càng lúc càng không hiểu mình sao lại muốn ở bên cạnh Từ Ly Yến. Lúc đầu là ôm cậu xong thấy tò mò, định kiểm tra giết thời gian cho giấc ngủ tiếp theo. Vậy mà chẳng biết từ bao giờ lại xuất hiện ý nghĩ muốn ở cạnh cậu.

Tại vì lỡ uống máu cậu sao? Dụ Chiêu nhăn mày nghĩ ngợi, nhưng mà được một lúc buồn bực phát hiện là chẳng nghĩ ra cái gì.

Ngày hôm sau, trên TV đưa tin vụ cướp ở đại lý, đám thanh niên gây án trừ kẻ bị tử vong ngoài ý muốn ra thì đều bị bắt lại.

Dụ Chiêu xem TV xong thì quay sang hỏi Từ Ly Yến, “Cậu không phải cảnh sát à? Sao lúc đó lại muốn chạy trốn?”

“Anh xem lại thân phận mình bây giờ đi đại ca.” Từ Ly Yến chỉ chăm chú lau súng trong tay, không thèm ngẩng đầu trả lời.

Cậu giờ đang lãnh vụ án Đào Tế Xã, giờ lại bị đưa lên TV ít nhiều sẽ gặp rắc rối, chưa kể còn gánh thêm bên người mọi nhân vật cao cấp của Đào Tế Xã nữa.

“Cậu rất giỏi, hôm qua say rượu còn có thể biết đám người trong đại lý là cướp.”

“Kinh nghiệm nhỏ thôi, trước đây anh chưa mất trí nhớ còn giỏi hơn tôi nhiều.” Từ Ly Yến thuận miệng đáp lại.

Vừa vào trong đó cậu đã thấy thái độ của nhân viên bán hàng không bình thường, mà cả vị khách duy nhất trong đó cũng kì lạ nữa, mặc quần áo tóc tai lỗ lã lại đứng đọc báo về tài chính kinh tế, nên mới cố tình thử một chút, ai ngờ là cướp thật.

“Trước đây ta rất lợi hại à?” Đây mới là cái Dụ Chiêu quan tâm.

Từ Ly Yến lau súng xong xuôi, nâng mắt đối diện hần, giơ tay nhằm đúng đầu hần, mỉm cười, “Đừng hiểu lầm, tôi không phải đang khen anh.”

Dụ Chiêu trước kia đúng là rất lợi hại, từ thân thủ đến đầu óc đều vượt cậu, nếu không sao có thể thao túng toàn bộ cục diện giết chóc ngày hôm đó trong khi vẫn còn bị giam trong tù chứ. Nhưng mà hiện tại

nếu trước mặt cậu là Dụ Chiêu trước kia, cậu tuyệt đối không thoải mái như bây giờ nói chuyện với hắn, mà đã tìm cách tống hắn vào nhà giam lâu rồi.

“Tiếc rằng cậu thiếu niên kia đã chết.” Mắt đảo qua nhìn TV, Từ Ly Yến để súng xuống thở dài. Nếu tối hôm qua không uống rượu đến say, muốn chạy đuổi bắt đám thanh niên đến cùng thì sẽ không dẫn đến kết cục thế này.

“Cậu ta đáng chết.” Không hiểu sao Từ Ly Yến lại tiếc hận thay một kẻ đánh mình bị thương, Dụ Chiêu lạnh lùng nói.

Từ Ly Yến không quen nhìn Dụ Chiêu hạ giọng lạnh lẽo nói như thế, cậu hơi ngẩn người, rồi nhàn nhạt nói, “Trên đời này không có ai là đáng chết cả. Chỉ cần quyết tâm làm lại từ đầu, mọi người sẽ cho anh một cơ hội.”

Lời này Từ Ly Yến nói cho Dụ Chiêu nghe, đáng tiếc hắn chẳng hiểu, chỉ tức giận nói, “Ai bảo cậu ta đã thương cậu, chết còn chưa hết tội đâu!”

Đúng là thể loại gỗ mục không chạm khắc được, Từ Ly Yến tức giận nghĩ, nhưng lại thấy bản thân đã quan tâm hắn ta quá phận, vội giật mình nói, “Nếu anh thực sự mất trí nhớ, tốt nhất đừng bao giờ nhớ lại.”

Vết thương của Từ Ly Yến sau khi khử trùng bằng cồn iod hình như không có hiệu quả lắm, vẫn sưng tấy. Cậu thì chẳng để ý đâu mà Dụ Chiêu thì cứ trợn cái mặt còm nguội ra, trong lòng hồi hận sao tối qua không nhân lúc cậu ngủ dùng phép thuật trị thương cho cậu. Hắn cứ nghĩ với sức khỏe của Từ Ly Yến vết thương còn con con này chắc chẳng vấn đề gì. Hôm nay mới biết, dù cậu có mạnh mẽ bao nhiêu, vẫn chỉ là một con người.

“Đi khám đi.” Dụ Chiêu đề nghị.

“Vết thương bé tí, đi bệnh viện làm gì.”

“Nhỡ bị uốn ván thì sao, nếu là bị thật cậu sẽ phải cưa chân đấy.” Thấy Từ Ly Yến không quan tâm, Dụ Chiêu chỉ có thể mạnh miệng dọa, “Cậu không muốn vừa đi xe lăn vừa phá án đấy chứ?”

Từ Ly Yến liếc xéo hắn ta, “Miệng quạ đen vừa thôi!”

“Sắc mặt cậu không tốt.”

Dụ Chiêu lấy gương đưa cho cậu, Từ Ly Yến nhìn mình trong gương chẳng nói gì, Vết thương nhỏ này cậu thực sự không để ý, nhưng nếu đen đui như Dụ Chiêu nói bị uốn ván thì đúng là hồi không kịp. Vì vậy cậu chạy vào phòng ngủ mặc áo khoác, lấy chìa khóa xe chuẩn bị ra ngoài.

Thấy mình khuyên bảo thành công, Dụ Chiêu nở nụ cười giật chìa khóa, “Ta lái xe đưa cậu đi.”

Hôm nay Dụ Chiêu không dùng phép thuật nữa, mà dùng kĩ thuật lái xe mình vừa học đêm qua chở Từ Ly Yến tới bệnh viện. Tới phòng đăng ký khám cậu đăng ký khám khẩn cấp, phòng cấp cứu nhiều người dễ trốn, mới không sợ gặp anh trai.

Lúc bị hỏi lý do bị thương, Từ Ly Yến khai bừa là không cẩn thận ngã trúng, bác sĩ không hề nghi ngờ, kiểm tra vết thương một lượt rồi nói, “Không cần lo lắng, vết thương không sâu tới xương, có chút viêm, chỉ cần thoa thuốc đúng giờ, không được để vết thương dính nước, mấy ngày sau sẽ khỏi thôi.”

Bác sĩ đưa thuốc bôi ngoài da và thuốc chữa viêm cho cậu, sau đó để y tá mang cậu đi tiêm phòng uốn ván, Dụ Chiêu ngồi ở ghế chờ bên ngoài phòng cấp cứu, đang chờ thì nghe thấy một y tá đứng nói chuyện với đồng nghiệp, “Lâu rồi không gặp cảnh sát Từ, anh ấy vẫn đẹp trai như thế.”

“Đẹp trai cũng không mài ra ăn được, nghề cảnh sát nguy hiểm lắm. Có một lần anh ấy làm nhiệm vụ mà ngã từ tầng ba xuống, gãy hai cái xương sườn, thế mà vẫn kiên trì hoàn thành nhiệm vụ mới tới bệnh viện. Kết quả xương gãy đè lên nội tạng bên trong, chân cũng do mất máu bị thương mà mất cảm giác. Yêu một người như thế, dăm ba bữa lại lo lắng ăn không ngon ngủ không yên, thà chọn bác sĩ Từ còn hơn.”

“Bác sĩ Từ lạnh lùng quá, lời lẽ cũng cay nghiệt, tôi vẫn thích cảnh sát Từ hơn.”

Dụ Chiêu không biết bác sĩ Từ là ai, hắn chỉ quan tâm tới lời cô y tá nói về cảnh sát Từ. Xem ra cậu ta đúng là coi trọng nhiệm vụ còn hơn mạng sống của mình, một sinh linh yếu ớt lại hết lần này tới lần khác khiêu khích với tử thần, có thể sống tới ngày hôm nay không biết là vì không chết được hay mệnh tốt nữa.

Từ Ly Yến nhanh chóng xong xuôi đi ra, thấy cậu nhũn mày chống thất lưng, Dụ Chiêu vội tới đỡ hỏi, “Đau lắm à?”

Từ Ly Yến tức giận trừng mắt với hắn, “Muốn biết thì anh vào mà tiêm thử một lần.”

Gương mặt ai oán nhưng không hề tức giận, trên đường nét gương mặt vẫn tùy tiện lộ ra vài phần cao ngạo cũng tạo thành một vẻ phong tình động lòng người, Dụ Chiêu nhin cười, “Chẳng lẽ còn đau hơn bị trúng đạn với gãy xương sườn?”

Từ Ly Yến suy nghĩ một chút, gật đầu, “Đau hơn thật, mấy cô nàng y tá ra tay còn ác độc hơn sát thủ nữa.”

Lần này không kìm được nữa, Dụ Chiêu bật cười khúc khích, “Đừng lo, có ta rồi, sau này cậu sẽ không phải vào bệnh viện nữa.” Lần sau nếu sự việc tương tự xảy ra, hắn nhất định dùng pháp thuật chữa cho cậu, không để cậu phải tới làm việc mà cậu không thích nữa.

Từ Ly Yến nghe mấy lời này thấy nực cười, nhưng nhìn hắn ta thần tình nghiêm túc chân thành với mình, há miệng định nói gì đó thì đằng sau có tiếng bước chân ngày càng gần, lạnh lùng nói, “Từ Ly Yến, lại bị thương?”

Vẻ mỉm cười cứng đờ trên mặt, Từ Ly Yến chậm chạp xoay người, quả nhiên thấy Từ Ly Thịnh gương mặt lạnh như băng nhìn mình.

Nhanh như thế đã biết, Từ Ly Yến nghi ngờ chức nghiệp của anh cả mình không phải bác sĩ mà có khi là gián điệp, tin tức nhanh thế này cơ mà. Trước mắt thấy mây đen ầm ầm, Từ Ly Yến trong lòng tự nhủ không xong rồi.

“Anh, trùng hợp quá ha.” Từ Ly Yến hớn hở vỗ vai Từ Ly Thịnh.

Từ Ly Thịnh nghiêng mình tránh ra, “Anh nhớ mày kêu là đang nghỉ phép, nghỉ phép trong bệnh viện hả?”

“Không cẩn thận bị thương thôi, em khám xong còn đang định tới gặp anh.”

Từ Ly Thịnh có diên mới tin, làm anh em hai mấy năm nay rồi anh còn không hiểu thằng em mình là người thế nào. Nếu không phải là có người quen ở đây nói cho anh biết mà chạy tới thì có cho vàng thằng này cũng không tự xách mông tới chào hỏi anh ở chỗ này.

“Đây là?”

Chuyển sang nhìn Dụ Chiêu, Từ Ly Yến không muốn nói sâu, ha ha cười, “Là bạn...”

“Ta là Dụ Chiêu.”

Dụ Chiêu đưa tay với Từ Ly Thịnh, Từ Ly Thịnh bắt tay hắn, “Tôi là Từ Ly Thịnh, anh của A Yến.”

Không muốn để Dụ Chiêu tiếp xúc nhiều với người nhà của mình định kiếm cớ rời đi, ai ngờ Từ Ly Thịnh lại nói, “Mày ra ngoài lâu rồi lại đang nghỉ phép, tối nay về nhà đi đừng lông bông bên ngoài nữa.”

“Em ở nhà bạn, bạn em đang gặp vấn đề cần giúp đỡ.”

“Bây giờ người cần chăm sóc giúp đỡ không phải mày à?” Từ Ly Thịnh lạnh lùng nhìn cậu, lại nhìn Dụ Chiêu, “Vây mang bạn về nhà cũng được, đằng nào cũng có phòng trống mà.”

Từ Ly Yến trong lòng muốn giẫm đạp lên bản mặt của thằng anh mình biết bao, ngoài mặt vẫn cười hì hì, “Sợ bạn em không quen ở cùng người lạ.”

Từ Ly Thịnh không thềm quan tâm, thần nhiên nói, “Không phải vấn đề của anh. Còn nữa, thứ bảy có hẹn gặp mặt Văn tiểu thư, nhớ ăn mặc đàng hoàng rồi đến điểm hẹn.”

Trọng tâm câu chuyện bị chuyển quá nhanh, Từ Ly Yến ngẩn người, “Văn tiểu thư nào?”

“Vẫn là người bị mày cho leo cây hôm trước, lần này hẹn lại.”

“Thứ bảy, không phải ngày kia à? Anh, sao cứ tự mình làm mà không bảo em trước một tiếng?” Từ Ly Yến cười khổ, cảm thấy nghe lời Dự Chiêu đi khám đúng là sai lầm.

“Anh cũng muốn nói với mày, mà ai bảo mày nghĩ kĩ quá có cách nào liên lạc được đâu.”

Từ Ly Thịnh nói thời gian địa chỉ cuộc hẹn xong thì xoay người đi, căn bản là không cho Từ Ly Yến thời gian kháng cự. Nhìn bóng lưng anh, Từ Ly Yến không ôm hi vọng cổ vớt vát hỏi, “Anh, nếu em bảo em không muốn đi, anh có cho không?”

“Có,” Từ Ly Thịnh quay đầu trả lời, “Nhưng trước đó thì lập tức trả lại tiền nằm viện hôm trước đi.”

“Ồ, coi như em chưa nói gì.”

Nhìn Từ Ly Thịnh đi mất hút, Dự Chiêu mới hỏi, “Cậu nợ anh mình nhiều tiền lắm à?”

Từ Ly Yến nhún nhún vai, “Cũng không nhiều, nhưng mà tôi không đủ trả.”

“Cậu làm cảnh sát lâu năm thế mà không đủ cả tiền nằm viện nữa à?” Dự Chiêu mờ mịt hỏi.

Từ Ly Yến sầm mặt, hôm nay bị ép phải đi xem mắt nguyên nhân hơn nửa là tại người trước mặt, hẳn ta lại còn dám đứng đây châm chọc cậu! Vì vậy khoanh tay cười dài, “Nếu tôi giống anh tham gia hắc bang chắc đã không nghèo đến mức này. Vậy nên tốt nhất là góp chút công sức đi, tôi nay cố làm thêm mấy tiếng ở quán bar nữa, kiếm cho tôi chút tiền trả viện phí.”

Dự Chiêu biết Từ Ly Yến lại giả chứng bắt nạt người khác, cũng không tức giận nhìn cậu cười, “Ta có quyền từ chối không?”

“Anh chỉ có quyền được giúp một tay.” Từ Ly Yến vỗ vỗ bả vai hắn, thản nhiên cười, “Cố lên.”

6. Chương 5-1

Tối hôm đó, anh cả đã có lệnh triệu tập, Từ Ly Yến không dám trái lời đành phải đưa Dự Chiêu về nhà. Cũng may đây là phần tử xã hội đen đã mất trí nhớ lẫn phẫu thuật thẩm mỹ, cậu không quá lo lắng về việc hắn ta động tới người nhà mình.

Trong nhà chỉ có Từ Ly Hạo và Từ Ly Thần, Từ Ly Thịnh còn tăng ca chưa về nhà nhưng đã gọi báo nhà có khách từ sớm nên Từ Ly Thần chuẩn bị cơm đầy đủ đón tiếp, còn rất nhiệt tình ngồi bắt chuyện với Dự Chiêu. Từ Ly Hạo cũng theo đuôi ngồi xuống chào hỏi dăm câu, là một giáo viên dạy tâm lý nên tính tình cũng ôn hòa giọng nói trầm ổn, Từ Ly Thần lùn hơn Từ Ly Hạo một chút, vẫn là sinh viên nên hoạt bát có thần, mặc một chiếc áo sơ mi đơn giản, bên ngoài vẫn còn mặc tạp dề màu vàng chưa cởi ra.

“Cậu tên là Dự Chiêu? Vậy sau này tôi gọi là A Chiêu nhé, chắc A Yến thân với cậu lắm, từ trước giờ không thấy A Yến dẫn bạn về nhà làm cả nhà chẳng biết mặt người bạn nào của nó cả. Xem này, nó bị thương còn làm phiền cậu lâu ngày như thế đúng là không biết xấu hổ. Tính tình A Yến nhà tôi không được tốt, chắc cậu phải nhịn nhiều rồi. Hôm nay ở đây không cần khách khí, cứ xem như nhà của mình.”

“A Thần, nấu canh xương xong chưa?” Thấy Từ Ly Thần lải nhải không có dấu hiệu ngừng, Từ Ly Hạo không nhịn được cắt lời, Từ Ly Thần nói xin lỗi rồi chạy vội vào nhà bếp.

Từ Ly Yến bắt đầu dĩ bốp thái dương, đối với ông chú lẩm lờ này cũng chẳng biết phải nói gì, quay đầu nhìn thấy Dự Chiêu lại đang nhìn chằm chằm Từ Ly Thần mới vào bếp, thần tình tức mục như trầm ngâm suy nghĩ. Cậu lập tức véo hông hắn một cái làm Dự Chiêu giật mình quay đầu, thấy Từ Ly Yến đang nhìn mình cười mủm mỉm, “Nhìn đủ chưa?”

“Chẳng qua là ta thấy anh em cậu lớn lên rất giống nhau.”

“Đây là chú tôi.”

Hoàn toàn không tin vào cái có vớ vẩn của Dự Chiêu, Từ Ly Yến cười lạnh, đúng lúc Từ Ly Thần gọi vào ăn cơm nên vấn đề này nhanh chóng bị ném đi.

Ăn uống xong, Từ Ly Thần dẫn hai người lên tầng hai. Tầng hai còn phòng trống nhưng đồ đạc lộn xộn, bởi Từ Ly Thịnh mới nói lúc chiều, thời gian gấp quá Từ Ly Thần còn chưa kịp dọn dẹp, vì vậy luôn miệng xin lỗi Dụ Chiêu, “Phòng có điểm bừa bộn, cậu ngủ tạm đêm nay, sáng mai tôi sẽ dọn dẹp cẩn thận.”

“Không cần dọn, để anh ta ngủ phòng cháu.” Từ Ly Yến tự chủ trương nói.

Phòng Từ Ly Yến không gian rộng bày biện tùy ý không có vấn đề, bản thân Dụ Chiêu có thể nào vẫn là tội phạm, đương nhiên phải ở gần giám thị mới được.

Phòng ngủ của Từ Ly Yến bố trí ngăn nắp sạch sẽ lịch sự tao nhã, ga giường trải thẳng trên mặt đất, sát tường có kê một cái bàn thấp để TV và vài quyển sách, đầu giường có một con gấu ôm to dùng màu vàng. Dụ Chiêu nhìn nó rồi nhìn Từ Ly Yến, hoàn toàn không dám tin vị thiếu gia cao ngạo này cũng ôm gấu đi ngủ.

“A Yến, chân bị thương thì hai ngày tới đừng tắm, nhớ phải thoa thuốc đều rồi đi ngủ sớm. Dụ Chiêu nhờ cậu nhắc nó bôi thuốc đấy.”

Từ Ly Thần đưa chăn nệm cho Dụ Chiêu, dặn dò nửa ngày mới chịu đi, Dụ Chiêu đóng cửa lại cười nói, “Ta cực kì tin tưởng đây là bề trên của cậu, hơn nữa còn là cỡ ông nội.”

Vừa dứt lời đã bị Từ Ly Yến túm lấy đẩy vào tường, lạnh lùng nói, “Đừng có động vào người nhà tôi, nếu có thì mặc kệ anh có mất trí hay không tôi cũng không tha cho anh đâu!”

Từ lúc tới đây, ánh mắt Dụ Chiêu không lúc nào rời Từ Ly Thần, loại ánh mắt dò xét ấy làm Từ Ly Yến không an tâm, không biết rốt cuộc Dụ Chiêu muốn làm gì.

“Người thân đối với cậu rất quan trọng.” Nhìn ánh mắt ngoan lệ của cậu, Dụ Chiêu chỉ nhẹ giọng nói.

Lúc này, hẳn cảm nhận rõ ràng bất an của cậu, tình cảm mạnh mẽ buồn bảo vệ người thân này làm tim Dụ Chiêu cũng thành thịch nhẩy dựng lên, thì ra đây chính là tình cảm gắn bó của huyết thống, thứ tình thân dao chặt không đứt. Trong nháy mắt, hẳn đột nhiên có điểm đổ kị với người nhà Từ Ly Yến, bởi bọn họ có thứ mà bản thân hắn mãi mãi không có được.

“Yên tâm, ta sẽ không làm gì bọn họ.” Dụ Chiêu nói, đặt tay ôm hông Từ Ly Yến kéo cậu gần người mình hơn để bản thân có thể cảm nhận càng sâu tâm tình cậu, “Hơn nữa, ta sẽ bảo vệ họ thật tốt, không để cậu phải bận lòng.”

“Tôi là cảnh sát, việc bảo vệ người thân của tôi không tới phiên anh.”

Cảm giác câu nói của Dụ Chiêu đầy ý tứ, Từ Ly Yến híp mắt phượng lại, nhưng lập tức nhận ra tư thế hai người thân mật đáng ngờ vội buông tay định lui ra sau, Dụ Chiêu đã giơ tay sờ má cậu.

“Thì ra cảm giác lo lắng là thế này.”

Giọng điệu nhẹ nhàng, như lơ đãng mà tinh tế thưởng thức cái gì đó. Nhìn gương mặt hắn nghiêm túc, Từ Ly Yến giật mình từ bỏ ý định cho tên này ăn đòn.

“Đi tắm!” Bị nhìn chăm chăm, Từ Ly Yến đỏ mặt có lớn tiếng quát.

Dụ Chiêu tắm xong Từ Ly Yến mới vào tắm, lúc ra ngoài lấy thuốc bôi chân thì Dụ Chiêu đã giành trước, “Ta giúp cậu.”

Có người hầu hạ đương nhiên Từ Ly Yến không từ chối, cậu thoải mái tựa lưng vào con gấu lớn để Dụ Chiêu bôi thuốc.

Dụ Chiêu bôi thuốc giúp cậu, nhìn cậu hai mắt híp lại thoải mái như buồn ngủ, hai tay ôm gối để trong lồng ngực trông càng dễ thương. Hai tay bôi thuốc ở cổ chân cậu thoáng do dự, nhìn ống quần rất rộng dễ dàng kéo lên, thấp thoáng da thịt trắng nõn không tì vết như mời gọi Dụ Chiêu hắn phạm tội. Làm hắn có một loại xúc động, thực sự muốn nghe theo lời dụ dỗ mà đưa tay lên càng cao.

Xúc động quái dị này làm Dụ Chiêu có điểm lo sợ. Từ trước tới nay, cảm giác này chỉ có khi nào muốn ăn hồn phách hắn mới thấy, mà cũng không quá giống thế, bởi lúc này hắn không muốn ngửi mùi máu tanh

chết chóc, mà đơn giản là cực kì hưng phấn, muốn tới gần cậu, tới thật gần cảm thụ cả con người Từ Ly Yến.

Kiểm nén đáy lòng hỗn loạn lại, Dụ Chiêu cười nói, “Không ngờ cậu cũng thích ôm gấu ngủ.”

“Là A Thần bắt, bốn anh em tôi ai cũng có một con.” Từ Ly Yến nói.

Trong cái nhà này, điều đầu tiên là không được đắc tội với Từ Ly Thần, bởi tiền ăn hay chi tiêu hàng ngày rồi thậm chí tiền tiêu vặt đều do Từ Ly Thần cầm hết, bởi vậy Từ Ly Thần nói một là một hai là hai không ai dám phản bác, kể cả việc đi ngủ phải ôm gấu. Nhưng mà thành thật ra, ngủ lâu ngày thành thói quen, mấy hôm ngủ ở nhà trọ không có cái gì ôm Từ Ly Yến lại thấy thiếu thiếu.

“Rất dễ thương.” Mập mờ tán thưởng, giống như khen con gấu to đùng trên giường, lại giống như đang khen chủ nhân của nó.

Từ Ly Yến tim nhảy dựng, đột nhiên mở mắt, ánh mắt sắc bén nhanh chóng lơ đãng lười biếng, “Hình như này giờ anh bôi thuốc hơi lâu.”

Nếu có thể hẳn còn muốn bôi nữa, nhưng xem ra tâm tư đã bị nhìn ra, Dụ Chiêu không thể làm gì hơn là lưu luyến nhìn rồi bỏ ra, lấy bông băng băng lại.

Từ Ly Yến nói cảm ơn, vén chăn chui vào nằm, thấy Dụ Chiêu cũng chui vào nằm bên cạnh nghiêng người tũm tũm cười nhìn mình, cậu đột nhiên thấy mất tự nhiên, lấy gối ôm trong ngực ném tới, Dụ Chiêu bắt lấy mờ mịt nhìn cậu không hiểu.

“Ôm nó ngủ đi.”

Gối ôm còn mang chút mùi hương nhàn nhạt từ cơ thể Từ Ly Yến, Dụ Chiêu ôm nó có lỗi giác là mình đang ôm cậu, vì vậy không hề phản đối ôm nó vào lòng. Khi đèn tắt, hắn vẫn nhìn chằm chằm Từ Ly Yến trong bóng tối, thì thào nói, “Tình thân, rốt cuộc là thứ gì?”

“Chính là người thân.”

Dụ Chiêu im lặng, yêu quái không có người thân, từ trước tới nay Dụ Chiêu luôn cô độc một mình, nên đối với việc Từ Ly Yến khẩn trương lo lắng bảo vệ người thân của mình, Dụ Chiêu hẳn không hiểu được, nhưng lại cảm giác được nhờ Từ Ly Yến.

“...Xin lỗi.” Nhận thấy không gian vắng vẻ, Từ Ly Yến nói.

Cậu đã đọc hết tư liệu, biết hẳn là đứa trẻ bị vứt bỏ được đưa vào cô nhi viện nuôi dưỡng, lớn lên thì gia nhập Đạo Tế Xã. Sống cùng với Dụ Chiêu ít lâu, cậu nghĩ bản chất hẳn căn bản không xấu, chẳng qua là do từ nhỏ không có ai chỉ đường mà đi lầm. Vì vậy nói, “Đợi khi nào anh kết hôn, sinh con rồi sẽ biết cảm giác có người thân là thế nào.”

“Ta sẽ không kết hôn.”

Yêu quái thường đến đi một mình, hắn không có hứng thú với quỷ hồn thông thường, con người thì càng không thèm để vào mắt, bởi con người là sinh linh yếu ớt như thủy tinh vậy, dường như chạm mạnh một cái là sẽ vỡ, không hợp với bản tính hiếu chiến của hắn. Điểm hứng thú duy nhất của hắn đối với con người là việc hút hồn phách bọn họ. Chỉ có Từ Ly Yến là ngoại lệ, ngẫu nhiên xông vào địa bàn của hắn, ngẫu nhiên bị thương để hắn nếm thử máu cậu, đối với hắn đây là điểm khác biệt nhất của Từ Ly Yến và những người khác, cũng chủ yếu vì nguyên nhân này hắn mới dung túng, dễ dàng để Từ Ly Yến muốn làm gì mình thì làm.

Từ Ly Yến hiểu lầm suy nghĩ Dụ Chiêu, tưởng hắn bị quan nên vội khuyên nhủ, “Nhân duyên con người không thể nói trước được, có khi vài ngày nữa anh lại gặp được người mình thích thì sao.”

“Không đâu.”

Ngay lập tức phủ định, Từ Ly Yến tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, lười nói tiếp vì vậy trở mình sang bên, nhắm mắt ngủ. Dụ Chiêu không biết vẫn đang ngẫm nghĩ lời cậu, đột nhiên phát hiện ra một đạo lý. Hắn không có hứng thú với bất kì quỷ hồn hay con người nào, nhưng Từ Ly Yến lại là ngoại lệ, không giống với

hai loại kia, hẳn đối với cậu vô cùng hứng thú là chẳng khác, nên mới vì cậu mà trà trộn vào đây. Có lẽ thích cậu là chuyện vô cùng đơn giản.

Nhớ lại bộ dạng biếng nhác mà phong tình của Từ Ly Yến lúc này, tim Dụ Chiêu lại đập thình thịch, hẳn nhẹ giọng nói, “Nếu người đó là cậu, cậu có chịu không?”

Mãi mà không thấy ai trả lời, Dụ Chiêu định hỏi lần nữa thì nghe thấy tiếng ngáy nhẹ nhàng, vì vậy không hỏi nữa mà nghiêng người ra nằm cạnh cậu. Bóng tối không là gì với hắn, nên Dụ Chiêu có thể nhìn thấy Từ Ly Yến rõ ràng như ban ngày, lúc này đã ngủ say, mày kiếm hơi cong, dáng vẻ khi ngủ nhu hòa hết như một đứa trẻ.

Không trả lời, Dụ Chiêu thay cậu đồng ý hộ, “Cậu đồng ý rồi, vậy từ nay ta sẽ thích cậu.”

Từ Ly Yến có nằm mơ cũng không ngờ được mình nhất thời hảo tâm lại khiến con yêu quái nhất thời buồn chán muốn ở lại nhân gian giết thời gian trở thành một lòng muốn theo đuổi mình.

7. Chương 5-2

Thứ bảy, vết thương ở chân đã tốt lên nhiều, Từ Ly Thần nhìn mà thấy thần kì nên nói, “Chắc chắn là nhờ A Chiêu chăm sóc tốt đây mà, A Yến nhất định phải cảm ơn người ta đây.”

Ông chú ít tuổi nhà cậu lúc nào cũng nói không ngớt miệng, nhưng đúng là mấy ngày nay đều nhờ Dụ Chiêu hẳn chăm từng chút từng chút một, không nói cảm ơn không được, nên Từ Ly Yến cũng gật đầu nói, “Được.”

Sự thật vết thương của Từ Ly Yến nhanh khỏi như thế là nhờ Dụ Chiêu dùng phép thuật, nhưng đương nhiên hắn không dám nói ra chỉ cười cười, “Là nhờ cơm A Thần làm ngon, nên mới nhanh hồi phục.”

Từ Ly Yến hé mắt liếc Dụ Chiêu, mới ở đây có hai ngày mà Dụ Chiêu đã rất thân với chú nhà mình, giọng điệu mềm mỏng thân thiện như người một nhà. Đây tuyệt đối không phải là tín hiệu tốt. Chú nhà cậu tuy rằng bình thường luôn tự cho mình là bề trên, nhưng ra khỏi cửa vẫn chỉ là một sinh viên đại học, Dụ Chiêu dù mất trí nhớ nhưng vẫn là tội phạm, cậu không hi vọng hai người này thân thiết quá mức.

“A Thần, định đi đâu xa?” Nhìn qua cái túi to dùng trên ghế salon, Từ Ly Yến hỏi.

“Ừ, A Hạo được học sinh mời đi cắm trại dã ngoại, nghe nói là đi leo núi nhưng địa hình rất hiểm, chú không yên tâm nên định đi cùng.” Từ Ly Thần vừa sửa sang cái túi vừa nói.

Từ Ly Yến nhăn mày, đến van ông chú nhà mình, đến khi nào thằng nhóc tí tuổi đầu này mới hết thôi lo vớ vẩn đi? Chưa kể A Hạo còn lớn hơn bản thân Từ Ly Thần ba tuổi, chẳng lẽ còn cần một thằng nhóc đi theo chăm sóc?

“Hai ngày tới tôi và A Hạo đều không có nhà, A Chiêu nhờ cậu để mắt tới thằng cháu của tôi nhé.” Từ Ly Thần ngượng ngùng nhìn Dụ Chiêu đề nghị, đột nhiên vỗ trán lấy một mặt dây chuyền ngọc bích đưa cho A Yến, “Đúng rồi, đây là bùa hộ mệnh chú mới xin được mau cất đi, vật lúc trước sau khi trải qua một kiếp nạn đã vô dụng rồi, nhớ phải đốt nó đi. Còn nữa, đêm nay nhớ cẩn thận, ăn mặc đàng hoàng, đừng để nhà chúng ta mất mặt.”

“Được rồi chú.”

Sợ Từ Ly Thần còn lải nhải nữa, Từ Ly Yến nhận lấy cảm ơn xong thì nhanh phi lên tầng hai, Dụ Chiêu cũng đi theo cười nói, “Nhiều lúc ta có ảo giác A Thần là ông nội cậu.”

“Tôi cũng vậy.”

Từ Ly Yến tháo vòng cổ ngũ sắc xuống, định đeo bùa mới thì Dụ Chiêu sấn tới, “Ta đeo giúp cậu.”

Đứng phía sau Từ Ly Yến, hai tay Dụ Chiêu luồn qua cổ cậu đeo giúp, ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt gần mình trong gang tấc làm trái tim hắn nhộn nhạo, tiếp tục cảm giác được nét hưng phấn quái dị như hôm trước, làm hắn có ý nghĩ muốn kéo cậu lại để hai người càng gần hơn nữa.

Đáng tiếc Từ Ly Yến đã nhanh lui ra, cầm bật lửa định đốt cái vòng ngũ sắc cũ. Dụ Chiêu ử rử lấy lại tinh thần nhớ tới lúc đầu mới gặp, Từ Ly Yến cũng lôi cái này ra thị uy với mình, bèn giật lấy.

“Rất đẹp, đốt đi thì phí lắm, để ta giữ được không?”

Kì quái nhìn phản ứng của Dụ Chiêu, nhưng đằng nào cũng chỉ là đồ bỏ đi, Từ Ly Yến cũng không quá để ý, “Được, nhưng A Thần nói rồi, nó đã vô tác dụng.”

“Ta thích.” Dụ Chiêu cuộn nó làm hai vòng đeo trên cổ tay, sau đó đưa tay sờ mặt dây chuyền ngọc bích của Từ Ly Yến cười hỏi, “Cậu thực sự tin là bùa hộ mệnh có thể trừ tà sao?”

“Đương nhiên, nếu không sao từ trước tới nay trong mọi hoàn cảnh tôi đều có thể chuyển nguy thành an?” Bản thân Từ Ly Yến cũng không sùng tín quỷ thần, nhưng thực sự là từ khi tham gia đặc công rồi làm những nhiệm vụ nguy nan, cậu đều may mắn ít khi bị thương nặng. Vậy nên việc đeo bùa hộ mệnh Từ Ly Thần đưa cho đã thành một thói quen khó đổi.

Dụ Chiêu nhếch mày kiểm, nhẹ giọng thì thào, “Sao cậu chưa từng nghĩ, cậu may mắn như thế là nhờ chú của mình...”

“Cái gì?”

“Không có gì.”

Nắm chặt mặt dây chuyền trong chốc lát, nháy mắt cả vật thể bị dính một lớp khói mỏng đen như mực rồi lập tức biến mất, Dụ Chiêu mỉm cười. Bùa hộ mệnh trừ tà đa số đều là nói điều, đối với yêu quái ngàn năm như hắn có gặp bùa hộ mệnh mạnh hơn nữa cũng chẳng hề gì. Ngược lại, hắn truyền một chút thần lực của mình lên mặt dây chuyền, có nó thì quỷ thần qua đường sẽ biết thân biết phận không dám động tới người của hắn.

“Làm gì thế?”

Thấy Dụ Chiêu cứ cầm mặt dây chuyền của mình rồi đực mặt ra không biết nghĩ gì, Từ Ly Yến thấy lạ. Đạo này Dụ Chiêu rất hay thất thần thế này làm cậu rất lo lắng hoài nghi. Vì vậy nói, “Tôi muốn thay quần áo, anh ra ngoài trước đi.”

Đẩy Dụ Chiêu ra ngoài, Từ Ly Yến tựa vào cánh cửa thấy tâm tư mình hỗn loạn. Không thể phủ nhận Dụ Chiêu là một người rất quyến rũ, lại đối xử với mình dịu dàng, cách cư xử này đúng là độc dược đối với Từ Ly Yến khiến cậu khó mà chống cự lại được. Nhưng dù thế nào cậu cũng luôn nhắc nhở mình không được gần Dụ Chiêu quá, bởi quan hệ mong manh này có thể tan vỡ bất cứ lúc nào không báo trước. Nếu có một ngày Dụ Chiêu nhớ lại, hắn không còn là Dụ Chiêu nữa, mà lại trở về là một kẻ xã hội đen tay dính đầy máu.

Vậy nên, cứ thế này có lẽ là tốt nhất...

Sẩm tối, Từ Ly Yến đúng hẹn tới đi xem mắt, lúc đầu định đi một mình xong ra phòng khách thấy Dụ Chiêu đang ngồi chơi đánh bài, trong màn hình còn có hình một vị đại mi nhân, Từ Ly Yến thay đổi suy nghĩ ném chìa khóa xe cho hắn.

Dụ Chiêu ngạc nhiên hỏi, “Đi xem mắt cậu lôi ta đi cùng làm gì?”

“Anh nhớ để tôi dùng cái chân bị đau nhấn ga à?” Từ Ly Yến khoanh hai tay trước ngực, nhàn nhạt hỏi.

Dụ Chiêu không hiểu, hai ngày nay hắn đều dùng pháp lực giúp Từ Ly Yến trị thương, chân của cậu phải khỏi rồi mới đúng.

“Có vấn đề gì à?” Từ Ly Yến nhìn Dụ Chiêu, theo ánh mắt hắn nhìn vào ván bài đang chơi dở, cái loại trò chơi thắng thua lật đổ nhân vật này không cần nói cũng biết là bảo vật cất kỹ của thằng út.

Cậu đi tới, trực tiếp rút nguồn điện TV, xong xuôi nhìn Dụ Chiêu nói, “Giờ không còn vấn đề gì nữa chứ?”

“Này!” Dụ Chiêu muốn ngăn nhưng không kịp, nhìn vẻ mặt cười cợt của Từ Ly Yến chỉ có thể bất đắc dĩ nói, “Ta còn chưa kịp lưu lại.”

“Vậy càng tốt, lần sau anh có thể chơi lại từ đầu cùng vị mi nhân kia.”

Hắn chẳng qua là thấy hứng thú với việc kiếm được tiền từ trò chơi này thôi mà. Nhìn Từ Ly Yến đi ra ngoài, Dụ Chiêu vẫn đang nghĩ không biết phép thuật có thể phục hồi dữ liệu bị mất trong TV trở lại như cũ không.

Trên đường lái xe tới nhà hàng, Trịnh Trọng Thành gọi điện tới, Từ Ly Yến biết mục đích là gì thoáng chần chừ nhưng vẫn quyết định nghe.

“Vẫn không thu hoạch được gì?” Vừa kết nối, Trịnh Trọng Thành đã đi thẳng vào vấn đề.

“Đúng thế, sếp cũng biết việc này vội vàng cũng không được gì.” Từ Ly Yến lười biếng tựa lưng vào ghế, thuận miệng đáp lại.

“Anh biết, nhưng cấp trên không đợi được nữa. Có khi phải thay đổi kế hoạch.”

Thân thể Từ Ly Yến lập tức cứng đờ, “Vì sao?”

“Sao em lại khấn trương thế?” Trịnh Trọng Thành nghi ngờ hỏi.

Nhận ra mình mất bình tĩnh, Từ Ly Yến vội hạ giọng, “Tôi chỉ mong được nghỉ phép thêm một chút nữa.”

Trịnh Trọng Thành đương nhiên không tin đáp án này, “Quen em lâu như thế, đây là lần đầu tiên thấy em luyến tiếc nghỉ phép.”

“Con người ai cũng sẽ thay đổi.” Từ Ly Yến liếc sang Dụ Chiêu đang lái xe bên cạnh, ánh mắt cuối cùng rơi xuống chiếc vòng ngũ sắc hắn đeo trên cổ tay, “Kế hoạch định thay đổi thế nào?”

“Tạm thời còn đang trong quá trình thảo luận. Có thông báo khẳng định nào anh sẽ nói với em đầu tiên, em nhớ trông chừng tên kia đừng để hắn gặp chuyện gì.” Nói việc chính xong, Trịnh Trọng Thành lại đổi trọng tâm câu chuyện, “Hôm nay cuối tuần anh định tới chỗ Bảo Sinh uống vài ly, em có đi không?”

“Xin lỗi, hôm nay tôi phải đi xem mắt, chuyện này để lần sau rồi tính.”

“Đi xem mắt?” Trịnh Trọng Thành ngăn người, vội hỏi, “Sao tự nhiên lại muốn đi xem mắt?”

“Sếp Trịnh, tôi đi xem mắt có cần thiết phải báo cho sếp không? Thế nhé, liên lạc sau.” Từ Ly Yến nói xong thì ngắt điện thoại ném sang một bên, lần nữa lười nhác tựa lưng vào ghế nói với Dụ Chiêu, “Tôi ngủ đây, đến nơi thì gọi.”

Nhắm mắt lại suy nghĩ, nhớ lại từng chút một kỉ niệm trước đây cùng Trịnh Trọng Thành, cậu phát hiện mọi thứ đều mơ hồ không rõ. Có lẽ cậu không quyết liệt phản đối anh mình bắt đi xem mắt là vì trong lòng cũng mong có thể tìm được người phù hợp ở bên cạnh. Chỉ có điều mỗi lần đi đều là một lần thất vọng chẳng được gì. Hôm nay nghe thấy Trịnh Trọng Thành giọng điệu sốt ruột, Từ Ly Yến hoàn toàn không có cảm giác hài lòng.

Đúng là mọi chuyện đều đã thành dĩ vãng, ba năm quả là thời gian dài.

Tới nhà hàng thì Từ Ly Thịnh và nhà gái đã có mặt, đối tượng rất xinh đẹp, nhìn thấy Từ Ly Yến tới thì cười rộ hài lòng làm Dụ Chiêu thấy không thoải mái. Hắn ghét người khác nhìn chằm chằm Từ Ly Yến, nhất là nhìn với ánh mắt khát khao thế này.

Từ Ly Thịnh nhìn thấy Từ Ly Yến đi xem mắt còn mang bạn đi theo thì cực kì giật mình, nhưng cũng không biểu lộ ra bên ngoài mà bình tĩnh giới thiệu, sau đó nhanh chóng kéo Dụ Chiêu ra một chỗ khá xa ngồi, gọi nước mời xong mới hỏi, “Cậu ở nhà tôi hai ngày thấy thế nào, đã quen chưa?”

Đạo này Từ Ly Thịnh dính phải mấy chuyện liên quan đến công việc giải phẫu nên vẫn ở trong kí túc xá bệnh viện, chỉ biết Dụ Chiêu qua lời kể của Từ Ly Thần. Hôm nay lại thấy Từ Ly Yến dẫn Dụ Chiêu theo, anh chắc chắn là không phải quan hệ bạn bè bình thường. Nhìn Dụ Chiêu bề ngoài bóng bẩy có vẻ là một kẻ khôn ngoan, Từ Ly Thịnh theo bản năng muốn đề phòng.

Dụ Chiêu thì không biết trong lòng anh suy nghĩ phức tạp thế, thành thật gật đầu, “Rất tốt.”

“Không biết cậu Dụ đang làm gì?” Từ Ly Thịnh nâng trà thưởng thức, dường như là thuận miệng hỏi một câu.

“Thân thể gặp chút vấn đề đặc biệt, tạm thời không có công ăn việc làm.”

Từ Ly Thịnh bị sặc, “Em tôi bao nuôi cậu?”

“Đúng vậy.”

Chú ý của Dự Chiêu đặt cả vào bàn hai người đang nói chuyện đằng kia, căn bản chỉ trả lời Từ Ly Thịnh cho có lệ. Cô gái nói chuyện với Từ Ly Yến dường như rất có khiếu ăn nói, còn lôi kéo tay cậu, cử chỉ thân mật làm Dự Chiêu thấy không vui. Ngón giữa hơi cong xuống, hần hần mày nhìn, nếu cô gái kia còn tiếp tục hành động thân mật quá đáng thế, hần thề sẽ dùng âm khí bắn tới cảnh cáo.

Từ Ly Thịnh nhếch mày nhìn, nam nhân trước mặt không hề che giấu vẻ độ kị trước mặt mình làm anh an tâm đôi phần. Chứng tỏ hần ta rất để ý thẳng em mình, ít nhất là thích ra mặt không hề che giấu.

“Sắc mặt cậu không tốt lắm, thời gian tới tốt nhất ít đi xa nhà thôi, tránh bị quỷ bám.”

Bầu không khí bên kia thực sự quá vui vẻ ấm áp làm Dự Chiêu không muốn nhìn tiếp nữa, bèn quay về nói chuyện phiếm với Từ Ly Thịnh. Việc này hần cũng không định nói, nhưng đúng là khí tràng xung quanh Từ Ly Thịnh cực âm, đây là dấu hiệu đầu tiên cho thấy chủ nhân sắp gặp chuyện không may. Hần biết Từ Ly Yến cực kì coi trọng người thân, hần cũng không muốn cậu lo lắng nên phá vỡ quy tắc, cảnh báo trước cho Từ Ly Thịnh.

“Cậu vừa nói gì?” Từ Ly Thịnh hỏi không phải là vì không nghe thấy, mà giống như đáp lại cho có.

Thấy nét mặt anh chợt nhả không tin, Dự Chiêu nhún vai, “Tin ta đi, ta không có lý do lừa cậu.”

“Tôi chỉ không ngờ cậu Dự đây nhìn thế mà lại sùng tín quỷ thần.” Từ Ly Thịnh cũng ít khi mạnh miệng nói lời cay nghiệt với bạn bè Từ Ly Yến, nhưng hiện tại lại có điểm xem nhẹ mà nói, “Hơn nữa nhà chúng tôi còn có một cảnh sát bảo kê, có quỷ thật cũng sớm bị dọa chạy.”

Quỷ chắc chắn không sợ cảnh sát đâu. Hần đây là ví dụ tốt nhất này.

Dự Chiêu chỉ cười cười, lại nghe Từ Ly Thịnh nói, “Thật ra cuối tuần sau tôi phải ra ngoại ô tham gia một cuộc hội thảo nghiên cứu học thuật, có tính là đi xa không?”

Dự Chiêu ngẩn ra, “Cậu đùa à?”

“Tôi không phải người thích nói đùa.” Từ Ly Thịnh thu lại nét cười làm không khí xung quanh đông cứng vài phần, anh rướn người về phía trước nhìn thẳng Dự Chiêu, “Tôi là bác sĩ ngoại khoa, người chết đã nhìn không ít, ngược lại rất mong được nhìn thấy quỷ, để có thể dùng dao giải phẫu mổ xẻ một chút xem rốt cuộc chúng cấu tạo thế nào!”

Ngôn ngữ ngoan lệ mà chần động, kết hợp với gương mặt lạnh lẽo quanh quệ của Từ Ly Thịnh đúng là hợp nhau mười phần, Dự Chiêu gật đầu mỉm cười. Hần phát hiện nếu Từ Ly Thịnh có gặp cái gì hung hiểm đi chăng nữa thì với khí thế này của anh cũng sẽ hóa nguy thành an. Dù sao cũng có mấy ai có ý nghĩ muốn gặp quỷ để giải phẫu nó chứ.

Từ Ly Thịnh lại hiểu lầm suy nghĩ của Dự Chiêu, bèn nói, “Cậu mới là người nên cẩn thận, đừng có ở trước mặt A Yến nói thần nói quỷ, nó giống tôi, sẽ không tin đâu.”

Nhắc tới Từ Ly Yến, Dự Chiêu theo bản năng quay đầu nhìn, không ngờ mới có một lúc mà cô gái kia đã chuyển sang ngồi ghế ngay bên cạnh Từ Ly Yến, nhìn về mặt hai người tựa hồ nói chuyện rất ăn ý, Từ Ly Thịnh lại nói, “Hai người nhìn rất xứng đôi, phải không?”

Dự Chiêu đẩy mắt thẳng qua lo lắng, quay đầu về nhìn Từ Ly Thịnh, “Cậu nghĩ thế?”

“Đương nhiên, tôi là anh nó nên hiểu rõ nhất nó thích loại người thế nào. Tôi chắc chắn lần này nó sẽ OK...”

Từ Ly Thịnh thường trà mỉm cười nói, nhưng nụ cười lập tức cứng đờ khi phát hiện kẻ đối diện đột nhiên lạnh lùng nhìn thẳng mình, đôi mắt sâu không thấy đáy rét lạnh làm tim anh đập kịch liệt, cảm giác sợ hãi không biết từ đâu kéo tới bao trùm làm ngón tay cầm chén trà thoáng run lên suýt chút nữa để nước trà bên trong sánh ra ngoài. Anh đặt mạnh ly trà xuống, phát hiện ngón tay vẫn không ngừng run rẩy, hết như chứng co giật sau khi bị điện giật.

Sao lại thế này?

Mang danh tay mổ vàng của bệnh viện, tay cũng không khác gì mạng sống của anh. Nhìn hai tay mình run rẩy không ngớt làm Từ Ly Thịnh khủng hoảng, nhưng rất nhanh khi run sợ qua đi, anh bình tĩnh ngắt đầu đã thấy Dụ Chiêu đứng dậy tới trước bàn Từ Ly Yến, sắc mặt cô gái ngồi đó đột nhiên ngày càng trắng bệch, cách một tiếng thìa trong tay bị tuột rơi xuống bàn.

“Sao thế?”

Thấy Dụ Chiêu lù lù xuất hiện, Từ Ly Yến rất kinh ngạc, kinh ngạc hơn là nét mặt hần lúc này, cực kì bình tĩnh, mà hần bình tĩnh tức là sắp tức giận, chờ có đại mà động vào hần lúc này, Từ Ly Yến dám chắc kẻ nào dám nhất định sẽ chết rất khó coi.

Không để ý tới câu hỏi của cậu, Dụ Chiêu kéo Từ Ly Yến đứng dậy lùi đi, lúc cô gái kia lấy lại tinh thần định gọi hai người lại thì há miệng phát hiện mình không phát ra được một âm thanh nào, xung quanh cảm giác rét lạnh theo phản xạ lấy áo khoác bên cạnh mặc vào, lại cảm không chắc để áo rơi xuống đất.

“Chuyện gì thế này?” Đưa mắt nhìn Từ Ly Thịnh, cô kinh hoảng hỏi.

“Xin lỗi, chuyện xem mắt giữa hai nhà đành coi như chưa từng có.”

Từ Ly Thịnh nhặt áo khoác từ dưới đất lên, cô gái đưa tay nhận lấy, anh phát hiện hai tay cô giống hệt mình ban nãy cũng run bần bật. Mọi chuyện xảy ra vừa nhanh vừa đột ngột làm anh không thể nghĩ được gì. Nhưng có một việc có thể khẳng định, kẻ tên Dụ Chiêu kia tuyệt đối không đơn giản, để Từ Ly Yến bên cạnh hần chỉ sợ sẽ gặp chuyện.

8. Chương 6-1

“Anh làm sao thế? Mau bỏ ra!”

Từ Ly Yến bị Dụ Chiêu lôi phăng phăng ra khỏi nhà hàng cấm đầu đi về phía trước, cậu giãy thế nào cũng không ra được, hồi gì cũng bị bơ, cứ thế lẳng lặng đi một đoạn đường cuối cùng không nhìn được nữa nổi cẩu, giờ tay định đâm vào mặt Dụ Chiêu.

Dụ Chiêu nghiêng đầu tránh, nắm đấm chỉ sượt qua gò má, hần thuận tay túm được tay Từ Ly Yến. Không ngờ Từ Ly Yến đã chuẩn bị sẵn tiếp tục giơ chân đá vào eo hần làm Dụ Chiêu có chút bực mình giờ tay định đánh cái chân vừa đá mình, tay vừa động lại nhớ tới chân Từ Ly Yến còn bị thương nên vội dừng lại. Từ Ly Yến vốn dĩ chuẩn bị tốt đòn đỡ thì thấy Dụ Chiêu không ra tay, bản thân cũng không đánh nữa, hỏi: “Vừa rồi làm sao thế?”

“Không sao cả.” Gió đêm lạnh lạnh phả vào mặt làm tức giận tiêu biến hết, Dụ Chiêu biết vừa rồi mình lỗ mãng, vội tránh ánh mắt sắc soi của Từ Ly Yến.

Mặt mũi không vui vẻ mà nảo nuột, trong lòng vừa hỗn loạn lại vừa không được tự nhiên, cảm giác này đối với Dụ Chiêu là vô cùng xa lạ. Từ Ly Yến nhìn thấy không khỏi vui vẻ ra mặt, cố tình hất tay hần ra to giọng, “Không có chuyện gì tôi vào tiếp tục chuyện xem mắt.”

Vừa mới xoay người hai bên hông đã bị tóm lại, cổ áo nhanh chóng bị người đằng sau túm lấy áp vào tường, Dụ Chiêu khóa chặt Từ Ly Yến với bức tường găm lên, “Không được!”

Gương mặt Dụ Chiêu ngược với ánh sáng nên gần như không thấy rõ, mà hai người lúc này lại kề cận rất gần làm Từ Ly Yến có thể cảm nhận được hơi thở nóng hổi trên mặt mình, đột nhiên cảm thấy đỏ mặt vội hỏi, “Vì sao?”

Câu trả lời của Dụ Chiêu rất đơn giản, chỉ là tiếp tục dí mặt tới thu ngắn khoảng cách, sau đó chăm chú hôn lên đôi môi cậu.

“Lý do này, đủ chưa?”

“Anh...” Không ngờ đối phương bạo gan thế này, Từ Ly Yến tức giận mở miệng quát, đáng tiếc những từ tiếp theo đã bị nụ hôn nồng nhiệt trước mặt vùi lấp lại, Dụ Chiêu ép tới tóm cậu rất chặt, hoàn toàn không có cậu cơ hội thoát thân.

Yêu quái, vốn vẫn luôn là loài tính cách tùy hứng nên chẳng bao giờ có thể hiểu được tâm tình phức tạp của loài người. Hắn cứ cho rằng nếu muốn thích Từ Ly Yến chắc sẽ cần một khoảng thời gian dài, không ngờ ngày sau phát hiện đã thích cậu mất rồi. Có như thế mới không vui khi thấy cậu gần gũi người khác rồi kết thân với người khác. Dù Từ Ly Yến có chấp nhận mối duyên này hay không, Dụ Chiêu hẳn cũng không cho cậu có cơ hội đồng ý nó. Hắn chỉ biết nếu hắn đã thích, nhất định sẽ giữ chặt nó trong lòng bàn tay, dù là đồ vật hay là con người.

Đầu lưỡi chen chúc trong khoang miệng Từ Ly Yến quần lấy đầu lưỡi chủ nhân đang tìm cách trốn tránh, cuốn lấy nó từ từ ma sát giao triền như trêu chọc khiêu khích, không cho đối phương trốn tránh mà phải nhận lấy nỗ lực chứng tỏ của hắn, bắt đối phương nhiệt tình đáp lại giống như mình. Đây là yêu cầu duy nhất hắn muốn Từ Ly Yến làm lúc này.

“Chết tiệt...” Cổ tay bị kẻ trước mặt chế trụ như bị đeo gông, Từ Ly Yến trước giờ vẫn luôn tự hào về khả năng tự vệ của mình mà giờ có làm gì cũng bó tay, chống cự ngược lại như thứ mê được kích tình làm Dụ Chiêu càng thêm gấp gáp. Sau cùng là Từ Ly Yến chịu thua không thêm kháng cự nữa mặc kệ hắn hôn cho đã, quả nhiên một hồi kịch liệt qua đi Dụ Chiêu cũng chủ động buông ra.

“Thì ra hôn là như thế này.” Dụ Chiêu nhìn cậu nhẹ giọng nói.

Gương mặt ngược sáng trong bóng đêm nhập nhòa không rõ, nhưng Từ Ly Yến thấy được nét nghiêm túc của hắn. Lời nói vừa rồi vừa như một lời tự bạch, có chút ngốc nghếch lại đáng yêu làm Từ Ly Yến không nhịn được phì cười, miễn cưỡng dựa vào tường nhìn hắn nói, “Nhìn anh như là kẻ mới hôn lần đầu.”

“Là lần đầu.” Dụ Chiêu không hề phủ nhận.

Từ Ly Yến tự động xem như là do Dụ Chiêu mất trí nhớ mà thành thế này, liếm liếm môi dưới ngửi thấy mùi máu tanh, nghĩ thâm kỹ thuật hôn đúng là vụng về. Không, vừa nãy căn bản không được coi là hôn, nói là cắn cậu còn dễ nghe hơn.

“Bộ dạng ban nãy của anh cực kì kinh khủng, như thể anh muốn giết người.”

Bị Từ Ly Yến nâng cằm, Dụ Chiêu cũng không tránh mà nhìn thẳng cậu, trịnh trọng nói, “Sau này không được đi xem mắt nữa, nếu không ta sẽ thực sự giết người đấy.”

Lần đầu tiên biết hôn một người, lần đầu tiên mới trải qua cảm giác biết ghen tuông, đúng là buồn cười khi một yêu quái như hắn lại đi ghen tỵ với con người, ghen tỵ tới nỗi muốn bóp chết người ta ngay lập tức. Hắn không biết là từ đâu lại xuất hiện thứ tình cảm muốn chiếm giữ Từ Ly Yến đến vậy, nhưng đến giờ thì không nghi ngờ gì nữa, trừ hắn ra thì đừng mong hắn để yên cho người khác động vào cậu.

Từ Ly Yến hơi cup mi, nét mặt vui vẻ nhàn nhạt, chậm rãi tới gần Dụ Chiêu nhìn thẳng hai mắt hắn như muốn từ đó nhìn ra tâm tình thực sự của hắn. Hai mắt tinh thuần trong suốt, như mặt đầm sâu thăm xanh biếc, dù đồ cậu tự nguyện hãm sâu trong đó.

Vì vậy, khoe môi cậu lên một nụ cười, cậu giật cổ áo Dụ Chiêu lại chủ động dang môi mình ra.

“Dạy anh một chút thế nào mới là hôn.”

Đầu lưỡi mềm dẻo nhẹ nhàng lướt trên viền môi Dụ Chiêu, sau đó dò vào trong miệng hắn, cuốn lấy lưỡi hắn mềm mại cùng nhau dây dưa. Dụ Chiêu thích kiểu hôn nhẹ nhàng mà mềm mại lúc này, nhưng không hề thiếu đi sự nhiệt tình nóng bỏng của hai đầu lưỡi vẫn quần lấy nhau. Trong hẻm nhỏ héo lánh, tiếng rên rỉ trầm thấp mà ái muội không ngừng truyền ra, giờ khắc này, không gian ngày đều chỉ thuộc về riêng hai người.

Lâu sau Từ Ly Yến mới đẩy Dụ Chiêu ra, gió đêm lạnh phả vào mặt phần nào đánh tỉnh đáy lòng đang gợn sóng trong hắn, Dụ Chiêu buồn bực phát hiện vừa rồi không ý thức được đã bị Từ Ly Yến mê hoặc mất nhưng nhìn thấy nét mặt đối phương không phải khó chịu mà là vui vẻ thì ý định tránh xa cậu đã bị hắn ném lên chín tầng mây.

“Chúng ta hẹn hò đi?” Năm lấy tay cậu, Dụ Chiêu nói.

Trái tim như bị ai nhéo mạnh một cái, Từ Ly Yến yếu ớt hỏi lại, “Anh biết công việc của tôi là gì không?”

“Cảnh sát.”

“Thân phận của anh?”

“Tội phạm.”

Từ Ly Yến cười tự giễu, “Tội phạm hẹn hò cùng cảnh sát, anh có biết kết cục sẽ thế nào không?” Tình cảm giữa hai người không phải thứ người thường ủng hộ chúc phúc, cậu cũng không muốn phải tự tay ném người mình thương vào tù, nhiều hơn nữa là sợ bị lừa dối, phản bội để rồi bị tổn thương. Ném trái tổn thương một lần là quá đủ rồi.

“Cậu sợ.” Năm lấy tay cậu, Dụ Chiêu cảm thụ rõ ràng cảm giác lo sợ trong lòng Từ Ly Yến, bèn càng dùng sức siết chặt tay cậu nói, “Đừng sợ, ta lấy danh dự của mình ra thế, tuyệt đối không bao giờ làm tổn thương cậu.”

Lời thề của tội phạm, có đáng tin không? Nhưng Từ Ly Yến vẫn động lòng, muốn đánh cược một lần. Ít nhất hiện tại cậu biết, tình cảm của Dụ Chiêu là thật.

Trên đường trở về, Từ Ly Thịnh gọi điện rất nhiều lần, hỏi: “Gọi mãi là mày không nghe máy, không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Không có.” Có chăng chỉ là một hồi buông thả phóng túng cảm giác bản thân mà thôi.

Từ Ly Thịnh thở phào một hơi, ban nãy gọi không ngừng nghe thông báo điện thoại không kết nối được, anh còn sợ Dụ Chiêu tức giận lên không biết có làm gì quá đáng với thằng em mình không. Anh cá là Từ Ly Yến cũng không phải đối thủ của Dụ Chiêu, dù có là cảnh sát thì đối diện với bộ dạng dữ tợn của Dụ Chiêu lúc ấy cũng chỉ có nước hoảng sợ mà lùi bước thôi.

“Cẩn thận Dụ Chiêu, cậu ta không đơn giản đâu.” Anh dặn dò.

Dụ Chiêu không phải kẻ đơn giản, Từ Ly Yến biết rõ việc này hơn ai hết. Tắt máy xong, Từ Ly Yến im lặng cả một đoạn đường mới đột nhiên nói, “Nếu anh đồng ý với tôi ba điều, tôi sẽ cân nhắc chuyện hẹn hò.”

“Việc gì?”

“Thứ nhất, dù có nhớ lại hay không cũng không được gia nhập hắc bang nữa. Thứ hai, không được giết người vì bất kỳ lý do gì. Thứ ba, nếu anh thực sự muốn bắt đầu, tuyệt đối không được phản bội.”

Đơn giản thế thôi? Dụ Chiêu kì quái nhìn Từ Ly Yến, Từ Ly Yến thấy thế trờ lại, “Sao? Anh không làm được?”

“Không phải, ta chỉ không ngờ lại chỉ là những điều này.”

“Đây là những điều cơ bản, càng là cơ bản càng phải chắc chắn.” Thấy hắn đã muốn trả lời, Từ Ly Yến vội cắt lời, cười nói, “Đừng có vội trả lời ngay, anh có thể từ từ suy nghĩ.”

“Không cần.” Mấy điều này với hắn đúng là quá đơn giản, giờ mà không gật đầu luôn, Dụ Chiêu sợ với cái tình thất thường của Từ Ly Yến lát có khi lại hối hận ra vài điều còn kinh khủng hơn.

Hai người trở về nhà hàng, tuy vừa đây đưa một trận với Dụ Chiêu nhưng cũng không đến nỗi quên hết trời đất, vẫn còn nhớ phải quay về lấy xe. Lúc đi ngang qua một góc phố, Từ Ly Yến bị một thằng bé nín tay áo lại, nó ngẩng đầu nhìn cậu sợ sệt hỏi, “Anh ơi, anh có nhìn thấy mẹ em đâu không? Em không tìm được mẹ.”

“Em lạc mẹ à?” Là một đứa bé chừng năm sáu tuổi, Từ Ly Yến ngồi xổm xuống lau nước mắt trên mặt thằng bé, “Mẹ em mặc quần áo màu gì?”

“Váy màu đỏ, tóc xoăn, mẹ rất đẹp.”

Từ Ly Yến quay đầu nhìn một vòng nhưng không nhìn thấy người phụ nữ nào tóc xoăn mặc váy đỏ cả, vì thế nắm tay thằng bé cùng đi về phía trước. Cậu biết gần đây có một đồn công an nhỏ, nếu tạm thời không tìm được người thì gửi thằng bé ở đó trước vậy.

Dụ Chiêu bất ngờ kéo tay cậu lại, bàn tay nắm tay thằng bé cũng bị Dụ Chiêu giật ra, hẩn nhìn đứa bé nói, “Mau tránh ra, tự mình tìm người đi.”

Bị quát, đứa bé sợ ngậy người lập tức há miệng khóc lớn, “Không được, em muốn anh ấy giúp, anh ấy là cảnh sát, nhất định sẽ giúp em.”

Từ Ly Yến không thích Dụ Chiêu tự dưng thô bạo với một đứa bé như thế, vốn định mắng lại phát hiện lời thằng bé có vấn đề, bèn lau nước mắt nó vừa hỏi, “Sao em biết anh là cảnh sát?”

“Là ông ấy nói.” Đứa bé chỉ tay về phía trước, Từ Ly Yến nhìn thấy một ông già ở góc tối đang định tới hỏi, Dụ Chiêu bên cạnh ánh mắt khê lóe, dùng tâm ngữ nói, Lập tức trả mẹ cho đứa bé, còn dám quấy rồi đừng trách ta đánh tan hồn phách người!

Lão già sợ đến mức lập tức biến mất, Từ Ly Yến còn tưởng mình hoa mắt, “Ủa, người đâu rồi?”

“Làm gì có ai, chúng ta đi thôi.”

Dụ Chiêu không muốn Từ Ly Yến xen vào chuyện người khác, lôi cậu đi, đúng lúc lão già đó lại xuất hiện, bên cạnh còn có một phụ nữ tóc xoăn mặc váy đỏ. Đứa bé nhìn thế vui mừng hét, “Mẹ, là mẹ.”

“Mau tới đó, sau này đừng ham vui chạy lung tung nữa.”

Đứa bé chạy tới chỗ mẹ nó, hai người xoay người hướng Từ Ly Yến khoát khoát tay như muốn cảm ơn, Từ Ly Yến nhìn thấy vội xua tay, lúc xoay người phát hiện xung quanh có rất nhiều ánh mắt cứ nhìn chăm chăm mình rất mất tự nhiên, vội sờ sờ mặt hỏi Dụ Chiêu, “Mặt tôi có cái gì à?”

“Không, rất đẹp.” Không để Từ Ly Yến hoài nghi thêm nữa, Dụ Chiêu chắc như đinh đóng cột khẳng định.

Tiếp tục trở về nhà hàng, hai người tới ngã tư thấy người qua đường bu đầy ở đó, có ánh đèn xe cứu thương lập loè dường như vừa xảy ra một vụ tai nạn giao thông, trên đường hỗn loạn có vài người, chiếc xe đỗ bên đường có đầu xe lõm một khoảng lớn, cảnh sát đang đo nồng độ cồn trong người tài xế, xem ra là say rượu lái xe cầu thả rồi gây ra tai nạn giao thông.

Lúc ngang qua xe cứu thương, tấm vải trắng che trên cáng bị gió thổi lật lên, lúc nhìn lướt qua người nằm trên đó Từ Ly Yến giật mình vội dừng bước, người chết tóc xoăn mặc váy đỏ, nằm bên cạnh đúng là đứa bé muốn tìm mẹ lúc này.

Không phải chứ? Vậy này giờ cậu gặp quỷ hả? Không, trên đời này làm gì có quỷ! Là một cảnh sát, cậu không nên mê tín vào mấy thứ thần ma quỷ quái này! Từ Ly Yến cực lực tự trấn an, nhưng cậu phát hiện tự an ủi bản thân thế này chẳng có hiệu quả gì cả, mồ hôi lạnh đã chảy đầy lưng, hai tay cậu run rẩy đứt trong túi quần cố siết chặt khẩu súng, đây là hành động duy nhất giúp Từ Ly Yến lấy lại được chút bình tĩnh.

“Sao thế?” Các giác Từ Ly Yến khác lạ, Dụ Chiêu hỏi.

“Không có gì.” Từ Ly Yến ngoài là trả lời Dụ Chiêu, thực chất cũng đang tự trấn an bản thân lần nữa, được một lúc vội nắm tay Dụ Chiêu chạy nhanh một mạch không kịp thở tới bãi đỗ xe, tới trước xe của mình móc chìa khóa ra, nhưng tra vào nửa ngày đều cắm không vào, lúc sau vì ngón tay run run không giữ nổi nữa để chìa khóa rơi trên mặt đất.

Dụ Chiêu tiến lên nhặt chìa khóa, ấn nút mở tự động, “Hiện giờ không ai dùng phương thức cắm chìa khóa để mở cửa xe cả.”

“Ồm, tôi quên mất.” Từ Ly Yến gượng cười nhìn so với khóc còn kinh khủng hơn, nhanh chóng chui vào ngồi bên ghế phụ lái, ngồi được nửa ngày mới nhớ chưa thắt dây an toàn, lại cuống quýt thắt rồi ra mệnh lệnh, “Mau lái xe.”

Dụ Chiêu không đi mà nhìn chăm chăm cậu, mặt ngưng trọng như suy nghĩ điều gì. Từ Ly Yến không để ý hẩn, móc bao thuốc rút một điếu ra, định châm lửa nhưng ngón tay càng lúc càng run không mở nổi cái

bật lửa. Cậu thử vài lần không được nên từ bỏ, ném cái bật lửa sang một bên, mãi mới quay sang bên cạnh hỏi, “Anh nói xem, trên đời này có quỷ thật không?”

Nhìn thấy Dụ Chiêu gật đầu, Từ Ly Yến cười giễu, “VẬY, chúng ta vừa gặp phải quỷ?”

“Nói đúng ra, là người mới chết vì tai nạn, còn không kịp phát hiện bản thân đã thành quỷ.”

Dụ Chiêu có lòng tốt giải thích, đáng tiếc không được Từ Ly Yến tuyên dương mà liếc xéo lại, “Anh đã biết đó là quỷ mà không nói lại với tôi?”

“Ta kéo cậu đi nhưng cậu có nghe ta đâu.”

Ngẫm lại thì đúng như lời Dụ Chiêu nói, Từ Ly Yến không phản bác được, cũng hiểu được vì sao người qua đường đều nhìn mình.

“Anh có mắt âm dương à?”

“Không, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ thấy mấy thứ kì quái.”

“Tôi cũng là thỉnh thoảng à?” Từ Ly Yến sờ sờ mặt ngọc đeo trên cổ, bắt đầu hoài nghi tác dụng trừ tà của nó.

“Đừng có lo, sau này sẽ không thấy nữa đâu.”

Nhìn phản ứng của Từ Ly Yến, Dụ Chiêu biết cậu đang băn khoăn cái gì. Việc Từ Ly Yến nhìn thấy quỷ một phần là tại bị hấn bám, hôm nay hấn còn dùng thần lực của mình bỏ vào mảnh ngọc, càng làm cơ thể Từ Ly Yến âm hàn mới nhìn thấy quỷ. Nên hấn vỗ tay cậu trấn an, cũng là thông qua tiếp xúc dùng hơi thở của mình ngăn chặn thể chất thông linh của cậu.

Ngón tay lạnh băng tố cáo Từ Ly Yến đang sợ hãi thể nào, Dụ Chiêu phát hiện bèn không rút tay về mà lựa chọn nắm chặt, cảm thấy ngón tay cậu từ từ thả lỏng mới hỏi, “Cậu là cảnh sát, mà lại sợ quỷ?”

Từ Ly Yến lại liếc xéo, “Ai quy định cảnh sát thì không được sợ quỷ!”

Rõ ràng là sợ vẫn còn mạnh miệng, Dụ Chiêu có chút buồn cười, “Ta thấy gia đình cậu cũng không ai tin vào ma quỷ.”

“Đó là vì...” Vì cũng sợ, nên thà là không tin còn hơn.

Nhưng nói ra lời này chỉ sợ quá mất mặt, nên Từ Ly Yến đem lời đến hầu nuốt trở lại, định rút tay về nhưng lúc này cậu thực sự sợ muốn chết đi được, do dự nửa ngày cuối cùng để yên, không nói gì mà nghiêng đầu nhìn cảnh vật bên ngoài lướt qua, được một lúc đột nhiên nói, “Dụ Chiêu!”

“Ừ?” Dụ Chiêu nghiêng đầu nhìn thấy cậu thoải mái dựa lưng trên ghế, hai chân luân phiên bắt chéo, nếu không phải sắc mặt tái nhợt tố cáo chủ nhân bất an thì tư thế này đúng là thập phần ưu nhã hoàn mỹ.

“Anh vừa nói sau này không phải nhìn thấy quỷ nữa, có thật không?”

“Trên lý thuyết là như vậy.” Dụ Chiêu không dám khẳng định, bởi hấn chính là một con quỷ.

“Thế thì...” Từ Ly Yến đột nhiên quay đầu, cùng hấn bốn mắt nhìn nhau, cực kì nghiêm túc nói, “Nếu có người biết chuyện tôi sợ quỷ, tôi sẽ hỏi tội anh.”

“A Yến, cậu là người bạo lực nhất mà ta từng gặp.” Dụ Chiêu thấp giọng than thở. Nếu không phải cậu cho hấn nếm máu, cậu cảm thấy gì hấn cũng thấy được thì với cái tính tình này mà gặp hấn từ đầu, hấn đã sớm tiễn cậu về thế giới bên kia rồi.

“Gì?”

“Ta nói...” Dụ Chiêu đột nhiên nảy ra ý tưởng, vội nói, “Muốn trị chúng sợ quỷ rất đơn giản.”

“Chữa kiểu gì?” Từ Ly Yến không tin tưởng lắm nhìn Dụ Chiêu, nhưng trong lòng vẫn bị kích động. Làm cảnh sát mà sợ quỷ, chính cậu cũng thấy buồn cười nữa.

“Cứ giao cho ta, yên tâm, tuyệt đối là cách hay.”

9. Chương 6-2

Cách mà Dụ Chiêu nói tuyệt đối không tốt, chí ít là trong mắt Từ Ly Yến không chỉ không tốt, mà còn kinh khủng cực độ.

Hai ngày sau, cậu bị Dụ Chiêu nhốt trong phòng rèm cửa che kín mít, ngồi xem phim kinh dị mà Dụ Chiêu đi mượn về, mà toàn là phim kinh dị Thái Lan cấp độ năm sao. Ban ngày ban mặt mà chân tay cậu rét run cầm cập, ở nhà không một bóng người, anh em đều đi vắng, người duy nhất bên cạnh cũng cố tình rời đi để cậu một mình đối mặt.

Đến ngày thứ ba, sau một đêm kinh hoàng mất ngủ vì ác mộng liên miên, Từ Ly Yến không chịu được nữa muốn bỏ cuộc, Dụ Chiêu lại không chịu, “Chuyện vừa mới bắt đầu cậu lại muốn từ bỏ, không phải kiếm củi ba năm thiêu một giờ à?”

“Không phải anh nói không thấy quỷ nữa à? Thế thì tôi ngồi đây tự làm khổ bản thân làm gì?”

“Ta chỉ đoán vậy thôi, có thể quỷ vẫn xuất hiện thì sao?”

“Thế chờ nó đến rồi tính tiếp.”

Từ Ly Yến vươn vai đứng dậy rời đi, Dụ Chiêu lại gọi lại, “Nếu không xem bắt đầu từ phim hài kinh dị đi, chờ tâm lý vững vàng rồi xem mấy phim kinh dị kia chắc chắn không thành vấn đề.”

Từ Ly Yến quay đầu nghi hoặc nhìn, “Sao tôi thấy anh đối với chuyện này còn sót ruột hơn tôi nữa.”

“Là...” Là vì hắn cũng là quỷ, giờ người yêu hắn sợ quỷ thì sau này tính thế nào? Rèn sắt phải rèn khi còn nóng, huấn luyện Từ Ly Yến từ bây giờ là việc vô cùng quan trọng.

“Làm cảnh sát không nên có điểm yếu, nếu kẻ thù của cậu biết chuyện này cậu sẽ gặp nguy hiểm. Là người yêu của cậu, ta đương nhiên phải thay cậu suy nghĩ cái này.”

“Dự định.”

“Cái gì?”

“Là... người yêu dự định.” Từ Ly Yến ra khỏi phòng, Dụ Chiêu nghe cậu nói vọng lại, “Anh mang trả hết mấy phim kinh dị rồi mượn mấy bộ CSI cho tôi.”

“Này, ta là người yêu của cậu, dù chỉ là dự định cậu cũng không nên coi ta như người hầu mà sai bảo như thế.”

“Ừm, cho anh biết cảm giác bị sai như người hầu thế nào đó.” Từ Ly Yến xoay người, nhìn hắn cười đến xán lạn.

Rõ ràng là trực tiếp ức hiếp hắn, Dụ Chiêu lại không cách nào phản kháng. Chờ tới khi Từ Ly Yến rời đi, hắn suy nghĩ một lát, vung tay lên, một bóng dáng xám trắng nháy mắt vọt đến trước mặt hắn. Dụ Chiêu nhìn, trừ sắc mặt trắng bệch ra thì bề ngoài cũng không khó nhìn lắm, không đến nỗi dọa người đâu. Vì vậy hắn quyết định đêm nay mượn con quỷ này rèn giữa lòng can đảm cho Từ Ly Yến.

Đêm đó, Dụ Chiêu đang ngồi trong phòng hào hứng xem phim CSI thì nghe thấy tiếng hét chói tai vọng ra từ nhà tắm, sau đó là tiếng súng vang khắp nhà. Hắn mới nhớ tới quỷ hồn được mình gọi tới dự định nửa đêm lôi ra dọa Từ Ly Yến, cơ mà mãi xem phim quá quên mất ra lệnh cho quỷ hồn hành động lúc nào. Mà quỷ hồn này là do hắn gọi tới, không giống quỷ hồn thông thường nên Từ Ly Yến nhất định nhìn thấy được.

Vội vàng chạy ra xem, chỉ thấy Từ Ly Yến từ phòng tắm hốt hải chạy ra, trong tay nắm chặt súng, nhìn thấy người vội giơ tay chìa súng thẳng vào đầu hắn.

“Là ta.”

Tiếng súng vang lên đồng thời cùng tiếng nói của hắn, đạn xẹt qua gò má Dụ Chiêu ghim vào bức tường phía sau, hắn quay đầu nhìn thấy quỷ ảnh đứng ở góc tường đối diện bị súng bắn nát bấy, nhưng rất nhanh tụ lại thành đoàn.

Không để Từ Ly Yến tiếp tục nổ súng nữa, Dụ Chiêu xông lên bẻ cổ tay cậu cướp lại súng, sau đó lập tức kéo cậu vào lòng an ủi, “Không sao, không sao...”

“Quý... ở đó...” Cả người Từ Ly Yến run rẩy lợi hại, nhưng cậu vẫn ép mình ngẩng đầu nhìn xung quanh tìm kiếm con quỷ hồn kia, nhưng không thấy đâu nữa. Con quỷ này đột nhiên xuất hiện rồi đột nhiên biến mất, giống như đang trên chóc cậu.

Thật ra là do Dụ Chiêu sai sử nó biến mất, nghe Từ Ly Yến nói thì hẳn có chút chột dạ, vội vỗ lưng cậu, “Cậu nhìn lầm rồi, làm gì có quỷ.”

“Không phải ảo giác, chắc chắn không phải.” Từ Ly Yến hoàn toàn mất đi vẻ bình tĩnh thông dong thường này, nắm chặt tay áo Dụ Chiêu, vì sợ hãi mà ngón tay run rẩy không ngừng. Cậu muốn cầm lại súng nhưng bị Dụ Chiêu cản, hẳn nào dám đưa súng cho cậu lúc này. Vì vậy vội ôm chặt lấy cậu, cảm giác được buông tim Từ Ly Yến đang đập điên cuồng tới mức muốn kiệt sức.

“Xin lỗi, đều tại ta, là lỗi của ta.” Dụ Chiêu hối hận nói.

Đúng là không nghĩ tới một phút sai lầm lại làm Từ Ly Yến sợ tới mức này, đây hoàn toàn không nằm trong sự tính ban đầu của hắn. Hắn cứ nghĩ trải qua cảm giác kinh sợ lần đầu Từ Ly Yến sẽ quen, lá gan cũng sẽ lớn hơn. Ai biết là hoàn toàn không có tác dụng, cậu đâu phải chỉ sợ quỷ, mà là cứ nhìn thấy quỷ là sợ không biết gì nữa rồi. Dụ Chiêu không hiểu nổi, một người giữa mưa bom bão đạn còn có thể tự tin không sợ hãi nổ nụ cười sao lại mắc bệnh sợ quỷ thế này? Quỷ có gì đáng sợ? Quỷ suy nghĩ đôi khi đơn giản, còn tốt đẹp hơn gấp mấy lần loại con người khẩu phật tâm xà.

“Không liên quan tới anh, là tại con quỷ chết tiệt kia, ngày mai nhất định sẽ đi tìm thấy về đánh cho nó hồn phi phách tán!” Từ Ly Yến oán hận nói, đang sợ hãi cũng không để ý Dụ Chiêu đang ôm mình, ngược lại còn cảm thấy tư thế này làm mình thấy an tâm.

Dụ Chiêu lúc này không thể nói rõ cảm giác của mình là gì, đây là lần đầu quang minh chính đại được ôm chặt Từ Ly Yến, hay tay vây lấy hông cậu, thân thể tinh tế mà rắn chắc, dẻo dai mềm mại, lúc này hơi run rẩy làm hắn có xúc động muốn dang tay bảo vệ, cả người thoang thoang mùi sữa tắm cùng mùi dầu gội trên tóc còn chưa khô khê khàng đi vào lòng hắn, mê hoặc hắn tiến tới.

Bàn tay không an phận rốt cuộc không nhịn được lần xuống dưới, chạm tới cái mông rắn chắc, bộ đồ ngủ bằng vải bông mềm mại hoàn toàn không gây trở ngại gì trong việc cảm nhận da thịt săn chắc mềm dẻo trong tay cả, làm tim hắn xúc động đập chậm mất nửa nhịp, nhiệt độ nháy mắt tỏa ra bốn phía cơ thể, cảm giác nóng ngùn ngụt chưa từng có cứ ngày một tăng lên thiêu đốt hắn.

Từ Ly Yến đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt vẫn còn khiếp đảm nhưng so với lúc này đã bình tĩnh hơn rất nhiều, tỏa ra hàn ý, “Tay anh đang đặt ở đâu thế?”

Cảnh sát vẫn là cảnh sát, dù sợ hãi vẫn có tình cảnh giác cực kì cao, Dụ Chiêu rút tay về hề hề cười, “Thấy cậu sợ quỷ, ta chỉ muốn trấn an cậu.”

“Không gồm cả sắc quỷ.” Từ Ly Yến giật lại súng từ tay Dụ Chiêu nhét vào túi, ánh mắt bình tĩnh quét một vòng quanh mình, con quỷ kia thực sự biến mất không thấy đâu, chỉ có vài lỗ đạn dính trên tường chứng minh sự việc vừa xảy ra.

Cậu thở phào một hơi, may là còn có người ở nhà, chứ nếu không cậu tuyệt đối không dám đi ngủ.

Từ Ly Yến chạy xuống nhà bếp ở tầng dưới, lấy một ly whisky, thêm một viên đá cứ thế cho vào miệng tu ừng ực, hết một ly lại thêm một ly, đến ly thứ ba thì bị Dụ Chiêu ngăn lại.

“Không sao, rượu này để giảm căng thẳng.”

Từ Ly Yến đẩy tay Dụ Chiêu, uống thêm hai ly nữa, chờ thấy chuyển choáng mới lết lên tầng, nhìn cậu cứng cỏi chịu đựng thế Dụ Chiêu có điểm buồn cười, cũng có điểm yêu thương. Nhìn cậu lắc lư đi không vững chỉ sợ cậu trượt chân ngã, nhưng Từ Ly Yến dù say nhưng bước chân rất ổn, về đến phòng thì nhào lên giường nằm, ngáp một cái đã nhắm mắt dường như rất buồn ngủ.

“Vậy nếu không có biện pháp tránh quỷ, cậu dùng cách này đối phó hả?” Dụ Chiêu ngồi xếp bằng trên giường Từ Ly Yến hỏi. Rất muốn nói Từ Ly Yến rất thông minh, quỷ có lợi hại cỡ nào cũng không thể ra

oai với một kẻ say.

Từ Ly Yến không mở mắt, nhưng vẫn mở miệng trả lời, “Anh thấy tôi là loại người hay gặp quỷ lắm à?”

“VẬY sao cậu lại sợ quỷ thế? Từng trải qua chuyện gì kinh khủng?” Đây là vấn đề rất có liên quan tới hạnh phúc sau này của hắn, Dụ Chiêu đặc biệt quan tâm.

“Không có, nhưng nếu anh là người nghe chuyện ma mà lớn lên, sẽ hiểu được mấy thứ đó đối với mình kinh khủng cỡ nào.”

Bóng ma trong lòng Từ Ly Yến tất cả đều là tại anh mình. Từ Ly Thịnh trời sinh gan lớn thích nhất là đọc truyện ma truyện quỷ, cứ thấy chuyện gì kì quái là đem về đọc rồi đem ra nói, sau này học y khoa thì tật xấu này càng thêm trầm trọng. Từ nhỏ đã là người bị chịu trận, nỗi sợ quỷ trong lòng Từ Ly Yến có thể nói là thâm căn cố đế, chẳng qua là bình thường giỏi che giấu nên chẳng ai biết mà thôi.

“Đêm nay ở đây, cấm anh đi đâu.” Buồn ngủ, Từ Ly Yến lẩm lẩm trong miệng.

“Ta vẫn luôn bên cạnh cậu.”

“Ý tôi là đến đây nằm này.” Khó có khi Dụ Chiêu lại chậm tiêu thế này, Từ Ly Yến mở trừng mắt không hờn không giận nói lại. Đây đúng là mở cửa mời sói vào, Dụ Chiêu không nói hai lời lập tức chui vào trong chăn, nhưng vừa nằm xuống chưa kịp làm gì đã bị Từ Ly Yến dùng tay đẩy ra cự li hai ngón tay.

“Cấm nằm gần quá. Thế là tốt nhất.”

Có làm không? Bất hấn chỉ được nhìn không được ăn? Dụ Chiêu buồn bực, “Hừ, đêm còn dài mà, cậu không muốn cùng ta làm chuyện vui vẻ à?”

“Tôi bây giờ chỉ muốn ngủ thôi.”

Đáp án này làm Dụ Chiêu cười khở, “A Yến, Ta không phải Liễu Hạ Huệ.” Mà cứ cho đây là Liễu Hạ Huệ, để hắn nằm trong chăn cùng người mình thương xem, không làm gì mới lạ.

“Tôi biết, anh là Dụ Chiêu.”

“Cậu không phải sợ quỷ à? Có một số việc làm rồi có thể khiến cậu không còn nhớ tới chuyện ma quỷ nữa.”

“Đúng là tôi sợ quỷ, nhưng nếu anh mà dám làm trò gì đừng trách tôi biến anh thành quỷ.”

Không cần phiền cậu như vậy, ta vốn là quỷ. Dụ Chiêu trong lòng tự giễu đáp.

Chấm dứt đối thoại, Dụ Chiêu xoay người nằm thẳng bên cạnh Từ Ly Yến, nghe tiếng cậu hít thở đều đều. Do tác dụng của cồn, Từ Ly Yến ngủ rất say. Nếu biết người nằm cạnh là quỷ, liệu cậu có còn ngủ ngon được như này không?

Xem ra, sau này chỉ có cách giấu giếm thân phận là một con quỷ với cậu mà thôi.

10. Chương 7

Sáng ngày hôm sau, Dụ Chiêu ngạt thở mà mở mắt tỉnh dậy, nhìn thấy Từ Ly Yến mặc tạp dề màu vàng chói mắt ngồi xếp bằng bên cạnh đang bóp mũi mình.

“Mau dậy con heo lười, đồ ăn làm xong hết rồi anh vẫn không thèm tỉnh.”

“Cậu... nấu cơm?” Dụ Chiêu nhất thời không kịp thích ứng, nhìn tạp dề mặc trên người mình có thể xem là đẹp mắt thì giờ khoác trên người Từ Ly Yến thấy cực kì xinh đẹp, chưa kể hôm nay đúng là mặt trời mọc đằng Tây thì quý công tử ưu nhả này mới xuống bếp làm cơm cho hắn ăn.

Từ Ly Yến cười nhạt nhìn hắn, “Nhìn tôi không giống người biết nấu cơm?”

“Từ trước tới giờ chưa thấy cậu làm qua.”

“Đó là vì đã có anh làm rồi.” Từ Ly Yến nói xong rủ mi, lại nói: “Việc tối hôm qua...”

Chuyện tối hôm qua đúng là mất mặt, cậu biết mình sợ quỷ nhưng cũng không ngờ mình sợ quỷ đến thế. Thành thật mà nói thì con quỷ tối qua nhìn không đến nỗi quá đáng sợ, ít nhất là không sợ bằng mấy con trong phim cậu vừa xem nhưng cái sự sợ hãi dường như đã ăn sâu vào máu cậu, không khống chế được. Từ Ly Yến không muốn mình yếu đuối như thế trước mặt Dụ Chiêu, đáng tiếc không tính trước được, lúc cậu yếu đuối nhất lại có mặt hắn.

Cậu cực kì muốn giết người diệt khẩu, nếu như có thể!

Nhìn thấy sát khí ẩn sau nụ cười của quý công tử trước mặt, Dụ Chiêu thức thời lập tức giơ tay che, “Yên tâm, chuyện đêm qua có chết ta cũng không nói nửa lời.” Bộ dạng hôm qua của Từ Ly Yến đáng yêu như thế, Dụ Chiêu hẳn đương nhiên không bao giờ muốn chia sẻ cùng người khác.

Nghe xong thằng tội phạm trước mặt thề non hẹn biển, Từ Ly Yến không nhịn được phì cười, “Mà đêm qua anh rất ngoan, không biết nên khen anh quân tử hay mắng anh nhu nhược nữa.”

Nói xong nhắc mông định đi thì cổ tay bị tóm lại, Dụ Chiêu kéo cậu ngã xuống giường, nhanh lật người cậu đè lên. Nhưng Từ Ly Yến phản ứng rất nhanh, dùng tay còn lại không bị nắm giữ lên, Dụ Chiêu cảm giác bên hông có vật cứng cứng chạm vào, hắn mặt không đổi sắc cười hỏi, “Cậu nấu cơm cũng mang súng bên người?”

“Từ trước tới nay súng đối với tôi là vật bất ly thân.”

Lời vừa nói, tay cầm súng cũng bị đối phương tóm, rắc một tiếng băng đạn trong súng đã rơi xuống đất, cùng lúc ấy Dụ Chiêu cũng đoạt được súng chìa trả về hông cậu, nghiêm túc nói, “Cậu nên biết, giết cậu đối với ta mà nói là việc cực kì đơn giản. Ta nghe lời cậu, không phải vì sợ mà là vì tôn trọng. Bởi vậy, đừng động một tý là lấy súng đối phó ta.”

Giọng nói rõ ràng ầm ầm tức giận cảnh cáo Từ Ly Yến, khóe miệng đang kéo cong của cậu có chút cứng nhắc. Ngắn người một lát, Từ Ly Yến đột nhiên thúc đùi vào bụng Dụ Chiêu, nhân lúc hắn ôm bụng thì nhanh tay đoạt lại súng. Đợi Dụ Chiêu phản ứng lại thì nòng súng đã ngay ngắn chìa vào đầu mình.

Khóe miệng lộ ra nụ cười trào phúng, Từ Ly Yến nói, “Muốn uy hiếp tôi, còn khuya!”

Dụ Chiêu không nhúc nhích, rõ ràng nói, “Vậy nổ súng đi.”

Từ Ly Yến ngẩn ra, trơ mắt nhìn Dụ Chiêu không để ý nòng súng trên đầu mà tiến tới gần mình, bên hông cảm giác bị ôm chặt, môi bị cánh môi ở trên chum kín.

“Mau buông nếu không tôi nổ súng thật...”

“Vậy bắn đi!” Dụ Chiêu không để ý chút nào lời hăm dọa của cậu, ngày càng hôn nồng nhiệt, hai tay hữu lực giữ chặt tay cậu để trên đầu, vừa khiến cậu không thể phản kháng, vừa để hai người càng gần kề thân mật hơn.

“Cậu đang sợ phải không?” Chút một hôn lên môi Từ Ly Yến, Dụ Chiêu nói, “Sợ sau khi chúng ta tiến thêm một bước, sẽ lại mất đi.”

“Không phải!”

“Không cần phủ nhận, ta có thể cảm nhận được.” Dụ Chiêu ngẩng đầu nhìn cậu, trong đồng tử ánh lên tia giảo hoạt, khóe môi câu lên ý cười, nụ cười làm tim Từ Ly Yến xao xuyến, “Đừng sợ, chắc chắn cậu sẽ không mất ta. Ta luôn luôn ở bên cạnh cậu, cho tới đầu trời cuối đất.”

Lời tâm tình này chỉ có yêu quái như hắn là có đủ tư cách nói, bởi chỉ có sinh mệnh vĩnh hằng của hắn mới có đủ tư cách làm trọn lời thề cùng Từ Ly Yến lúc này.

Từ Ly Yến nhìn Dụ Chiêu, đáy lòng hỗn loạn sau khoảnh khắc này đột nhiên an tĩnh không còn gợn sóng, cậu mạnh tay kéo cổ Dụ Chiêu xuống, nồng nhiệt đáp trả.

Bầu không khí mập mờ vì nụ hôn mà nóng lên, Dụ Chiêu hôm nay không quan tâm tới cái gì là quân tử nữa, cấp tốc kéo tạp dề trên người Từ Ly Yến xuống, sau đó là áo ngoài, bàn tay từ ngoài mò mẫm dò vào trong vạt áo, càn quấy da thịt mềm dẻo. Yêu quái là loại động vật máu lạnh, cũng chỉ có Từ Ly Yến cùng hắn huyết mạch tương liên mới khiến bản thân có thể cảm nhận sức nóng từ đối phương, ngược lại là để đối

phương cảm nhận tình cảm bản thân. Mà lúc này, dự vọng bỗng nhiên bùng lên như chim sổ lồng chỉ có thể trầm luân theo không thể kiềm chế nổi, không thuộc về sự máu lạnh, mà là tính tùy hứng của loài yêu quái.

Hai thân thể thon dài quấn quýt dây dưa chặt chẽ cùng nhau, trong không khí có tiếng rên rỉ mập mờ truyền lại, Dự Chiêu hai tay đè hông Từ Ly Yến vừa định cởi quần thì chuông điện thoại rất đúng lúc vang lên cắt ngang cuộc vui, Từ Ly Yến lôi điện thoại từ túi quần đồng thời tách tay đang làm bậy của Dự Chiêu, bình tĩnh mở điện thoại ra nghe.

“A Yến, cậu giấu cậu nhân viên đẹp trai ưa nhìn quán anh đâu rồi? Mấy ngày rồi không thấy cậu ta tới.” Cao Bảo Sinh đầu bên kia oán hận nói.

Dự Chiêu bên cạnh vẫn dây dưa hôn xuống, Từ Ly Yến nói, “Chuyện đó coi như xong, dạo này anh ta bận nhiều việc.”

“Anh thấy là cậu không nữ thì có.” Cao Bảo Sinh cười nói, “À hôm nay tới quán anh một chuyến đi, anh có chuyện muốn nói.”

“Được.” Dù sao cậu cũng rảnh rồi chả có việc gì, nên rất nhanh gật đầu.

“Hai đứa dạo này thế nào rồi? Có xảy ra chuyện gì không?”

Dùng chân đạp cái giò heo đang động thủ trên người mình ra, Từ Ly Yến miễn cưỡng hỏi lại, “Liên quan gì tới anh không?”

Cao Bảo Sinh xấu hổ ha ha cười, “Tiện miệng hỏi một câu thôi mà, vậy tối nay gặp.”

Cúp điện thoại, nhưng bầu không khí tuyệt vời ban nãy vẫn bị Cao Bảo Sinh phá hỏng hết. Từ Ly Yến cắt điện thoại dăm triệu nghi hoặc. Cao Bảo Sinh sau khi xuất ngũ thì rất ít khi chủ động gọi điện tìm mình, đây là lần đầu trong ba năm gần đây, không nghĩ ra nguyên nhân làm lòng Từ Ly Yến không khỏi thắc mắc.

“Dậy ăn cơm thôi, không nguội mất.” Nhớ lại chuyện cũ thì chẳng còn hứng thú tiếp tục cái gì nữa, Từ Ly Yến đẩy Dự Chiêu ra, đứng dậy.

Không biết vì sao Từ Ly Yến đột nhiên tỉnh táo thế, Dự Chiêu trong lòng buồn bực. Tinh thần hấn cứ vì Từ Ly Yến mà lên xuống bất định, cảm giác này không dễ chịu chút nào, hấn nhìn Từ Ly Yến chỉnh đốn lại quần áo, đi ra cửa quay đầu nhìn mình, “Đúng rồi, hôm nay anh lên chùa mua đạo phù về đi, càng linh càng tốt.”

“Cậu muốn đuổi quỷ?”

“Đương nhiên, xem xem con quỷ đáng chết đó còn dám vác mặt vào nhà tôi nữa không.”

Dự Chiêu trong lòng thầm mặc niệm cho con quỷ hôm qua một lần, nhưng hấn tin dù trong nhà không dán đạo phù thì con quỷ kia cũng chẳng dám bén mảng tới nữa. Bộ dạng Từ Ly Yến lúc nổ súng vừa hung hãn vừa cường liệt, nếu không phải miệng cậu nói ra thì ai nghĩ cậu sợ quỷ chứ.

Đêm đó, Từ Ly Yến theo lời Cao Bảo Sinh tới quán bar, bước vào thì thấy có người đang ngồi trước quầy bar nói chuyện phiếm cùng Cao Bảo Sinh, bóng lưng quen mắt, nhớ năm nào cậu mới tham gia vào đội đặc công, suốt một thời gian dài vẫn luôn đi đằng sau nhìn theo bóng lưng này.

Từ Ly Yến khép mi mắt, khi mở mắt ra cả gương mặt đều tươi cười, tới bên cạnh hấn ngồi xuống, nhìn Cao Bảo Sinh cười nói, “Bạn bè, quả nhiên là dùng để bán đứng.”

Cao Bảo Sinh ha ha cười, “Đêm nay rượu anh mời, coi như tạ tội được không?”

“Đừng trách Bảo Sinh, là anh nài nỉ anh ấy làm thế.” Trịnh Trọng Thành đưa ly whisky đã điều chế tới trước mặt Từ Ly Yến, “Món em thích nhất.”

Từ Ly Yến đẩy ly rượu ra, quay về chỗ Cao Bảo Sinh lấy một ly rượu trắng, “Hiện tôi không thích whisky nữa, nó mùi vị đậm quá, tốt nhất là uống loại rượu trắng thanh đạm như lúc đầu thì hơn.”

Lời thoại ẩn ý, Trịnh Trọng Thành đang muốn trả lời thì Dự Chiêu đi tới, quán bar không có chỗ để xe nên hấn phải đi đỗ xe ở chỗ khá xa, nên tới hơi chậm.

Nhìn thấy sự xuất hiện của Dụ Chiêu, Trịnh Trọng Thành hơi mất hứng, nhưng vì đây là nhiệm vụ của Từ Ly Yến hẳn cũng không nói được gì. May là Từ Ly Yến bảo hắn ta ngồi ở quầy bên kia, không ảnh hưởng gì tới hai người.

Cao Bảo Sinh tới trước mặt Dụ Chiêu hỏi, “Cậu uống gì?”

“Gì cũng được.” Lòng Dụ Chiêu để cả trên người Từ Ly Yến, luôn cảm thấy bầu không khí xung quanh cậu cùng cảnh quan kia có chút quái dị, và hắn không thích cảm giác này.

Nhận được câu trả lời y hệt lần trước, Cao Bảo Sinh nhún vai, vào trong mang rượu vodka thuần ra cho Dụ Chiêu, “Thật muốn biết loại rượu nào mới có thể đánh gục cậu.”

“Không có đâu.” Đối với hắn rượu hay đồ ăn đều có cũng được, không có cũng chẳng sao. Có uống bao nhiêu đi nữa cũng không say được.

Ánh mắt đảo về bàn hai người kia, đây mới là chuyện hắn bận tâm.

Không để ý ánh mắt Dụ Chiêu, Trịnh Trọng Thành cụng ly với Từ Ly Yến, “Dạo này thế nào?”

“Không có gì mới, sếp cũng thấy đấy, hắn thành thật như con mèo.”

“Anh muốn hỏi tới em dạo này thế nào.”

“Tôi? Tôi thì vẫn thế, mọi chuyện đều tốt.” Trừ chuyện mới gặp quỷ ra, Từ Ly Yến nhăn mi theo bản năng nhìn chung quanh một vòng, may là không nhìn thấy cái gì dị dị. Cậu thực sự lo sau này đi đâu cũng nhìn thấy quỷ, thế thì hết sống nổi.

Trịnh Trọng Thành nhìn thấy lại hiểu sai ý cậu, “Trước mặt anh em không cần tỏ ra mạnh mẽ. Ba năm quen em, anh biết em sống không vui vẻ.”

Từ Ly Yến rũ mi, nghiêng đầu cười nhìn hắn, “Sếp Trịnh sao hôm nay lại đột nhiên quan tâm tới cuộc sống cấp dưới thế này?”

Trịnh Trọng Thành nhìn cậu, ánh mắt phức tạp, “Em biết là anh chưa bao giờ coi em là cấp dưới.”

“Tiếc rằng chúng ta ngoài quan hệ cấp trên cấp dưới ra thì chẳng còn gì cả.”

“Quan hệ có thể thay đổi.”

“Xin lỗi, tôi không có hứng thú với người đã có vợ.”

Từ Ly Yến chán ngấy cái đề tài này, buổi sáng Cao Bảo Sinh gọi hẹn cậu đã lờ mờ đoán ra là do Trịnh Trọng Thành giật dây, nhưng vẫn đến vì muốn cùng Trịnh Trọng Thành nói rõ ràng, quan hệ hai người từ ba năm trước khi hắn quyết định lấy vợ thì đã kết thúc hoàn toàn. Nếu không phải trời ơi đất hỡi thế nào cậu lại làm việc đúng dưới trướng Trịnh Trọng Thành, cậu còn lâu mới thêm dây dưa với hắn ta đến tận giờ.

Cầm ly rượu định tìm chỗ khác ngồi thì nghe thấy đằng trước có tiếng cãi nhau, là mấy thanh niên choai choai lên hút thuốc cấm bị Cao Bảo Sinh phát hiện, lập tức quát lên muốn tịch thu. Cao Bảo Sinh tuy xuất thân là cảnh sát nhưng vóc dáng lại cao to hung hãn, nhìn bề ngoài trông giống nhân vật xã hội đen hơn nên chẳng ai dám chống đối cả, đám người nói xin lỗi xong thì bỏ chạy không dám quay đầu. Cao Bảo Sinh nhìn hai người làm dấu tay OK, ý bảo mọi chuyện ổn thỏa hai người cứ tiếp tục nói chuyện.

Từ Ly Yến không có hứng tiếp tục nói chuyện, Trịnh Trọng Thành lên tiếng kéo bước chân cậu lại, “Bọn anh đang làm thủ tục ly hôn.”

Từ Ly Yến không quay đầu, Trịnh Trọng Thành ở đằng sau tiếp tục nói, “Cô ấy thích tự do, một tháng thì có tới một nửa là ra ngoài du lịch, nửa còn lại gặp mặt thì toàn cãi vã, tính cách bọn anh vốn không hợp, nên đang trong quá trình thương lượng kết thúc mối hôn nhân một mối này.”

Từ Ly Yến hí hửng, lửa giận vụt qua đáy mắt rồi biến mất, xoay người lại ngồi cạnh bên người Trịnh Trọng Thành, nhẹ nhàng hỏi, “Cố ý hẹn tôi tới đây, rốt cuộc sếp có ý gì?”

“Anh...” Bị hỏi thẳng, Trịnh Trọng Thành trái lại không biết nên nói gì, suy nghĩ một lát mới đáp, “Anh nghĩ, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa được không?”

“Bắt đầu lại lần nữa?”

“Ừ.” Trịnh Trọng Thành gật đầu, “Đời người ngắn ngủi, thay vì để ý từng được mất cái gì chi bằng nghĩ cho hiện tại và sau này, cho anh một cơ hội nữa được không?”

Tức giận trong con người Từ Ly Yến ngày càng nồng đậm, ba năm này kẻ trước mặt cậu hưởng thụ tất cả danh dự, địa vị, rồi một gia đình hoàn chỉnh, tới bây giờ lại chạy tới trước mặt cậu nói chuyện yêu đương, anh ta chẳng lẽ không biết ba năm nay cậu sống trong cái dạng gì? Cậu không trách Trịnh Trọng Thành vì quyền vì danh mà bỏ mình, nhưng cậu không tha thứ cho hắn vì đã xem nhẹ tình cảm của mình.

Cười nhạt, Từ Ly Yến chậm rãi thưởng thức rượu nói, “Miệng lưỡi sếp khá hơn trước đây nhiều, hồi đó chúng ta quen nhau, không thấy miệng sếp được ngọt như này.”

“Anh đều đang nói thật lòng.” Trịnh Trọng Thành khấn trương giải thích.

Hắn thừa nhận năm đó là tuổi trẻ ngông cuồng, trong lòng chỉ nghĩ tới hoài bão sự nghiệp, hơn nữa bên cạnh còn có gia đình đặt hi vọng vào hắn. Nhưng đúng là có vài thứ, sau khi đạt được rồi mới biết nó không quan trọng như mình tưởng, hắn đã mất rất nhiều thứ chỉ vì mưu danh cầu lợi, điển hình chính là tình cảm của Từ Ly Yến dành cho mình. Hắn luôn cố gắng thể hiện cho cậu biết bản thân vẫn còn tình cảm, nhưng lúc này khi đem hết dũng khí nói ra, hắn phát hiện Từ Ly Yến không hề biểu hiện một tia kinh ngạc hay vui mừng như hắn mong đợi, mà chỉ có một nụ cười mỉm lễ phép, bộ dạng tươi cười nhàn nhạt xa cách, là thái độ thường ngày cậu dành cho hắn.

“Một người vừa mở miệng nói thích tôi đồng thời sau đó đi thành hôn cùng người khác, lời nói chân thành liệu tin được mấy phần?” Từ Ly Yến nhìn Trịnh Trọng Thành, tự giễu nói, “Sếp nghĩ tôi còn có thể tin anh ư?”

Không thích Từ Ly Yến dùng loại lời châm biếm này với mình, Trịnh Trọng Thành lập tức hỏi lại, “Sao em không chịu thử tin thêm lần nữa?”

Từ Ly Yến không nói tiếp, nhìn ly rượu trong tay đã hết bèn gọi phục vụ lấy bia, sau đó đứng dậy đi về chỗ Cao Bảo Sinh rồi nhanh quay lại, dương dương tự đắc đặt thứ trong tay xuống, là thuốc kích thích Cao Bảo Sinh thu lại từ tay đám người kia.

“Nếu anh có thể uống cạn, tôi sẽ tin lời anh là thật.”

Từ Ly Yến xé túi thuốc rắc bột thuốc màu trắng vào trong ly bia, bột chậm rãi rơi xuống tận đáy, cậu lắc lắc ly bia đưa tới trước mặt Trịnh Trọng Thành, đáng vẻ tươi cười cổ vũ hắn.

“Em!” Đây vốn không phải thử xem lời hắn là thật hay giả mà là đang chinh hắn, hắn là cảnh viên sao có thể dùng loại thuốc này?

Trong lòng Trịnh Trọng Thành tức giận, nhưng nhìn nét mặt tươi cười của Từ Ly Yến thì không phát ra được, chỉ đành cười khổ, “Anh rất nghiêm túc, A Yến đừng đùa nữa!”

“Sếp nghĩ tôi đang đùa?” Từ Ly Yến cười tự giễu, đặt lại ly bia về quầy bar.

“Anh thật lòng mong em cho anh thêm một cơ hội, chứ không phải...”

“Có một cốc bia cũng không dám uống mà dám nói tới chuyện thật lòng?” Tiếng quát lạnh lẽo cắt đứt lời giải thích của Trịnh Trọng Thành, Dụ Chiêu đi tới cầm ly bia một hơi uống cạn trước con mắt ngạc nhiên của hai người, sau đó dốc ly không xuống trước mặt Trịnh Trọng Thành thản nhiên nói, “Nếu thích cậu ấy thì nên tin rằng cậu ấy sẽ không hại người, vậy mà cuối cùng người ngay cả tin cậu ấy cũng không làm được, không xứng với cậu ấy.”

Về mặt Trịnh Trọng Thành lúc trắng lúc xanh nóng nảy nói, “Chuyện giữa tôi cùng A Yến không liên quan gì tới cậu!”

Dụ Chiêu cũng không đáp lại chỉ xoay người rời đi, Từ Ly Yến vội đuổi theo, như nghĩ gì lại xoay người vung tay, một bao bột trắng rơi xuống trước mặt Trịnh Trọng Thành, cậu mỉm cười nói, “Đây là phần thưởng cho sếp, túi lúc này là đường bột.”

Nói xong, không thèm nhìn sắc mặt tức giận của Trịnh Trọng Thành mà bỏ chạy ra ngoài.

Ra khỏi quán bar thì thấy Dụ Chiêu đã đi được một quãng xa, Từ Ly Yến vội sải bước đuổi theo, cảm nhận được cậu khấn trương Dụ Chiêu cũng đi chậm lại.

“Cậu thích hẳn!” Dụ Chiêu bực bội nói.

“Là chuyện xưa rồi.” Sóng vai bước cùng Dụ Chiêu, Từ Ly Yến nói, “Trịnh Trọng Thành tham gia đội đặc công trước tôi một năm, là đàn anh cũng là đội trưởng của tôi, từng quan tâm dạy dỗ tôi nhiều thứ. Bởi vậy, tôi rất tôn kính anh ta, đối với một người chưa yêu bao giờ, loại tôn kính ấy rất dễ chuyển thành ái mộ.”

Tình cảm kéo dài hai năm, cậu cứ nghĩ tình cảm hai người sẽ còn kéo dài mãi, cuối cùng ba năm trước Trịnh Trọng Thành bước vào lễ đường thành hôn đã kết thúc tất cả. Ngày đó, Trịnh Trọng Thành bước vào lễ đường còn cậu cùng đồng nghiệp ở bên ngoài tập kích vây bắt một tập đoàn buôn lậu thuốc phiện. Lần đó cậu thương nặng, bị đạn bắn xuyên vai ngã từ tầng ba xuống. Tới khi tỉnh lại trong bệnh viện thì Trịnh Trọng Thành đã thành chồng người ta, còn được thăng chức, mà tin vui này cậu chỉ biết được khi có đồng đội nói cho.

Từ Ly Yến không tức giận vì bị phản bội bởi bản thân thấy không đáng. Sau đó cậu rút khỏi đội đặc công về làm cảnh sát bình thường, không ngờ đi tới đi lui một vòng cuối cùng vẫn gặp lại Trịnh Trọng Thành, hơn nữa còn trở thành cấp dưới anh ta.

“Nếu ban nãy Trịnh Trọng Thành chịu uống, cậu sẽ đồng ý hẹn hò lại với hẳn?” Nghe lời giải thích của Từ Ly Yến, Dụ Chiêu hỏi.

Từ Ly Yến ngẩn ra, cậu còn chưa nghĩ tới đó. Nếu Trịnh Trọng Thành thực sự uống, vậy cậu nên làm thế nào?

“Không trả lời được? Bởi vì cậu vẫn còn thích hẳn ta!” Nhìn thấy Từ Ly Yến thoáng thất thần, Dụ Chiêu càng bực bội không nói hai lời nắm cổ tay Từ Ly Yến đi về phía trước.

“Anh muốn làm gì?” Đột ngột bị dắt đi, Từ Ly Yến không vui hỏi.

Dụ Chiêu không đáp cầm đầu đi một mạch tới bãi đỗ xe, vừa mở cửa xe ra bèn đẩy Từ Ly Yến vào trong, bản thân cũng chui vào thùng xe sau đó đóng cửa lại.

“Anh đang làm tôi đau đấy!”

Bị ném mạnh vào trong, Từ Ly Yến bực bội hét lên, không để cậu ngồi yên ổn Dụ Chiêu đã đè hai đầu vai cậu lại đẩy cậu ngã xuống ghế dài. Lưng ghế trải ngang tạo thành không gian khá rộng trong thùng xe, Dụ Chiêu đè lên người Từ Ly Yến ngăn cậu giãy dụa.

“Cậu vẫn để tâm tới hẳn, nên mới do dự không thể tiến đến với ta!” Dụ Chiêu từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng kết luận.

“Không phải!”

“Không cần nói dối trước mặt ta, vì ta biết cậu cảm thấy thế nào!”

Hắn cực kì tức giận, từ lúc nhìn thấy Từ Ly Yến do dự khi mình hỏi câu hỏi kia thì trái tim hắn như bị một cổ ghen tức cường đại từ đâu lấp kín. Dụ Chiêu luôn nghĩ Từ Ly Yến chắc chắn là của mình, bởi chỉ có hắn mới hoàn toàn thấu hiểu cảm nhận của cậu, chứ không phải tên kia.

Muốn Từ Ly Yến nhận biết được điều này, biện pháp tốt nhất là chiếm giữ toàn bộ cậu, từ tâm tư tới thân xác đều phải lưu lại dấu ấn của hắn, không để cậu có thêm bất kì một giây nào để trừ trừ do dự nữa.

“Tốt nhất cậu đừng có phản kháng, nếu không ta sẽ giết chết tên kia.” Nắm chặt tay Từ Ly Yến, Dụ Chiêu hung hăng dọa.

“Anh ngang vừa thôi!” Từ Ly Yến bực mình mắng.

Đây không phải Dụ Chiêu thường ngày mà cậu biết, hắn giờ giống như bị ma quỷ nhập thân, khắp người tỏa ra mùi sát khí ngoan lệ âm u, trong lúc giãy dụa cúc áo từng nút bị giật ra, bàn tay thô ráp thô bạo ra sức ma sát trên người hoàn toàn không thêm để tâm đến cảm nhận của cậu, Từ Ly Yến cảm thấy đau, tức giận gờ chân đạp Dụ Chiêu một phát đồng thời móc súng ra. Chỉ trong chớp mắt tiếp theo Dụ Chiêu đã

tóm được cổ tay cậu giành súng, rất nhanh thì hắn đoạt được ném súng lên ghế ngồi đằng trước, cùng lúc đó Dụ Chiêu cũng bị Từ Ly Yến đâm một quyền sưng má, một đòn ra tay rất mạnh không hề lưu tình.

Trong miệng có vị ngòn ngọt tanh nồng của máu, Dụ Chiêu lau khoe môi nhìn thấy chất lỏng màu đỏ trên tay, thứ thuộc về con người. Hắn nâng mí mắt nhìn thẳng Từ Ly Yến, đáy mắt nổi lên lạnh lẽo thấu xương. Từ Ly Yến cảm giác như khắp người bị một trận gió lạnh tấp tới ngay lập tức phát hiện khoe miệng bị đánh một quyền, lực đạo cực mạnh khiến cậu đập hẳn ra cửa kính đằng sau, trán đụng phải cửa kính khiến đầu óc nhất thời choáng váng.

Đây là lần đầu tiên Dụ Chiêu ra tay đánh cậu, đồng thời cho cậu biết rõ lực lượng hai bên chênh lệch lớn cỡ nào. Hoảng hốt nhìn lại thấy hắn giơ nắm đấm một lần nữa, Từ Ly Yến không kịp tránh theo bản năng nheo mắt lại ngồi chờ ăn đòn, ai ngờ chờ nửa ngày cũng không thấy đau, nắm đấm Dụ Chiêu rơi ngay bên cạnh sườn mặt cậu, phát sinh một tiếng vang lớn.

“Sao không đánh tiếp?” Nhìn thẳng Dụ Chiêu, Từ Ly Yến hỏi.

“Có mắt công đánh, cuối cùng người chịu đau vẫn là ta.” Dụ Chiêu oán hận nói.

Có tu hành cả nghìn vạn năm cũng không có nghĩa là hắn hoàn toàn khống chế được tâm tình của mình, nhất là Từ Ly Yến một mực không sợ chết cứ chạm tới lần ranh giới của hắn. Nhưng vừa hành động xong thấy phản ứng của Từ Ly Yến hắn lập tức hối hận. Từ Ly Yến đau thế nào, hắn đều có thể cảm nhận được.

Từ Ly Yến kinh thường xì một tiếng, “Còn nói điều.”

“Vì sao hết lần này tới lần khác nguyện ý tin tưởng lời nói dối của Trịnh Trọng Thành nhưng không thể tin tưởng lời thật lòng của ta một lần?” Tình cảm con người đúng là cực kì phức tạp, hắn không lý giải được. Nhưng hắn biết mỗi một lời mình nói ra đều là lời thật lòng.

Nghe giọng điệu như con cún bị bỏ rơi của Dụ Chiêu, Từ Ly Yến có điểm đau lòng, hơi nheo mắt lại đột nhiên lao tới đâm vào ngực hắn, “Cái này là phạt anh vì quá ngu ngốc không chịu hiểu gì cả!”

Sau đó nhào tới ôm lấy cổ Dụ Chiêu, trước ánh mắt kinh ngạc của hắn mà dán môi mình vào hôn hắn.

Đúng là một tên ngốc, nếu không quan tâm hắn thì cậu vội đuổi theo làm gì, còn kể lại những việc trước kia đã xảy ra cũng là muốn hắn hiểu mình hơn, đừng có ghen lung tung.

Một mặt cắn mút cánh môi Dụ Chiêu, một bên cưỡi cúc áo hắn, tiếp đó là thắt lưng, bàn tay linh hoạt mò vào trong cầm lấy tính khí hắn chậm rãi ma sát, nhiệt độ nóng cháy trên tay hết như cảm giác mà hắn đem lại cho cậu.

Được xoa nắn rất thoải mái, Dụ Chiêu không nhịn được phát sinh vài tiếng rên rỉ, tức giận lẫn bực bội trong nháy mắt tiêu tan hoàn toàn. Tuy không biết vì sao Từ Ly Yến đột nhiên trở nên chủ động, nhưng hắn cũng không quản nhiều được bởi kích thích trước mắt.

Về sau hoàn toàn nghe theo bản năng dục vọng, Dụ Chiêu cúi người ấn Từ Ly Yến về chỗ người, dùng tốc độ sét đánh lột quần áo cậu, bàn tay khô nóng càn rỡ xoa nắn khắp người cậu. Từ Ly Yến chủ động là thứ kích động hắn nhiều nhất, khiến Dụ Chiêu càng khẳng định thân thể cậu chỉ thuộc về mình mình, theo bản năng càng được thể tự tiện chơi đùa.

Không gian chật hẹp trong xe hoàn toàn không ảnh hưởng tới trận chiến ái tình kịch liệt, trái lại càng là chất xúc tác kích thích bầu nhiệt không khí. Ấu yếm đơn thuần không thỏa mãn được Dụ Chiêu, hắn giơ một chân Từ Ly Yến lên, dùng phân thân đã hăng hái bùng bùng của mình đặt trước hậu đình Từ Ly Yến, một mạch không báo trước đâm vào. Động tác quá nhanh làm Từ Ly Yến không nhịn được co rúm, phân thân rất lớn nhưng khi tiến vào cũng không làm cậu thấy quá đau, chỉ có chút sưng, nhưng nhiều hơn cả là khoái cảm hạnh phúc, là cảm giác mà ‘tự an ủi’ không bao giờ đạt đến được.

Va chạm kịch liệt làm thân thể Từ Ly Yến xóc nảy dựng trên dựng dưới bèn gắng sức nắm tay nắm trên cửa xe cố định, gương mặt bởi vì hoan ái trần truồng quá lộ liễu mà phỉếm hồng. Bên trong xe rất tối, Từ Ly Yến chỉ thấy đường nét mờ mờ thân thể Dụ Chiêu ở trên thân mình không ngừng chạy nước rút, quần áo hai người cũng không phải lột sạch, nhìn thoáng qua dâm mỹ mười phần.

“Chậm một chút...” Động tác quá kịch liệt, Từ Ly Yến không chịu được thở dốc nói.

Dụ Chiêu cúi người ôm lấy, hôn cậu hỏi, “Có đau không?”

“Không, nhưng anh vội vàng quá.” Nói đến đây, Từ Ly Yến phì cười, “Như thế mấy thế kỉ rồi chưa phát tiết.”

“Sao cậu biết?”

“Hả?”

Phát giác mình lỡ miệng, Dụ Chiêu cố ý tăng nhanh tốc độ đánh trống lảng, quả nhiên dưới tác dụng tình dục Từ Ly Yến không để tâm tới lời nói quái dị vừa rồi nữa, nhiệt liệt ôm hôn Dụ Chiêu, dục vọng rất nhanh lên tới cao trào bạo phát.

Mong là không có ai nhìn thấy, sau khi phát tiết xong Từ Ly Yến thoải mái nằm trên ghế dựa.

Cửa sổ xe sẫm màu, buổi tối thế này càng khó nhìn rõ cảnh tượng bên trong, nhưng trận vừa rồi cả hai đều rất kịch liệt, chỉ cần là người có kinh nghiệm nhìn thấy xe rung lắc chắc chắn sẽ đoán ra bên trong đang xảy ra cái gì. Nên cậu chỉ hi vọng đừng có ai đi ngang qua.

Thân thể được ủ ấm, Dụ Chiêu từ đằng sau ôm lấy cậu, không ai nói gì nhưng có thứ kiên định ấm áp như nước suối chảy xuôi vào buồng tim Từ Ly Yến.

“Cậu đang lo lắng, nhưng cũng đang hài lòng.” Bàn tay đặt lên vị trí trái tim Từ Ly Yến, Dụ Chiêu nói. Không giống như lo lắng trước đây hẳn thấy, tuy vẫn còn chút lo lắng, nhưng hiện tại nó rất bình yên tĩnh lặng, làm cho nhịp tim hẳn cũng lặng lại theo.

Từ Ly Yến ngẩn ra, lập tức mỉm cười, cảm thấy năng lực cảm ứng của Dụ Chiêu đúng là thần kỳ, “Tại sao anh luôn biết tôi đang nghĩ gì?”

Dụ Chiêu không thấy cậu đang cười, nhưng nghe được giọng điệu ôn hòa nghìn năm mới gặp một lần của cậu. Vì vậy nói, “Là do trực giác.”

“Thật bất công, chúng ta kề sát nhau như vậy, tôi lại không biết anh đang nghĩ gì.” Từ Ly Yến nhỏ giọng lẩm bẩm.

Hai tay ôm hông cậu lại bắt đầu hư hỏng sờ mó, Dụ Chiêu dán môi vào tai cậu trêu chọc, “Thế hay là làm chút chuyện giao lưu tăng tình cảm đi.”

“Về nhà rồi nói.” Trong xe cũng coi như là rộng, nhưng không thể bằng giường ở nhà được, giờ mà tiếp tục lăn lộn ở đây Từ Ly Yến sợ ngày mai không bò dậy được mất.

Yêu quái không câu nệ địa điểm đến vậy, một khi có hứng thì chỉ muốn phát tiết ngay tại chỗ mà thôi, nhưng Từ Ly Yến đã nói thế hẳn cũng không còn cách nào. Dụ Chiêu chỉ đành sấn tới nồng nhiệt hôn cậu dùng pháp thuật thu hút sự chú ý, trong lúc đó cảnh vật bên ngoài nháy mắt chuyển dời, chờ Từ Ly Yến hưởng thụ trọn vẹn một nụ hôn sâu ngấn ngủ, mở mắt ra đã thấy hai người nằm ngay ngắn trên giường ngủ.

“Sao chớp mắt đã về nhà rồi?” Pháp thuật hết Từ Ly Yến tỉnh táo, không nhớ nổi mình đã về nhà bằng cách nào, chỉ cảm thấy mọi việc đều xảy ra một cách chóng vánh.

“Là do cậu uống say.”

Không để Từ Ly Yến có cơ hội hoài nghi, Dụ Chiêu đè cậu dưới thân chuẩn bị tấn công lần hai, cả hai thân thể nhanh chóng quấn quýt lấy nhau dưới ánh đèn mờ.

“Đang nhìn gì vậy?” Sang ngày hôm sau, Dụ Chiêu nhìn thấy Từ Ly Yến vẫn một mực ôm gương nhìn chăm chăm.

“Nhìn kiệt tác của anh tối hôm qua.” Từ Ly Yến xoay người, nhàn nhạt cười nói.

Thấy khóe miệng Từ Ly Yến chỗ xanh chỗ tím, cái trán cũng sưng vù, Dụ Chiêu vừa xấu hổ vừa đau lòng, “Xin lỗi.”

Đưa tay xoa khóe môi lần cái trán Từ Ly Yến, hấn dùng năng lực tiêu trừ đi đau đớn của cậu, nhưng để cậu khỏi nghi ngờ vẫn để mấy vết xanh tím lưu lại.

“Lời xin lỗi được chấp nhận.” Là một cảnh sát, chút vết thương nhỏ ấy cũng chẳng đáng gì, Từ Ly Yến tủm cười, “May là anh cả không ở nhà, nếu không chẳng biết phải giải thích thế nào nữa.”

“Yên tâm, chuyện này sẽ không lặp lại một lần nào nữa đâu.”

“Tốt nhất là nên như thế.” Từ Ly Yến nhún vai, cười nói, “Dù cho có, tôi cũng sẽ không nương tay như thế đâu.”

Một đêm lẫn lộn, thân thể lại không đau như cậu tưởng, ngược lại gỡ bỏ được hết khúc mắc vướng víu của quá khứ tâm tình Từ Ly Yến dễ chịu hẳn, cậu nói, “Lâu rồi không đi mua đồ, ăn cơm xong tôi định đi shopping, đi cùng đi.”

“Được.” Dụ Chiêu đã đạt đến trình độ đồng ý ngay tắp lự không hề suy nghĩ mỗi khi Từ Ly Yến đưa ra yêu cầu rồi.

11. Chương 8-1

Đối với những người khi yêu, thứ thừa thãi nhất hay thứ ít ỏi nhất đều chính là thời gian. Nhưng Từ Ly Yến và Dụ Chiêu lúc này lại không cảm thấy như vậy, vì cả hai có thời gian rảnh rỗi đi dạo cả ngày bên ngoài, lòng vòng hóng mát mua đồ linh tinh, buổi tối thì mua chút rau dưa mang về nhà bật điều hòa ngồi ăn lẩu. Rồi mới ăn được nửa bữa cơm đã quay sang vờn nhau, từ bàn ăn nhanh chóng lăn vào phòng ngủ, quần lầy nhau hưởng trọn một đêm phong tình.

Sang ngày hôm sau Từ Ly Yến mới dậy dọn bãi chiến trường hôm qua trong phòng ăn, mong sẽ dọn xong trước khi Từ Ly Thần và Từ Ly Hạo về đến nhà, đương nhiên cách tốt nhất chính là ném hết đồ về chỗ trọ mà cục đã chuẩn bị cho hai người ở trọ trước đó.

Từ Ly Yến đang rửa bát hơi khựng lại, nghĩ tới nhà trọ lại nhớ tới quan hệ của cậu với Dụ Chiêu bây giờ, rồi nhớ đến thân phận của hấn, làm tâm tình đang vui vẻ của cậu thoáng cái chẳng còn. Giây phút quyết định dấn thân vào mối quan hệ này, Từ Ly Yến cũng đã chuẩn bị tâm lý cần phải đối mặt với nhiều thứ, thứ cậu quan tâm nhất là nghĩ cách vẹn toàn, sao cho không để Dụ Chiêu phải vào tù.

Hay là lí do bởi vì Dụ Chiêu mất trí nhớ, nên mọi sai lầm trước đó coi như xí xóa... Từ Ly Yến lắc đầu, cậu tình nguyện cùng hấn đối mặt gánh chịu tội nghiệt trước đó hơn là cách này. Dù cho tương lai sau này có thế nào, dù phải xuống địa ngục để đền bù tội lỗi, cứ để hai người cùng nhau rơi xuống, cùng nhau gánh chịu.

“Đang nghĩ gì thế?”

Thắt lưng bị siết chặt, Dụ Chiêu từ đằng sau vòng tay ôm cậu cắt đứt suy nghĩ miên man, Từ Ly Yến bực mình nói, “Đồ con heo, đương nhiên là định vào gọi anh dậy ăn sáng.”

“Ừ.” Dụ Chiêu dụi mặt vào sau gáy cậu hàm hồ đáp một tiếng.

Tập dề thắt chặt ôm trọn đường cong nơi thắt lưng, làm dáng người Từ Ly Yến càng thêm mị hoặc, yêu quái tính tình tàn nhẫn khát máu, nhưng không quá đam mê sắc dục. Nhưng mà hiện tại Dụ Chiêu nghĩ, tình dục so với hôn phách con người thì ngon miệng hơn nhiều, một lần sa vào rồi thì cả đời cũng đừng mong quên được, hoặc là hấn cũng không muốn quên.

“Người ta nói hay thay đổi nhất chính là lòng người.” Vuốt tóc Từ Ly Yến, Dụ Chiêu hỏi, “A Yến, cậu sẽ vẫn thích ta chứ? Dù ta tốt hay xấu, là người hay là quỷ?”

Từ Ly Yến không nói, nhưng gật đầu.

Dụ Chiêu nở nụ cười, ôm chặt cậu, “Sẽ không để cậu chết đâu, nhất định phải bên cạnh ta mãi mãi.”

“Hử?”

Dụ Chiêu ôm càng chặt, hôn lên gáy cậu cười nói, “Ta nói, so với bữa sáng ta muốn ăn cậu hơn cơ.”

“Tôi không muốn phải bỏ mạng vì miệt mài quá độ đâu!” Từ Ly Yến thúc cùi chỏ ra đằng sau, đẩy Dụ Chiêu ra, “Mau đi nấu cơm, nhanh lên!”

“Cậu vẫn thích dùng giọng ra lệnh ngay cả với người yêu mình hả?”

Dụ Chiêu nghiêng người đơn giản né được đòn đánh của Từ Ly Yến, túm hai tay cậu để trên đầu ép cả người Từ Ly Yến ngã trên bàn ăn, nồng nhiệt hôn xuống. Sau hai ngày được Từ Ly Yến dạy dỗ, kỹ thuật hôn của Dụ Chiêu điêu luyện không ít, không còn tham lam cắn mút không rõ nữa. Sau trận hôn nồng nhiệt, Từ Ly Yến hơi lui ra cùng Dụ Chiêu hai mắt nhìn nhau, đối diện cậu là cặp mắt sáng rực, trong trẻo như có thể từ đây nhìn thấu suốt toàn bộ nội tâm trần quý bên trong của người đối diện.

Cảm xúc dâng trào, Từ Ly Yến một lần nữa túm cổ Dụ Chiêu lôi xuống cùng hân hôn môi. Cậu không phải người thích thân mật, nhưng chỉ cần ở cùng Dụ Chiêu là Từ Ly Yến như rơi vào cảm giác bị hãm sâu trong cảm xúc không thể thoát ra, một mực lưu luyến dịu dàng của hắn, chỉ muốn có thể cùng Dụ Chiêu mãi mãi sa ngã trầm luân.

“Có khi phải đổi bữa sáng sang bữa trưa rồi.” Môi vẫn hôn không dứt, Từ Ly Yến cười đùa.

Nụ hôn càng lúc càng nóng bỏng, bàn tay hư hỏng mò vào trong quần cậu chuẩn bị giai đoạn thân mật hơn nữa, đáng tiếc chuông điện thoại di động đúng lúc vang lên, Từ Ly Yến nghe một hồi gương mặt đồng thời trở nên nghiêm nghị, nói: “Được, tôi tới ngay.”

“Có chuyện gì?” Chờ Từ Ly Yến ngắt máy Dụ Chiêu mới hỏi.

“A Phi bảo cấp trên có nhiệm vụ muốn giao, gọi tôi tới ngay.”

Công việc là hàng đầu, nên việc muốn làm chỉ có thể tạm thời đẩy sang một bên, Dụ Chiêu đề nghị, “Ta đưa cậu đi?”

“Không cần, anh dọn nốt đồ đạc này đi, bao giờ về sẽ gọi báo cho anh.”

Từ Ly Yến cởi tạp dề, thay đồng phục, lấy súng rồi cầm chìa khóa xe vội vàng ra khỏi cửa. Dụ Chiêu nhìn thấy buồn cười hỏi, “Cậu để ta ở đây một mình, không sợ ta trốn mất ư?”

Từ Ly Yến ngậy người quay đầu nhìn, lập tức mỉm cười sòng mắt lưu động, “Nếu anh dám chạy, dù chạy tới chân trời góc bể tôi cũng đuổi theo.”

Bị đuổi theo dù tới tận chân trời góc bể, cũng xem như là một loại hạnh phúc phải không?

Đương nhiên là Dụ Chiêu không trốn mất, Từ Ly Yến vừa đi khỏi hắn cũng thành thật ở nhà dọn nhà, đang suy nghĩ buổi trưa ăn cái gì thì nghe thấy có người bấm chuông cửa.

“Chẳng lẽ lại quên chìa khóa?”

Dụ Chiêu mở cửa, nhưng vừa nhìn thấy người ở ngoài là ai thì nụ cười đông cứng. Đối với tình địch của mình, dù chỉ là trước đây đi chăng nữa hắn cũng không cần phải tỏ ra vui vẻ, dù sao không hút hồn phách hắn ta đã là kiểm chế lắm rồi.

“A Yến không có nhà.”

Hắn nói xong định đóng cửa, Trịnh Trọng Thành nhanh ngăn lại, “Tôi tới tìm anh, cũng có liên quan tới chuyện của anh và A Yến, tôi nghĩ anh nhất định sẽ quan tâm.”

Dụ Chiêu nhíu mày nhưng vẫn để Trịnh Trọng Thành vào nhà. Tên này không có ý tốt Dụ Chiêu cảm nhận được, nhưng lại không biết cụ thể mục đích là gì. Việc suy đoán nội tâm con người vốn không phải thế mạnh của Dụ Chiêu.

Trịnh Trọng Thành vào tới phòng khách ngồi xuống ghế salon, bắt chéo chân nhìn quanh gian phòng một lượt, quét dọn sạch sẽ, thậm chí còn cảm nhận được không khí ấm áp mặn nồng như gián tiếp chứng minh cho bản báo cáo hắn đọc được hai ngày nay là thật, bàn tay vô hình trung siết chặt hắn kìm lại tức giận thần nhiên nói, “Hai người xem ra ở chung rất vui vẻ, trước kia A Yến chưa từng cho phép người ngoài về nhà mình.”

“Chúng ta không phải người ngoài.”

Người đối diện lạnh lùng đáp trả, thái độ tự tin làm Trịnh Trọng Thành càng chán ghét, nhưng hắn cũng không thể hiện ra ngoài mặt mà tiếp tục cười nói, “Tôi không có nhiều thời gian nên sẽ nói ngắn gọn thôi, anh biết mục đích cảnh sát để Từ Ly Yến chăm sóc anh là gì không?”

“Mong ta có thể nhớ lại.”

“Nhưng tới bây giờ anh vẫn chưa hề nhớ lại, hoặc là... anh đã nhớ lại nhưng không chịu nói gì.” Nhìn Dụ Chiêu, Trịnh Trọng Thành lại nói, “Dù là trường hợp nào thì cũng không còn quan trọng, cảnh sát đã quyết định hủy bỏ kế hoạch, bắt anh trở lại nhà giam.”

“Vì sao?”

Trịnh Trọng Thành xùy cười một tiếng, “Anh hỏi lời này không thấy buồn cười ư, giết người, buôn lậu, ma túy, chỉ một trong những tội này thôi cũng đủ để anh chết già một xó trong tù. Vốn cảnh sát muốn anh đứng ra làm chứng tiêu diệt băng đảng, bắt tội Dao Cửu, chỉ tiếc anh lại mất trí nhớ phá toàn bộ kế hoạch. Đã như thế, anh nói xem một quân cờ đã vô dụng còn giữ lại làm gì?”

Dụ Chiêu không biết Trịnh Trọng Thành đang chế nhạo mình, hắn cũng không sợ ngồi tù, cùng lắm thì ra khỏi cỗ thân thể này thôi. Nhưng như vậy thì điều đầu tiên là Từ Ly Yến phải làm sao bây giờ? Chính chủ thân thể này vẫn ở trong trạng thái thực vật, nếu hắn rời đi người này căn bản không chống đỡ được bao lâu. Hai người chỉ vừa mới đôi bên mở lòng ân ái mặn nồng, hắn không muốn lại để Từ Ly Yến chịu khổ vì mất đi người yêu, lại sợ không giải thích được toàn bộ việc cho Từ Ly Yến biết. Đối với cái con người sợ quý tới tấp mất thể kia thì sự tồn tại của hắn là một điều không thể chấp nhận nổi. Dụ Chiêu càng không hi vọng xa vời là cậu sẽ chấp nhận yêu một con quỷ.

Nhưng nếu phải ngồi tù chẳng khác nào gián tiếp phải rời xa Từ Ly Yến, chịu sinh ly tử biệt không phải điều hắn mong muốn. Ở nhờ thân thể con người thế này, phép thuật của hắn ít nhiều bị hạn chế không thể biến đổi suy nghĩ tư duy con người được, làm cho bọn họ quên Dụ Chiêu này đi chỉ cùng lắm như thủ thuật che mắt, chỉ có thể giấu được một lúc chứ không thể kéo dài vĩnh viễn. Mà Dụ Chiêu thì hi vọng sẽ có biện pháp vẹn toàn đến vĩnh viễn.

“Xem ra anh yêu Từ Ly Yến thật, mới dẫn đo như thế.” Trịnh Trọng Thành bên cạnh mỉm cười nói, “Một người là cảnh sát, một kẻ là tội phạm, hai người yêu nhau đã là một sai lầm.”

Ta không cần nghe một kẻ thua cuộc dạy dỗ.” Dụ Chiêu cười nhạt đáp lại, “Vào thẳng mục đích đi, nếu ta thật sự chỉ là một quân cờ vô giá trị cậu sẽ chẳng cố ý tách Từ Ly Yến đi rồi tới tìm gặp ta.”

Trịnh Trọng Thành tán thưởng gật đầu nhìn hắn, “Tôi thực sự không tin anh mất trí nhớ, bởi dù là trước đây hay bây giờ anh vẫn rất khôn ngoan. Theo như anh nói, tôi cũng sẽ nói thẳng vào vấn đề, nếu muốn cảnh sát miễn truy cứu tội trạng của anh chỉ có một cách là tiếp tục hợp tác với chúng tôi đưa Dao Cửu ra trước vành móng ngựa. Có hai con đường cho anh chọn, một là nhớ lại rồi cung cấp tư liệu phạm tội của Dao Cửu cho chúng tôi, hai là quay trở lại Dao Tể Xã đánh cắp tư liệu nội bộ giao cho cảnh sát. Việc này bắt buộc phải giữ bí mật, không được nói với bất kỳ ai kể cả Từ Ly Yến.”

Kí ức trước đây của Phó Dụ Triều hắn không biết, nhưng việc quay lại kia trộm tư liệu thì rất đơn giản đối với yêu quái như hắn, Dụ Chiêu nói: “Sau khi ta lấy được tư liệu, các người sẽ không truy cứu hành vi phạm tội trước kia nữa?”

“Cấp cho anh một giấy phép mật vụ nằm vùng không khó, nhưng chuyện này có tính nguy hiểm cao, liên quan đến tương lai sau này của hai người, anh nên suy nghĩ cho kĩ.”

Không cần lo lắng, hắn lúc này chỉ mong mau mau giải quyết hết một mẻ chuyện này.

“Ta đồng ý, nhưng mà...” Lạnh lùng nhìn thẳng Trịnh Trọng Thành, Dụ Chiêu gần từng tiếng một, “Nếu cậu dám gạt ta, ta sẽ giết cậu!”

Từ Ly Yến đợi vài tiếng đồng hồ trong phòng họp mà vẫn chẳng thấy ai đến giao nhiệm vụ nào, gọi điện thoại về thì không thấy ai nhắc máy. cậu biết chắc có chuyện không ổn, bèn gọi A Phi đến hỏi, “Cậu nói có nhiệm vụ khẩn cấp, sao còn chưa thấy người nào đến?”

“Cái này... haha... em cũng không biết.”

A Phi giả vờ ngớ ngẩn định đánh bài chuồn thì bị Từ Ly Yến túm lại, mỉm cười hỏi: “Thành thật trả lời cho tôi, rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Em không...ưc!” Cổ họng bị người ta bóp nhất thời khí không thông, A Phi lập tức mếu máo, “Thực sự em không biết, là sếp Trịnh bảo em gọi sếp tới.”

Quả nhiên là Trịnh Trọng Thành giả trò! Từ Ly Yến không nói nữa, buông A Phi ra rồi sải bước sang phòng làm việc của Trịnh Trọng Thành, không khách khí mở cửa đi vào.

“Trước khi vào phải gõ cửa, đây là phép lịch sự tối thiểu.” Trịnh Trọng Thành còn xem tài liệu, không hề ngẩng đầu nhận nói.

“Dụ Chiêu không có ở nhà, có phải là do sếp cố tình dụ tôi đi rồi áp giải Dụ Chiêu đi rồi?” Từ Ly Yến lạnh lùng hỏi.

“Người không thấy, sao em không nghĩ là do hần ta chạy trốn?”

“Anh ấy sẽ không trốn!”

Bị cặp mắt lạnh lùng nhìn chòng chọc, Trịnh Trọng Thành rốt cuộc ngẩng đầu, “Em càng ngày càng nóng nảy.”

“Sếp cũng càng ngày càng hèn hạ!”

Trịnh Trọng Thành nhún vai, “Hèn hạ không phải từ nên dùng, anh chỉ làm việc theo lệnh cấp trên. Người đúng là anh mang đi, vì hần đã khôi phục trí nhớ, còn ở cạnh em thì em sẽ gặp nguy hiểm.”

“Khôi phục trí nhớ?”

“Sao? Em không biết ư?” Trịnh Trọng Thành cười với cậu, “Xem ra em lại bị hần lừa, trí nhớ hần đã sớm hồi phục, chẳng qua còn thích chơi trốn tìm với em thôi. Em thực sự tin một người hai tay dính đầy máu người còn có thể làm một người lương thiện ư?”

Từ Ly Yến híp mắt, trong đầu xẹt qua hình ảnh mỉm cười tạm biệt buổi sáng của Dụ Chiêu lúc mình rời đi. Nếu chỉ là lời nói dối, vậy trên đời còn thứ gì đáng tin cậy?

“Anh ấy ở đâu, tôi muốn tới gặp.”

“A Yến, em cần gì phải thế? Đối với một kẻ phạm tội...”

“Đưa tôi đi gặp, vụ này là tôi phụ trách, đây là quyền lợi của tôi!”

Trịnh Trọng Thành không nói gì nữa, đứng lên, “Đi theo anh.”

Dụ Chiêu bị giam ở một phòng thẩm vấn không lớn, vài kẻ đang tra hỏi nhìn thấy Trịnh Trọng Thành đi tới lập tức đứng dậy thông báo, “Sếp Trịnh, mọi việc đều theo như dặn dò, tiếp theo phải làm gì?”

Trịnh Trọng Thành chưa kịp lên tiếng, Từ Ly Yến đã bước vào tới trước mặt Dụ Chiêu hỏi, “Anh sớm đã nhớ lại rồi?”

Dụ Chiêu ngẩng đầu nhìn cậu, do dự một chút rồi gật đầu, giây tiếp theo nắm đấm đã ở trước mặt nổ đom đóm mắt, Từ Ly Yến túm cổ áo hần xốc lên lại hung hăng thêm một đấm, cảnh sát hai bên muốn ngăn lại, cậu lập tức hét lớn, “Chuyện này không liên quan đến các người, mau ra ngoài hết đi!”

Gương mặt thống hận phẫn nộ, cho dù là năm đó biết tin Trịnh Trọng Thành kết hôn cũng không thấy vẻ mặt tức giận của cậu chứ đừng nói là như bây giờ. Trịnh Trọng Thành không tiện ngăn cản, hất đầu ý bảo thuộc hạ đi ra ngoài, mình cũng đi ra. Lúc tới cửa không quên quay đầu vào trong dặn dò, “Hần là tội phạm quan trọng, đừng ra tay quá nặng.”

Cửa vừa đóng, Từ Ly Yến lại thêm một đấm, lần này lực đạo rất nhẹ chỉ đẩy Dụ Chiêu về góc tường. Khi đồng ý đề nghị của Trịnh Trọng Thành, Dụ Chiêu cũng đã lường trước phản ứng Từ Ly Yến nên hoàn toàn không phản kháng mà chỉ im lặng chịu đòn. Dù gì Dụ Chiêu cũng không thấy đau, cứ để Từ Ly Yến đánh chán thì tự nhiên sẽ dừng tay.

Nắm đầm lại vung lên như muốn đánh xuống mặt hắn, cuối cùng lại nhẹ nhàng rơi xuống xẹt qua gò má, nhìn ánh mắt kinh ngạc của Dụ Chiêu, Từ Ly Yến hừ cười ghé lỗ tai hắn nói, “Đây là góc chết của camera giám sát, đám người đó sẽ không nhìn thấy chính xác tôi đang đánh chỗ nào. Anh chưa khôi phục trí nhớ đúng không?”

“A Yến...”

“Đừng có kiêu có trả lời lấy lệ, nếu anh dám lừa tôi thì đừng nghĩ tới chuyện yêu đương.” Từ Ly Yến giơ tay làm bộ tiếp tục đánh.

Sợ Từ Ly Yến nói là làm sẽ giận vụ này mà chia tay, Dụ Chiêu vội vàng nói, “Xin lỗi, ta chỉ muốn nhanh chóng giải quyết vấn đề.”

Lời này làm Từ Ly Yến an tâm hơn nhiều, vì vậy lại hỏi, “Trịnh Trọng Thành muốn anh làm gì?”

Dụ Chiêu không đáp, chỉ nói: “Không cần lo lắng, ta sẽ không sao đâu.”

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh Từ Ly Yến cũng không biết nên nói gì, không thể làm gì khác ngoài chờ bói, “Ngu ngốc, sao không chịu bàn bạc trước với tôi một tiếng!”

“Nếu cậu không phải cảnh sát, lại còn là một cảnh sát sợ gặp quỷ thì mọi chuyện có lẽ đã đơn giản hơn rất nhiều.” Không bị camera giám sát, Dụ Chiêu thoải mái ghé tai Từ Ly Yến trêu chọc.

Bụng bị đánh ngay một đấm, Từ Ly Yến nhét vào tay hắn thứ gì đó, “Cẩn thận.”

Dụ Chiêu giả bộ bị ăn đánh ngã nhào lên mặt bàn, cửa bị đẩy ra, đám cảnh sát trông coi nhìn Từ Ly Yến dường như còn muốn đánh tiếp, vội ngăn lại lời cậu ra ngoài.

“Sếp Trịnh đã về phòng trước, bảo sếp xong việc thì tới tìm sếp ấy.”

Từ Ly Yến về phòng làm việc của Trịnh Trọng Thành, đã nghe được câu trả lời của Dụ Chiêu làm tâm tình cậu bình tĩnh đi nhiều, ung dung vào phòng ngồi xuống ghế salon, hỏi: “Sếp định tiếp theo sẽ làm gì?”

“Vụ này chính thức giao lại cho A Phi xử lý, em tạm thời nghỉ ngơi đi, mọi việc chờ em nghỉ phép hết rồi nói.”

“Vì sao?”

“Đây là lệnh từ cấp trên, anh cũng không nói gì được.” Trịnh Trọng Thành nhìn cậu nhún vai, biểu thị xin lỗi vì không làm gì được.

Từ Ly Yến cười lạnh, “Sếp Trịnh, đừng có lúc nào cũng lấy lý do cấp trên lừa tôi, nếu không có lý do hợp lý thì đừng mong tôi bỏ vụ này!”

Thấy Từ Ly Yến phản đối, Trịnh Trọng Thành cũng có chút bực bội, “Từ Ly Yến, em phải nhớ cho rõ ở cục anh là cấp trên của em, việc anh làm không cần phải thông qua em! Dám hện hò cùng tội phạm, em vốn dĩ không có tư cách tiếp quản nhiệm vụ này nữa!”

Từ Ly Yến ngẩn ra, “Sếp cho người theo dõi tôi?”

“Theo dõi Phó Dụ Triều! Hắn đã nhớ lại mọi chuyện, chỉ có một mình em anh sợ em không đối phó được.”

Đương nhiên, trong vụ này không tránh khỏi có chút tâm tư riêng. Đêm đó trong quán bar thấy thái độ hai người nếu hắn vẫn tin chỉ là quan hệ cảnh sát cùng tội phạm bình thường thì hắn còn ngốc hơn thằng ngốc. Bởi vậy, Trịnh Trọng Thành lập tức cho người đi điều tra, lập tức nhận được báo cáo Từ Ly Yến và Phó Dụ Triều cả ngày dạo chơi, vui vẻ cùng nhau mua sắm, nhìn ảnh chụp chẳng khác gì một đôi tình nhân đang yêu nhau mặn nồng. Hắn sao có thể không tức giận?

“Đừng có nói dối trước mặt tôi, Dụ Chiêu căn bản chưa nhớ ra cái gì. Sếp đột nhiên giam anh ấy lại chắc chắn là muốn anh ấy làm gì đó.”

“Không ngờ em lại tin tưởng Phó Dụ Triều đến thế.”

“Trước khi tôi phát hiện mình bị lừa, tôi vẫn sẽ tin tưởng tới cùng. Trước kia là thế, sau này cũng sẽ không đổi.”

Trịnh Trọng Thành có tật giật mình, nhớ tới trước kia là mình gạt Từ Ly Yến nên không dám nặng lời nữa, chuyển sang khuyên nhủ, “A Yến, anh không để em tham gia hoạt động lần này cũng là vì muốn tốt cho em, đừng... xử trí theo cảm tính. Chỉ là một tên tội phạm lãnh án tử, không đáng để em làm vậy.”

Hắng giọng, Trịnh Trọng Thành lại trở về giọng điệu cấp trên giao phó, “Cấp trên đã quyết định áp giải Phó Vụ Triều tới phòng tạm giam trọng phạm chờ xét xử rồi phán quyết. Nếu em còn chưa chấp nhận đáp án này thì cứ tới phòng trưởng cảnh vụ để hỏi.”

Tới hỏi trưởng cảnh vụ? Từ Ly Yến trong lòng tự giễu, với cấp bậc của cậu, gặp được trưởng ban là tốt lắm rồi.

“Không đơn giản như thế đúng không? Thấy Vụ Chiêu không nhớ lại được, sếp muốn lợi dụng anh ấy đánh cắp tài liệu, đây mới là mục đích thật sự?” Từ Ly Yến mỉm cười nhìn Trịnh Trọng Thành, hồi lâu mới vạch mặt.

Không phải do cậu nghĩ nhiều mà bởi người trước mặt cậu lòng rất sâu, giữa việc ném một tên tội phạm vào ngục giam và dùng hấn tiêu diệt Đào Tế Xã, bên nào lợi hơn cậu tin Trịnh Trọng Thành là kẻ rõ nhất. Vụ Chiêu với hấn ta mà nói đơn giản chỉ là con cờ dẹp đường cho hấn thăng quan tiến chức. Về phần sống chết của Vụ Chiêu, hấn không rảnh quan tâm.

Trịnh Trọng Thành không trả lời, nhưng đối với cậu mà nói, im lặng chính là câu trả lời thuyết phục nhất.

“Đừng có mang mạng Vụ Chiêu ra trục lợi, tôi không đồng ý!”

Nói xong liền đứng dậy, Trịnh Trọng Thành quát lớn, “Đứng lại!”

Từ Ly Yến không để ý mà đi thẳng ra mở cửa, A Phi cùng mấy cảnh sát bên ngoài đã chặn sẵn, dùng tốc độ cực nhanh cướp súng trên người cậu.

“Mấy cậu muốn làm gì? Từ Ly Yến vừa giật mình vừa giận dữ quát.

“Xin lỗi sếp Từ, đành ủy khuất anh ở phòng cảnh thị này vài ngày. Xin anh đừng làm gì để anh em khó xử.” A Phi vừa nói vừa tịch thu điện thoại của cậu.

Trong nháy mắt Từ Ly Yến cảm giác mất bình tĩnh muốn làm liều, bắt bừa một tên làm con tin rồi cứu Vụ Chiêu ra ngoài. Nhưng cậu biết chắc chắn Trịnh Trọng Thành sẽ không mắc câu, mà bản thân cậu cũng không xuống tay với đồng nghiệp được. Nếu làm như vậy thật, ngoài việc bắt Vụ Chiêu gánh thêm tội nữa ra thì chẳng được tích sự gì.

Trong lúc do dự, A Phi đã đưa cậu vào phòng tạm giam khóa trái lại, A Phi ở bên ngoài nhìn cậu khuyên, “Sếp Từ, sếp Trịnh làm thế cũng là vì muốn tốt cho anh, anh cứ ở đây bình tĩnh lại, đừng để một phút nông nổi nhất thời làm hỏng tương lai.”

“Tôi biết rồi.” Từ Ly Yến nhìn cậu ta cười, “Nhưng mà bây giờ cậu mua giúp tôi một hộp cơm được không? Sáng giờ ra khỏi nhà còn chưa ăn gì.”

“Cái này đơn giản, em đi ngay.”

A Phi rất hiểu Từ Ly Yến, sợ ở đây thêm chỉ tổ bị trút giận, nên chỉ cần không phải yêu cầu cậu mở cửa thì sai gì cậu cũng làm.

Đuổi người đi rồi, Từ Ly Yến bên trong thở dài ngồi xuống, hiện tại đây vẫn là nơi cậu làm việc, không ngờ lại có một ngày mình bị nhốt vào đây. Cậu biết dự định của cấp trên, cũng biết bọn họ muốn Vụ Chiêu làm gì, việc này cực kì nguy hiểm nhưng cậu lại không cách nào giúp được.

Thiết bị định vị trên cổ tay đã không còn tín hiệu, Từ Ly Yến đoán chắc do Trịnh Trọng Thành đã tháo cái nhẫn đeo ở tay Vụ Chiêu. Cậu lúc này chỉ còn cách hi vọng, cảnh sát sẽ vì một mẻ cá lớn mà đừng bỏ mặc Vụ Chiêu.

12. Chương 8-2

Ở phòng tạm giam đợi hai ngày thì Trịnh Trọng Thành tới thăm Từ Ly Yến. Cậu đang nằm trên giường, lười biếng nói, “Nếu không phải tới để thả tôi thì mau cút đi, tôi muốn ở một mình.”

Lại có tiếng mở khóa, nhìn thấy cửa mở ra Từ Ly Yến nhú mày nhìn Trịnh Trọng Thành, “Vậy là tình hình tiến triển thuận lợi.”

“Ngày trước trên đường áp giải gặp phải đám người Dao Tể Xã tới cứu Phó Dụ Triều là bởi trong nội bộ cảnh sát có nội gián, hôm nay chúng ta tương kế tựu kế tung tin tức ra ngoài, nhưng vì Phó Dụ Triều từng thực hiện chỉnh đốn nên cũng cần vài ngày để bọn chúng tin hoàn toàn.” Trịnh Trọng Thành máy móc trả lời.

Trịnh Trọng Thành đưa cho Từ Ly Yến một vật nhỏ, là thiết bị truy tung ngày đó Từ Ly Yến lén nhét vào tay Dụ Chiêu, cậu nhìn thấy sắc mặt cực kì khó coi. Cậu biết chắc thiết bị sẽ bị đổi nên mới lén đưa cho Dụ Chiêu cái khác, không ngờ vẫn bị phát hiện.

“Đừng hiểu lầm, là ở hiện trường cướp người tìm được, anh nghĩ cái này là em đưa cho hần, ngoài ra các thiết bị theo dõi khác trên người hần cũng bị bỏ lại hết. Trong thời gian ngắn như vậy, bọn cướp không có khả năng phát hiện ra hết trừ khi là chính hần vứt đi. Đương nhiên, không loại trừ khả năng hần muốn bọn cướp tin mà làm vậy.”

“Hiện giờ muốn kiểm tra có máy nghe lén không cực kì đơn giản, đừng có nghĩ mấy kẻ cướp người toàn lù ngu xuẩn.” Từ Ly Yến cất thiết bị theo dõi đi, theo Trịnh Trọng Thành ra ngoài.

Thật muốn đánh tên này vài cái, nhưng bây giờ quan trọng nhất là nghe tin tức về Dụ Chiêu. Tuy rằng Dụ Chiêu lợi hại nhưng lại chẳng nhớ gì, chưa chắc đã dấu lại còn cáo già Dao Cửu, nên Từ Ly Yến không khỏi lo lắng.

“Tình trạng hiện tại thế nào rồi?”

“Cảnh sát nằm vùng cho biết tình hình rất tốt, đêm đó Dao Cửu còn mở tiệc ăn mừng đón hần trở lại. Trước kia Phó Dụ Triều tâm tư khó dò, nhiều mối làm ăn đều nằm trong tay hần, trước khi chưa moi được các mối béo bở này Dao Cửu sẽ không ra tay với hần đâu.”

“Liên quan gì tới tài liệu sếp muốn?” Nhận lại súng và điện thoại, Từ Ly Yến hỏi.

“Tránh đêm dài lắm mộng, đương nhiên phải hành động càng nhanh càng tốt.”

“Sếp không sợ Phó Dụ Triều lật lọng không quay lại, vậy kế hoạch không phải thất bại ư?”

Trịnh Trọng Thành cười khỏ, “Em nhất định phải nói chuyện kiểu này với anh à? Anh làm mọi việc đều vì muốn tốt cho em.”

“Khi anh kết hôn xong cũng nói vậy với tôi.”

Vì tương lai của em, chúng ta nên kết thúc đoạn tình cảm này, việc này tốt cho cả em và anh.

Nghĩ lại mới thấy lời nói trước đó có bao nhiêu nực cười, Từ Ly Yến nghiêng người liếc mắt nhìn Trịnh Trọng Thành, nghiêm túc nói, “Đáng tiếc, anh chưa bao giờ hiểu rõ, đối với tôi cái gì là quan trọng nhất.”

“Em định đi đâu?” Nhìn Từ Ly Yến đi một mạch không quay đầu, Trịnh Trọng Thành vội hỏi.

“Về nhà tắm, hai ngày bị nhốt cũng phải về chuẩn bị một chuyến.”

Lái xe rời khỏi cục cảnh sát, Từ Ly Yến lập tức gọi điện cho vài người liên lạc nhờ trông chừng Dao Tể Xã vừa hay Tiêu Hoàng lập tức liên lạc lại, nói chuyện xong cậu lại gọi cho một người quen buôn đồ lậu.

“Mau chuẩn bị vài hỏa lực hạng nặng, tôi đang cần gấp.”

“Sếp Từ, tôi gác kiếm lâu rồi, hiện tại đang lúc kiểm tra gắt gao.”

Tên này mà rửa tay gác kiếm thì heo cũng có thể biết bay, lười tranh luận với hần, Từ Ly Yến chỉ nói, “Trưa mai phải đủ hàng, giao dịch bằng tiền mặt.”

Nhìn ra cậu không có tâm tình đùa cợt, người bên kia lập tức đáp ứng, “OK, chỉ cần đủ tiền thì hàng cậu cần không thiếu.”

Tắt máy, Từ Ly Yến ném điện thoại sang một bên, suy nghĩ một lát lại cầm điện thoại lên mở số Dự Chiêu. Cậu biết Dự Chiêu sẽ không dùng số này nữa nhưng nhìn dãy số này làm cậu yên tâm hơn, cảm giác như chỉ cần cậu ấn gọi, người bên kia sẽ lập tức bắt máy trả lời.

“Sẽ không có chuyện gì đâu, tôi thề đấy.” Cậu lẩm bẩm.

Vài ngày sau, tình hình bên Dao Tế Xã không mấy rõ ràng, người liên lạc báo cáo nội bộ bên trong lục đục. Dao Cửu kiêng kị tình báo trong tay Dự Chiêu nên đối đãi rất phải phép lịch sự, nhưng sai không ít người kè kè bên nói là bảo vệ nhưng kì thực là để giám sát. Từ Ly Yến nghe thế càng lo lắng hơn cho an toàn của Dự Chiêu, về phần Dự Chiêu có nắm giữ tài liệu mật phạm tội của Dao Cửu không cậu hoàn toàn không quan tâm.

Nhưng dường như sự việc tiến triển thuận lợi hơn cậu nghĩ nhiều, buổi tối một mình nằm ở nhà buồn bực muốn chết, còn sớm Từ Ly Yến đã vào giường nằm thì có tiếng chuông điện thoại, nháy mắt tìm đập thành thịch Từ Ly Yến vội bật dậy cầm lấy điện thoại xem, là dãy số lạ.

“Ai đó?” Tưởng có người gọi nhầm, cậu mở máy cẩn thận hỏi.

“A Yến, là ta.”

Giọng nói quen thuộc làm Từ Ly Yến vô thức siết chặt điện thoại trong tay, nhỏ giọng hỏi, “Anh gọi thế này có bị phát hiện không?”

“Vì ta cảm giác được cậu đang lo lắng cho ta.” Hiếm thấy Từ Ly Yến vì mình mà lo lắng, Dự Chiêu cười trấn an, “Không sao đâu, người trông coi đều bị ta làm choáng ngất rồi, tạm thời sẽ không phát hiện.”

“Làm choáng?”

“À không phải, là bị ta cắt đuôi.” Phát hiện mình lại lỡ miệng, Dự Chiêu vội sửa lại.

May là Từ Ly Yến không có ý định truy cứu tới cùng, “Anh sao rồi, có bị Dao Cửu nghi ngờ không?”

“Không, đừng lo lắng, tài liệu Trịnh Trọng Thành muốn ta đã thu thập đủ hết rồi, đêm nay sẽ giao cho người liên lạc. Ngày mai hai giờ Dao Cửu có vụ giao dịch ma túy ở nhà kho Thương Điền ở ngoại ô, ta đã báo lại với Trịnh Trọng Thành sẽ tụ hội với cảnh sát ở đó.”

Dự Chiêu không biết dùng mấy vi tính, nên chỉ có thể dùng phép thuật sư tầm thông tin trong não Phó Dự Triều, sau khi bị hấn dùng thuật thì công năng não bộ của Phó Dự Triều có dấu hiệu hoạt động lại, làm hấn dễ dàng lấy được hết thông tin tình báo mà Cửu Dao muốn, nhưng còn phần tài liệu phạm tội cảnh sát cần thì gặp phải chút vấn đề nên mới kéo dài vài ngày.

Dao Cửu có bát tự sát khí vô cùng nặng, nên Dự Chiêu trong lúc nấu nhừ thân thể này cũng khó chống chế hoàn toàn suy nghĩ của hấn. Cũng may Dao Cửu có chuyện cần cầu nên trừ việc giám sát ra thì không làm gì nữa cả. Vừa vặn đêm nay Dao Cửu không có đây, Dự Chiêu mới làm phép chúc mê mấy người giám sát gọi điện cho Từ Ly Yến.

Sự tình cụ thể thì Dự Chiêu không nói, nhưng làm cảnh sát nên Từ Ly Yến cũng có thể đoán ra được, thời gian không cho phép hai người đông dài, chỉ có thể nói, “Nguy hiểm lắm, giao tài liệu xong đêm nay anh mau đi luôn đi.”

“Không được, vì tương lai của chúng ta sau này phải giải quyết xong hết, tới ngày mai sau khi bị bắt cùng Dao Cửu ta sẽ giả chết rồi dùng thân phận khác xuất hiện. Yên tâm, ta sẽ không sao đâu.”

Yêu quái từ lâu đã vượt ra khỏi quy luật của tam giới luân hồi không có cách nào sống lại, nhưng nếu nói theo cách khác thì là sống mãi mãi. Vấn đề sinh tử đối với Dự Chiêu mà nói là một khái niệm rất xa vời. Bởi vậy trong phạm vi cho phép, hấn muốn dùng tư cách một con người bình thường chấm dứt toàn bộ chuyện này, để sau này vừa tránh khỏi sự truy sát phiền phức của Dao Tế Xã lại không bị Từ Ly Yến nghi ngờ.

“Nhưng...” Tâm trạng lại bắt đầu bất an, luôn có cảm giác sẽ có chuyện không hay, Từ Ly Yến nói: “Làm như vậy quá mạo hiểm.”

Không thể nói cho Từ Ly Yến biết vì sao mình sẽ chắc chắn vô sự, Dụ Chiêu chỉ đành dỗ ngọt, “Hãy tin ở ta. Cậu quên rồi sao, ta từng nói sẽ không rời xa cậu.”

Từ Ly Yến nở nụ cười, cố để giọng mình thoải mái, “Được, tôi đợi anh, gặp lại ở nhà kho.”

Sáng hôm sau, Từ Ly Yến quả nhiên nhận được tin vây bắt ở nhà kho Thanh Điền, không được tự tiện hành động trước khi có mệnh lệnh. Có thể gặp lại Dụ Chiêu, Từ Ly Yến cực kì kích động nhưng bất an trong ngực cũng đồng thời càng lúc càng rõ ràng. Cả đêm hôm qua ngủ không ngon toàn mơ thấy mấy điều quái dị, thậm chí còn mấy lần mơ thấy con quái thú gặp phải trong lần áp giải trước đó, làm cậu giật mình tỉnh giấc.

Tất cả là tại trong lòng bất an, Từ Ly Yến hậm hực nghĩ.

“Sắc mặt em không được tốt lắm.” Trước khi xuất phát, Trịnh Trọng Thành nhìn cậu nói.

“Không sao.” Từ Ly Yến trang bị súng, “Hi vọng lần này có thể đánh cho thể lực Đào Tế Xã tan rã.”

Trịnh Trọng Thành không nhắc tới Dụ Chiêu, cậu cũng không đề cập đến. Cậu biết việc thu thập tài liệu nội bộ không phải việc mình nên biết, nếu không phải liên quan tới Dụ Chiêu thì trong đợt nhiệm vụ này cậu cũng chỉ là một cảnh viên bình thường làm theo lệnh cấp trên mà thôi.

Hai giờ chiều, tổ hành động đặc biệt tới nhà kho Thanh Điền, cấp tốc bao vây sau khi nhận lệnh, Từ Ly Yến dẫn đầu vọt vào trong thấy có mười mấy tên, nhanh bị cảnh sát cường chế, nhưng không thấy Đào Cửu và Dụ Chiêu đâu. Từ Ly Yến đánh mắt nhìn một vòng đều không thấy bóng dáng Dụ Chiêu đâu, cả ma túy cũng không tìm thấy.

“Kế hoạch lần này bị tiết lộ, lại không bắt được lão hồ ly Đào Cửu rồi!” A Phi một bên căm giận nói.

Từ Ly Yến thoáng cau lông mày, quay lại nhìn tổng chỉ huy hành động lần này Trịnh Trọng Thành.

Lần hành động này, trước đó sẽ hành động ra sao chẳng ai kịp biết, nên không thể có chuyện tuần tin trước khi ra ngoài. Nói cách khác nếu không phải cảnh sát có vấn đề thì chính là nội bộ Đào Tế Xã xảy ra chuyện, dẫn đến việc Đào Cửu thay đổi kế hoạch. Mà trực giác mách Từ Ly Yến biết chuyện này chắc chắn có liên quan tới Dụ Chiêu.

Tách đội, Từ Ly Yến chạy đến kéo Trịnh Trọng Thành sang một bên nói, “Dụ Chiêu đang gặp nguy hiểm, phải mau nghĩ cách cứu viện anh ấy.”

Trịnh Trọng Thành không vui nhìn cậu, “Cảnh sát nằm vùng còn gặp nguy hiểm hơn, tất cả còn chưa rõ ràng, đừng hành động thiếu suy nghĩ.”

“Người nằm vùng không phải đã lấy được chứng cứ phạm tội của Đào Cửu rồi ư? Cậu ta hiện giờ phải đang được bảo vệ cực kì an toàn mới đúng.”

“Làm sao em biết việc này?” Trịnh Trọng Thành dứt lời phát hiện mình nói lỡ, vội nói, “A Yến...”

Một câu nói bình thường, lại vang dội hơn cả sét đánh ngang tai, Từ Ly Yến không dám tin nhìn chòng chọc Trịnh Trọng Thành, chậm chậm lui ra sau.

“Là anh bán đứng Dụ Chiêu! Anh lấy được tài liệu rồi không cần anh ấy nữa, nên lợi dụng người liên lạc bán đứng anh ấy!” Thái độ lúng túng của Trịnh Trọng Thành cho Từ Ly Yến biết mình nói đúng, cậu càng khẳng định, “Chắc chắn là như thế!”

Đúng là kế hay, một mũi tên trúng ba con nhạn, vừa lấy được chứng cứ phạm tội lại đẩy được tình địch vào chỗ chết, đồng thời bảo đảm độ trung thành của nội gián để người nằm vùng tiếp tục hoạt động trong hắc bang. Chỉ có điều không lường được duy nhất là Dụ Chiêu bị bán đứng làm Đào Cửu hoài nghi bỏ vụ giao dịch này. Nhưng đây cũng không phải vấn đề gì lớn lao đối với Trịnh Trọng Thành, đã có chứng cứ phạm tội, hẳn có thể xin cấp trên lệnh truy nã, bắt được Đào Cửu chỉ là chuyện sớm muộn.

“A Yến...”

Trịnh Trọng Thành không dám nhìn thẳng mắt cậu, hắn rất muốn đường hoàng phủ định suy đoán của cậu nhưng rốt cuộc không đành. Hai người từng là chiến hữu, huynh đệ, tình nhân, trước mặt Từ Ly Yến hắn không tự tin để nói dối.

Nhưng hắn không cảm thấy mình làm sai. Yêu một người không sai, phá hoại quan hệ giữa Từ Ly Yến và phần tử phạm tội càng là việc nên làm. Là một cảnh sát ưu tú, yêu tăng lớp đối đầu với mình chính là một sai lầm, hắn chỉ là không muốn Từ Ly Yến hăm sâu trong vũng lầy sai lầm ấy.

Từ Ly Yến giương súng ngăn cản Trịnh Trọng Thành muốn rảo bước tới chỗ mình, Trịnh Trọng Thành bực mình lạnh giọng, “Từ Ly Yến, cậu biết cậu đang làm gì không?”

“Tôi chỉ biết anh bán đứng bọn tôi!”

Nói xong cậu cất súng, xoay người rời đi. Trịnh Trọng Thành lợi dụng lòng tin nhiệm của hai người, nhưng hiện tại cậu không có thời gian tính sổ, bởi quan trọng nhất trước mắt là cứu Dự Chiêu an toàn.

13. Chương 9-1

Mọi chuyện không hề đơn giản như Từ Ly Yến vẫn nghĩ, vài ngày sau cậu liên hệ với người liên lạc nhưng không thu được tin gì có ích, mà chỉ biết là giới hắc bang đang rất rối ren, Đào Cửu bị truy nã, sản nghiệp thuộc Đào Tế Xã bị niêm phong ảnh hưởng tới toàn bộ khu vực buôn hàng thuốc phiện lậu. Cảnh sát cũng truy bắt nhưng chỉ bắt được vài đám tay chân lâu la, những nhân vật cấp cao trong băng đảng đường như bốc hơi hoàn toàn, không thấy tung tích.

“Xin anh đấy, tốt nhất là đừng có gặp chuyện gì!” Cậu tự lẩm bẩm cầu khẩn với chính mình.

Từ Ly Thần và Từ Ly Hạo đã về sau chuyến dã ngoại, tránh liên lụy tới người nhà cậu tiếp tục dọn đồ đạc về lại nhà trọ lúc trước ở. Thời gian càng kéo dài, thấp thỏm trong lòng càng lớn. Từ Ly Yến biết đối với hắc bang, kẻ nằm vùng mang tội lớn thế nào, cậu thực sự không dám tưởng tượng tới việc Dự Chiêu hiện tại đang phải chịu những hình phạt khủng khiếp như thế nào.

Hôm nay, vừa hỏi thăm tin tức xong thì có tiếng chuông điện thoại di động, là thư tin được gửi nặc danh, Từ Ly Yến mở hộp mail ra xem nhìn thấy một đoạn video, đập vào mắt đầu tiên là cái đầu Dự Chiêu ở trong lồng cậu lập tức căng thẳng, hai mắt trừng trừng nhìn thẳng màn hình điện thoại.

Dự Chiêu bị trói ở trên ghế, có vẻ đã bị tra tấn rất dã man, trên trán có vết nứt, máu từ đó tràn ra nhiễm đỏ nửa khuôn mặt, một tên khác nhìn thẳng ống quay cười nhạt, “Từ cảnh quan, nghe danh đã lâu, gần đây có khỏe không?”

Nam nhân gầy gò đã ngoài năm mươi, chính là Đào Cửu mà cậu vẫn muốn bắt, Từ Ly Yến cắn chặt môi dưới chỉ thấy lão ta lại chẹp miệng lắc đầu nói, “Người yêu gặp chuyện chắc chắn là không được khỏe rồi. Trước kia đều là nhờ phúc cậu, mấy mối buôn bán của Đào Tế Xã đều đi tong, tôi vẫn muốn gặp cậu một lần xem ra cơ hội đã tới rồi.”

Lão đi tới đối diện Dự Chiêu, nắm chỏm tóc Dự Chiêu nâng mặt hắn đối diện với ống quay, cười nói: “Nghe nói mấy ngày nay cậu không ngừng hỏi thăm tin tức tên này, đúng là không ngờ cảnh sát cũng thích chơi trò đồng tính luyến ái. Nhìn thấy hai người tình thâm nghĩa nặng tôi cũng muốn cho hai người một cơ hội. Nghe cho kỹ, nhà kho bên bến tàu Bách Thịnh, nếu muốn hắn sống tốt nhất biết phận mà đến một mình, nếu không mà chỉ có thể đến mà nhặt xác nó thôi.”

Dự Chiêu vội nhìn cậu lắc đầu, “A Yến, tuyệt đối đừng có tin. Tin tưởng ta, ta nhất định sẽ không sao!”

Một quả đám giáng tới chặn họng hắn, Đào Cửu lại nhìn Từ Ly Yến nhe răng cười, “Nhớ kỹ đến sớm một chút, tính kiên nhẫn của tao ít lắm!”

Dự Chiêu dường như còn muốn nói nhưng ống kính đã chuyển sang chỗ khác, chỉ thấy một màu đen ngòm rồi kết thúc.

“Chết tiệt, tốt nhất là giữ cho anh ấy không bị làm sao, bằng không đừng mong tao tha cho chúng mày!”

Từ Ly Yến nghiêm mặt im lặng xem kĩ đoạn video một lần nữa, sau đó thay áo chống đạn, mặc áo khoác, lấy vài khẩu súng đã mua ở chợ đêm từ trước ước lượng một hồi mới nhét ở thắt lưng.

May là đã có chuẩn bị từ trước, muốn đối phó với Dao Cửu sợ súng của cảnh sát đối với hắn chỉ là trò trẻ con. Đã vài lần đột kích xung đột với Dao Tế Xã, đây là lần đầu bọn chúng đối đầu trực diện. Nhìn thấy Dụ Chiêu người đầy thương tích Từ Ly Yến xác định Dao Cửu đúng là thấy bản thân an nhàn quá rồi, bất lão ngồi tù là quá nhẹ, cậu muốn lão cả đời sau này tốt nhất xuống địa ngục mà ở!

Bến tàu Bách Thịnh là nơi bị bỏ hoang đã lâu, trước kia là bến đỗ tư nhân của một nhà theo ngư nghiệp, sau này ngư nghiệp phát triển muốn chuyển bến tàu tới nơi trung tâm sầm uất hơn, nơi này chỉ tồn tại một kho trống lưu trữ ít hàng hóa chuyên chở, quanh năm bỏ hoang không ai để ý tới, mấy năm bị gió biển ăn mòn đã xuất hiện nhiều vết rỉ sét, nhìn thế nào cũng thấy hoang vắng xác xơ.

Cảnh sát bố trí bao vây khắp ranh giới đất liền lẫn biển cả, nhưng dường như bến tàu cũ nát bị lãng quên này cũng đã bị bọn họ bỏ rơi không thèm để ý tới. Nếu không phải trong video nói rõ địa điểm, Từ Ly Yến cũng nghĩ không ra Dao Cửu sẽ trốn ở đây.

Đỗ xe cách đó không xa, chậm rãi tiến vào, bên ngoài có không ít hàng hóa, cậu nhìn quanh một lượt thấy trước mặt có chảo vệ tinh* trên một cây cột đèn. Trong đoạn video Dao Cửu gửi cho, Từ Ly Yến cũng thấy có bóng chảo vệ tinh ở ngoài cửa sổ, sau đó chuyển mắt nhìn ra, thấy một nhà kho khá lớn. Từ Ly Yến rút súng nắm trong tay mới thông thả đi vào.

<*: baike=“ nó=“ ra=“ cái=“ này=“ nè:=“ here,=“ mình=“ hoang=“ mang=“ ko=“ biết=“ gọi=“ tên=“ đúng=“ ko=“ nữa=“.=“>

Cửa nhà kho khép hờ, đi vào trong có điểm âm u, Từ Ly Yến vừa đi vào còn chưa kịp thích ứng hoàn toàn với bóng tối, chỉ nghe một tiếng vang đập tới lập tức nghiêng người tránh sang một bên theo bản năng, viên đạn lao tới chỉ kịp găm vào cửa sắt đằng sau cậu, phát ra đốm sáng nhỏ của thuốc súng cháy.

Từ Ly Yến cúi người tránh trái tránh phải, đồng thời giương súng bắn trả liền nghe thấy có tiếng người kêu ngã phịch xuống đất, nhưng ngay lập tức tiếng súng vang lên ngày càng mau, vây chặt cậu trong mùi thuốc súng.

“Tao đúng là nghĩ không ra thằng này lại ngu như thế, thích cái thằng cặn bã như mày /Câu này là chém -_-/?” Cùng lúc ấy, nghe thấy tiếng súng đạn dày đặc sát vách, Dao Cửu lắc đầu nhìn Dụ Chiêu đang bị trói chặt chế nhạo, “Người yêu mày đến rồi, đã nghĩ ra trước khi chết muốn nói gì với nó chưa?”

“Yên tâm, người chết rồi cũng không tới lượt ta chết.” Đối với Dụ Chiêu mà nói, kẻ hung hãn ngoan lệ như Dao Cửu cũng chẳng khác gì những con người khác, vì vậy thuận miệng đáp.

Một đấm đánh tới, vết thương vừa khô máu trên mặt lập tức vỡ ra máu bắn tung tóe, tuy rằng không thấy đau nhưng Dụ Chiêu vẫn mặt nhăn mày nhú làm bộ đau cho Dao Cửu vui vẻ.

Dụ Chiêu không rõ chuyện Trịnh Trọng Thành sai kẻ nằm vùng bán đứng mình, ngày đó đột nhiên hắn bị người của Dao Cửu vây bắt. Lấy pháp lực của hắn giết tất cả bọn họ rồi rồi đi là chuyện đơn giản. Nhưng vì trước đó đã đồng ý ba điều với Từ Ly Yến nên hắn không làm, chỉ đánh đấm như người thường chống lại, kết quả rất nhanh thì bị bắt.

Trong quá trình tra tấn, hắn bị đánh gãy một chân, đứt ba cái xương sườn, nếu là người bình thường thì đã chẳng chịu nổi còn Dụ Chiêu chỉ là một âm hồn sống trong cỗ thân thể này, nó có bị tra tấn hành hạ đã man hơn nữa cũng chẳng ảnh hưởng hay làm hắn thấy đau đớn khó chịu. Nên Dụ Chiêu cứ mặc bọn tay chân tra tấn mình thoải mái, thỉnh thoảng chán thì rú vài tiếng phối hợp hoàn cảnh, ngồi chờ cứu viện của cảnh sát.

Sau đó Dao Cửu bị truy nã phải chạy trốn, không có thời gian hành hạ hắn nhiều nữa, nhưng cảnh sát vẫn chẳng thấy xuất hiện. Thời gian qua ngày càng lâu, hắn càng mất kiên nhẫn, còn đang suy nghĩ dùng phép thuật chạy trốn về tìm Từ Ly Yến, sau đó mới tính đến việc tìm lý do để lấp liếm với cậu. Ai mà biết Dao Cửu đã nhanh hơn liên lạc với cậu, hắn không thể làm gì khác là lại ở đây chờ.

Nghe thấy tiếng súng liên tục không dứt ở sát vách, Dụ Chiêu càng lo lắng, vòng ngũ sắc đeo ở cổ tay ngày càng thít chặt, đây là báo hiệu Từ Ly Yến đang tới gần nguy hiểm, lệ khí bản thân ngày càng nhiều kích

động hấn, hai tay bị trói sau ghế lạng lẽ siết chặt, không còn thời gian nữa, hấn muốn chạy ngay qua hỗ trợ cậu, về phần giải thích thế nào về pháp lực này đến lúc đó hãy tính đi.

Loạt mưa đạn bên kia sau một hồi cũng kết thúc, Dao Cửu đứng ở cửa sổ nhìn ra bên ngoài rồi quay đầu nhìn Dụ Chiêu, “Xem ra bên kia đã hết kịch hay, tên tiểu tình nhân của mày cũng xuống biển chơi với cá mập rồi.”

“Chưa chắc!” Sau tiếng hét lớn là tiếng thủy tinh bị vỡ, Từ Ly Yến từ bên ngoài phá cửa lặn vào vừa vịn ở chỗ bên cạnh Dao Cửu, không để lão kịp phản ứng vội chìa súng thẳng thái dương lão, “Tao không nghĩ mày lại ngu thế này.”

Chuyện nhỏ này không che mắt nổi cậu, sau khi hạ xong đám mai phục trong kho hàng cậu nhanh chóng chạy lên lầu hai, phát hiện hai gian nhà kho cách nhau rất gần, vì vậy sau khi cắt đuôi bọn mai phục bên dưới thì leo lên mái nhà nhảy sang mái nhà kho bên này, xoay người từ trên theo hướng cửa sổ nhảy vào trong. Động tác vừa rồi đảm bảo vừa nhanh vừa đẹp không để bất kì ai kịp phản ứng, chờ tới lúc bọn họ phản ứng lại thì Dao Cửu chắc chắn đã bị Từ Ly Yến khống chế.

Dao Cửu là loại người từng trải qua không biết bao nhiêu sóng to gió lớn, dù nòng súng ngay đầu mình cũng không biểu hiện thái độ kinh sợ thái quá, chỉ thản nhiên nói, “Cậu trai trẻ, đừng có quá tự tin.”

“Cảm ơn đã nhắc nhở, lão già!”

Trong phòng còn rất nhiều người, dù đi trước một bước Từ Ly Yến cũng không dám khinh suất, túm lấy Dao Cửu cậu nhìn đám thuộc hạ lão hét lớn, “Lui lại hết cho tao!”

Những tên này đều theo Dao Cửu đã lâu, thấy lão không nói gì thì đều lui lại phía sau, Từ Ly Yến lôi Dao Cửu tới cạnh Dụ Chiêu, nhìn lướt qua còng tay bèn quát, “Chìa khóa!”

Một gã nhìn sắc mặt Dao Cửu rồi mới ném chìa khóa tới, Từ Ly Yến bắt được chuyển súng dí xuống eo Dao Cửu, tay kia giúp Dụ Chiêu mở khóa. Ngay lúc này, một gã trong góc đột nhiên nổ súng, Từ Ly Yến vội đá ghế Dụ Chiêu ngã xuống đồng thời giương súng đáp trả, sau đó đạp ghế Dụ Chiêu ra sau một cây cột sắt, bản thân cũng lặn một vòng tránh ở sau cây cột bên cạnh.

Nhà kho để hàng có cấu trúc rất đơn giản, chỉ dùng mấy cây cột sắt trụ chống mà thành, nhưng mà hiện tại vừa vặn có thể làm bia đỡ đạn. Tiếng đạn găm vào vật cứng không ngừng vang lên, bắn gục một gã ngã xuống đất Từ Ly Yến vội thay băng đạn, gã khác đã xông lên chìa nòng súng ngay trước mặt, cậu nhanh nhấc chân đá súng bay về phía Dụ Chiêu, thấy hấn nhấc súng lên thì không khỏi ngẩn người.

Hình như lúc này cậu còn chưa kịp mở còng cho Dụ Chiêu mà?

Ngay lập tức một cái còng tay được ném tới trước mặt, Dụ Chiêu đối diện nhe răng giơ tay chữ V với cậu, đồng thời lại nghe thấy tiếng đạn bay vèo vèo cộng với vài tiếng kêu thảm thiết, Từ Ly Yến sau cùng cũng bật ngón cái với hấn rồi xông ra ngoài.

May là không nghĩ ngờ gì.

Dụ Chiêu trong lòng tự lau mồ hôi lạnh, lúc này dùng pháp lực mở khóa chứ đương nhiên không phải dùng chìa khóa. Nếu không phải bây giờ tình hình đang gấp chắc chắn Từ Ly Yến sẽ còn hoài nghi.

“Vẫn chịu đựng được chứ?” Sóng vai cạnh Dụ Chiêu, Từ Ly Yến hỏi.

“Không có vấn đề gì.”

Giọng điệu vẫn còn đùa được, xem ra đầu không bị đánh nghiêm trọng lắm làm Từ Ly Yến thoáng an tâm hơn, giương súng bắn mở đường xuống tầng dưới, Dụ Chiêu chạy bên cạnh thâm sử dụng pháp lực vô hiệu hóa súng đạn bay tới. Hai người nhanh chóng chạy xuống dưới nhìn thấy Dao Cửu cùng thuộc hạ đang chuẩn bị chạy trốn. Từ Ly Yến vội muốn đuổi theo bị Dụ Chiêu kéo mạnh lại trốn sau một góc, cùng lúc đó có vài quả lựu đạn nhỏ ném tới, trong kho hàng nhất thời khói lửa mù mịt.

” Chết tiệt!”

Từ Ly Yến sắc khói ho vài cái, Dao Cửu là lão hồ ly nếu lần này để lão chạy thoát sợ rằng khó có thể bắt lại, nên nhìn Dụ Chiêu nói, “Anh ở đây chờ đi, tôi sẽ quay lại ngay!”

“Này!”

Không ngăn được cậu, Dụ Chiêu chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn Từ Ly Yến xông ra ngoài. Giống như lần đầu tiên gặp cậu, có dũng mãnh hung ác độc địa, cùng ý chí bền bỉ không chịu từ bỏ cuộn trào trong cậu, không thể đứng yên nhìn Từ Ly Yến mạo hiểm một mình Dụ Chiêu cũng lập tức chạy theo vừa vặn nhìn thấy có kẻ giương súng muốn bắn cậu, Dụ Chiêu vội vã đảo mắt, nháy mắt có ánh vàng lóe lên làm hướng đạn nửa đường chuyển sang phương hướng khác.

Quá lo lắng nên không kịp che giấu, tên bắn súng nhìn thấy ánh vàng lóe lên trong mắt Dụ Chiêu thì ngăn người, sau đó la toáng lên, “Quái vật!”

Đây là từ mà Dụ Chiêu không thích nghe nhất, sợ Từ Ly Yến chú ý tới hẳn không chút suy nghĩ giờ tay vặn một cái, kẻ bắn súng đối diện kì quái cả người gãy làm đôi, kêu cũng không kịp ngã xuống mặt đất chết tức tưởi.

“A Yến, đừng xông ra ngoài nữa!”

Trực giác báo hiệu sẽ có nguy hiểm, Dụ Chiêu vội gọi ngăn cậu lại nhưng lại bị khói lửa cùng mấy kẻ chìa súng vào cản bước chân, Từ Ly Yến không để ý đã chạy ra ngoài.

Bên ngoài nhà kho đã bị chiều tà nhuộm sắc, Từ Ly Yến vừa chạy ra khỏi nghe thấy có tiếng xé gió, súng trong tay nhanh chóng bị đá bay, ba bốn gã xuất hiện đồng thời tấn công. Mấy tên này đều là cao thủ quyền đạo, Từ Ly Yến khó khăn lắm mới có thể chế ngự được. Lúc này lại nghe thấy tiếng đạn đang trước xé gió lao đến, cậu tránh không kịp chỉ cảm thấy bụng đau nhói, cả người lao đảo như bị ai kéo lại đâm sầm vào cửa nhà kho tạo thành một âm hưởng lớn.

Ngồi tựa cửa, Từ Ly Yến theo bản năng sờ thử bụng, chạm phải chất lỏng dính dính màu đỏ tươi vẫn chảy không ngừng, lực súng cực mạnh đã xuyên thẳng vào ổ bụng, Từ Ly Yến khó khăn ngẩng đầu nhìn thấy Đào Cửu cầm súng cười gằn chậm rãi tiến tới chỗ mình.

“Tao ghét nhất mấy thằng cảnh sát dai như đĩa xôi chúng mày, xuống mồ mà trở tài!”

Lưỡi hái tử thần men theo bóng tối tới ngày càng gần, nhưng phải chết dưới tay Đào Cửu cậu không cam tâm, ngo ngoáy muốn tránh hướng súng lại bị một gã hung hăng đạp một cước ngã lại xuống đất.

“A Yến!”

Dụ Chiêu ở bên trong khi hất văng đám đạn đang bắn về phía mình ra thì lồng ngực nhảy lên một cái, vòng tay ngũ sắc đột ngột thít chặt rồi ngay lập tức đứt tung ra.

Đây là dấu hiệu Từ Ly Yến gặp chuyện không may, hơn nữa dính tới máu me và tính mạng, việc này khiến Dụ Chiêu phát điên lên hoàn toàn không nhớ mình cần phải giấu thân phận bản thân, hần ngẩng đầu ngựa cổ rống dài một tiếng.

Hung hãn tàn bạo, như tiếng dã thú kêu gào rạch rách bầu trời, toàn bộ nhà kho đều run rẩy trước tiếng gào thét như xé lòng, đám lưu manh vây bắt hần bắt đầu yếu tim run rẩy hạ súng xuống, bọn chúng ai nấy đều hoảng loạn khi thấy một con quái vật chui từ thân thể Phó Dụ Triều ra, khí đen dày đặc vây xung quanh nhanh như mũi tên lao ra bên ngoài.

Viên đạn từ súng Đào Cửu đã bắn ra, nhưng tới lúc gần chạm đến ngực Từ Ly Yến lại bị một trận gió cực lớn nuốt lấy, ở trong không trung dừng lại một hồi thì tan thành sương trắng biến mất, Đào Cửu chỉ biết trừng mắt trân trối nhìn cảnh tượng kì dị này, ngay sau đó lại thấy một con quái thú xuất hiện trước mặt mình. Đứng trước con yêu quái cao hơn một trượng, Đào Cửu chẳng khác gì một con kiến hôi yếu ớt. Yêu quái mang theo khí thể hung hãn tàn bạo nháy mắt tiến tới, thân hình đỏ đen lẫn lộn trộn với nhau, vừa giống người lại chẳng giống người khi trên đầu mọc hai cái sừng quái dị.

Huyền ảnh âm u biến đổi không ngừng, dù lẫn lộn chiến trường nhiều năm gặp cảnh này Đào Cửu cũng cảm thấy khiếp sợ, tay cầm súng run rẩy rụng rời thả xuống, lão vẫn cố hắng giọng gào to với đám thuộc hạ, “Giết nó! Mau giết con quái vật đi!”

Bản năng con người là tham sống sợ chết, mọi người cùng nhất loạt giương súng bóp cò trong sợ hãi, mưa đạn tới tấp kéo tới, yêu quái ngựa cổ gào thêm một tiếng như khiến cả đất trời rung chuyển, cổ khí cường

đại không biết từ đâu ngăn lại hướng đạn yên lặng giữa không trung, quanh thân yêu quái như có một tầng thành bảo vệ mờ ảo mà kiên cố ngăn chặn toàn bộ tấn công, nháy mắt đã chẳng thấy đầu đạn đâu nữa. Mọi người đều chưa ai kịp phản ứng yêu quái đã xông tới, kẻ đứng ngoài cùng là tên xui xẻo nhất ngay lập tức bị yêu quái bóp cổ nâng lên khỏi mặt đất, chớp mắt giãy tiếp theo yêu quái dùng tay đâm xuyên lồng ngực hắn, khi rơi xuống lại mặt đất đã chẳng còn là người mà chỉ là một cái xác.

Nhìn cảnh tượng tàn nhẫn kinh khủng này, Từ Ly Yến sợ run tay chân lạnh băng. Cậu biết con quỷ này, lúc áp giải Dụ Chiêu nó cũng từng xuất hiện, tất cả mọi người đêm đó đều bị giết chết, chính cậu cũng suýt nữa bị giết. Hôm nay lại một lần nữa chứng kiến cảnh tượng kinh khủng này, Từ Ly Yến nhìn nó chỉ nhằm những người khác, vội giãy dụa bò lên, ôm bụng lão đảo chạy vào trong kho hàng.

Bên trong chỉ toàn khói lửa mù mịt, dưới đất đầy rẫy thi thể, tay chân thối rữa đủ khiến người nhìn rùng mình phát run nhưng Từ Ly Yến vẫn lao đảo đi tiếp không dừng lại, cậu dường như nghe thấy tiếng than khóc thê lương, tựa như bọn nó đang cầu cứu mình. Đi được một đoạn thì nhìn thấy hình dáng quen thuộc ngã trên mặt đất.

“Dụ Chiêu!” Từ Ly Yến vội lao đảo chạy tới ngã sấp xuống bên cạnh thân thể, không hề hay biết cú ngã gây ra chấn thương còn nặng hơn cho người bên cạnh.

“Không được chết! Mau trả lời đi!”

Cậu cầm tay đối phương dùng hết sức gào, nhưng không có sức tiếng kêu biến thành âm thanh khàn khàn thở dốc, tuyệt vọng ngã ngồi bên cạnh thân thể cậu nhìn thấy con yêu quái đã vọt trở về, lập tức những tiếng gào khóc càng vang to, màu máu lẫn trong khói đạn nhức nhối chói mắt, làm Từ Ly Yến có ảo giác mình đang đến rất gần địa ngục.

Nếu như đây là một cơn ác mộng, làm ơn nhanh kết thúc một chút. Trong lúc tâm trí mơ màng, Từ Ly Yến nghĩ vậy.

Tiếng kêu thê lương nhanh chóng tắt, bốn phía yên lặng tĩnh mịch, nhưng ác mộng lại chưa kết thúc, cậu vẫn nhìn thấy có vụ ảnh đang dần tiến gần mình.

“A Yến, A Yến...”

Giọng nói trầm tĩnh dịu dàng, là Dụ Chiêu đang gọi, Từ Ly Yến miễn cưỡng ép mình mở mắt chỉ thấy con quái thú dữ tợn không gì sánh được, nó ngồi xổm trước mặt cậu, bàn tay đỏ sẫm khổng lồ đưa về phía cậu. Nghĩ đến mấy kẻ vừa chết khó coi vừa nãy, cả người Từ Ly Yến lại run lên.

Là cảnh sát, cậu đã sớm chuẩn bị tâm lý vững vàng về cái chết, nhưng không có nghĩa là cậu hoàn toàn không sợ chết. Nhất là trước mặt thấy con quái vật hung bạo, cậu rất muốn chạy nhưng vô dụng. Thể lực do lượng máu mất đi đã chẳng còn, cậu chỉ có thể trơ mắt nhìn cánh tay con quái vật mò tới bụng mình.

Bàn tay xuyên qua vùng bụng không đau nhức như cậu nghĩ, ngược lại có một cỗ khí ấm nóng rót vào làm bụng cậu bứt đau hằn, thần trí Từ Ly Yến cũng từ từ thanh tỉnh. Tâm trạng Từ Ly Yến lúc này chỉ có sợ hãi và phần nộ bện lại với nhau, trong đầu chỉ biết con quái thú này đã giết tất cả mọi người, giết Dụ Chiêu, còn định giết cả mình...

Nhân thần đảo quanh nhìn thấy súng lục cách đó không xa, cậu ngơ ngậy cầm súng trong tay, siết chặt gương nó về phía con quái vật. Việc này không có bao nhiêu cơ hội thắng, nhưng chỉ cần có chút hi vọng cậu cũng sẽ không từ bỏ!

“Không sao, rất nhanh sẽ không đau nữa!” Yêu quái ngẩng đầu, nhìn cậu nói.

Trong cự ly cực gần, cậu dường như nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của con quái vật, hai mắt khẽ nheo lại dường như đang cười, giọng nói như kim loại chói tai cũng dịu dàng mất đi mấy phần hung tàn. Trong nháy mắt, Từ Ly Yến nghĩ hình như mình đang hiểu lầm cái gì.

Nhưng mọi chuyện đã chậm, ở thời điểm nó mở lời cũng là lúc từng đầu đạn găm vào thân thể nó, nó phát sinh một tiếng rống dài, thân thể to lớn không ngừng run rẩy, tiếng thét như gió lạnh từ địa ngục âm u vãn phần.

“Tại sao? Tại sao?” Nó giận dữ gầm lên.

Yêu quái đáng ra không biết đau, nhưng mỗi một viên đạn găm vào người nó lúc này đều đau nhức cùng cực, đau đến xóa sạch toàn bộ dịu dàng trong đáy mắt, loại đau nhức mà nó không cách nào định nghĩa được, nhiều hơn là nó không hiểu vì sao Từ Ly Yến lại bắn nó, không một chút do dự muốn nó chết.

Tất cả dịu dàng trong nháy mắt bị dập tắt, nó tức giận lao đến bóp cổ Từ Ly Yến, loài người vừa nhỏ bé lại yếu ớt, chỉ cần nó giơ tay là đã nhắc họ lên cao khỏi mặt đất. Súng lục bị khí tràng mạnh mẽ của nó đánh bay rơi xuống mặt đất, nó nhìn thấy hai mắt Từ Ly Yến tràn đầy sợ hãi, giồng hết đám lưu manh.

Tức giận nhanh chóng bị ánh mắt sợ hãi đối phương chuyển thành khổ sở, nó khàn giọng hỏi, “Tại sao?”

Yết hầu Từ Ly Yến bị siết chặt, cổ họng như bị bóp vụn đau đến nổi cử động cũng khó. Trong lúc mơ màng cậu hốt hoảng nhận ra cổ tay quái thú có đeo chiếc vòng ngũ sắc dường như có đoạn bị đứt, trong không khí cậu như cảm nhận được phần nào phần nộ, thương tâm tuyệt vọng. Tim Từ Ly Yến run lên, hai mắt gắng mở to nhìn con quái vật, như muốn xác định cảm xúc hỗn loạn này có phải do con quái thú truyền lại cho mình không.

Con người sáng ngời tinh anh, sao có thể quen thuộc đến thế, trong nháy mắt trong đầu Từ Ly Yến lướt qua vô vàn hình ảnh — quái vật đột nhiên xuất hiện, cảnh Dụ Chiêu cũng mình gặp nhau trong bệnh viện, trên tầng thượng cao ốc đang đánh nhau bị Dụ Chiêu vồ lấy... vô vàn hình ảnh lướt qua đầu, tựa như những hình ảnh mà con người thường nhìn thấy trước khi họ chết hoặc bởi đôi mắt này làm cậu có ảo giác, ảo giác ánh mắt này thật giống của Dụ Chiêu, sáng ngời chân thật đã làm Từ Ly Yến động tâm.

...Dụ Chiêu...

Nói không được, Từ Ly Yến gắng sức đưa tay về phía khuôn mặt quái vật nhưng khoảng cách quá xa xôi làm cậu không cách nào với tới, tay cậu chỉ với tới cánh tay hắn, loang lổ màu sắc lại lạnh như băng làm cho tim Từ Ly Yến thất lại. Chính con quái vật này... không, là cảm nhận của Dụ Chiêu cho cậu. Ý niệm hoang đường này đột nhiên nảy lên trong đầu, Từ Ly Yến càng lúc càng chắc chắn, có lẽ nó mới chính là Dụ Chiêu, vừa nảy rõ ràng nó không định giết mình, mà là muốn cứu mình.

Dụ Chiêu luôn nói có thể biết được tâm trạng của mình, Từ Ly Yến phát hiện bây giờ cậu cũng có thể cảm nhận được, thứ tình cảm thương tâm tuyệt vọng bên trong con quái vật này.

“Tại sao muốn giết ta? Cậu đã nói sẽ vĩnh viễn yêu ta!” Yêu quái hét lớn nhìn cậu, giọng nói như kim loại the the đình tai nhức óc.

Không phải như vậy...

Từ Ly Yến sờ cánh tay hắn, không còn sợ sệt mà như cố sức muốn cầm, cậu há miệng muốn nói một lời xin lỗi, xin lỗi vì cậu đã sai, cậu tuyệt đối không muốn làm tổn thương hắn. Nhưng cái tay kia càng siết chặt làm Từ Ly Yến tưởng như cổ họng mình sắp gãy không nói được câu nào. Yêu quái đã muốn giết cậu, có giết cậu cũng không sợ, chỉ muốn trước khi chết có thể giải thích một lời!

Thần trí vì thiếu dưỡng khí bắt đầu lộn xộn, Từ Ly Yến khua khua tay chạm vào cánh tay yêu quái, nó giật mình phát hiện chỉ cần mình dùng thêm chút sức nữa người này sẽ thành một thi thể.

Ánh mắt rơi trên người Phó Dụ Triều, nó ngăn người lúc này mới chú ý tới hình dáng bản thân lúc này, cảm giác cuồng loạn hung tàn nháy mắt hóa lạnh, nó hiểu ra vì sao Từ Ly Yến lại nổ súng... bởi vì tức giận không khống chế được nguyên hình, hiện giờ nó là loài quỷ mà Từ Ly Yến sợ nhất.

Nó vẫn nghĩ rằng chỉ cần tồn tại dưới lót con người, có thể ở cạnh người mình thích là tốt rồi, nhưng hóa ra đều là ảo tưởng tốt đẹp nó tự dựng lên. Từ Ly Yến vốn không thích nó mà là con người tên Phó Dụ Triều, cứ cho là hình dáng trước đây của nó cũng xem như đẹp, nhưng rốt cuộc nó vẫn chỉ là một con quỷ.

“Sống lại! Không có sự cho phép của tôi anh đừng hòng chết!” /cái này/

Ban đầu, nó là bị những lời này chấn động, bây giờ nghĩ lại những lời Từ Ly Yến nói hoàn toàn không dành cho nó, từ đầu tới cuối nó vẫn chỉ là kẻ ngoài cuộc.

Cánh tay run rẩy buông lỏng, yêu quái lặng nhìn Từ Ly Yến ngã xuống trước mặt mình, hắn cũng đã làm trái với khế ước giữa hai người, hắn nuốt lời. Hắn đứng rất gần Từ Ly Yến, cự ly chỉ trong gang tấc nhưng lại thấy đối phương sao thật xa, thậm chí hắn còn không dám lại gần...

Đang xa có tiếng xe cảnh sát ập đến đánh thức thần trí mờ mịt của yêu quái, nó ngửa cổ gầm nhẹ một tiếng thê lương, vù ảnh cấp tốc dời đến cạnh cửa nhà kho rồi nhanh chóng biến mất không thấy dấu.

Đừng đi... Cảm nhận được yêu quái muốn rời đi, ngón tay Từ Ly Yến giật giật muốn ngăn cản nhưng đáng tiếc cả đầu nặng trĩu, chỉ nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát ngày càng gần, còn bóng dáng muốn thấy nhảy mất đã cách mình ngày càng xa.

14. Chương 9-2

Tôi không sao, mấy cậu lo lắng cái gì, mau quay về làm việc, cẩn thận sếp Trịnh trừ điểm chuyên cần cả đám.

Từ Ly Yến tựa trên giường bệnh, viết mấy lời trên vào máy tính xách tay rồi hậm hực ném cho đám thăm bệnh xem, A Phi đọc xong bèn nói, “Sếp Trịnh sẽ không trừ tiền bọn em, sếp ấy mỗi ngày đến đây còn nhiều hơn bọn em cộng lại cơ mà.”

Một gã đồng nghiệp thấy sắc mặt Từ Ly Yến khó coi, kéo dài miệng ha ha cười, cả đoàn người đều cười rồi rời đi, nói ngày mai lại tới thăm.

Ai cũng không cần tới... Còn chưa viết xong đám đồng nghiệp đã rời đi, Từ Ly Yến dừng tay, ném bút sang một bên.

Dùng bút viết đúng là mệt, phí hồi lâu viết xong thì không ai đọc, cậu ôm trán nghĩ.

Từ ngày tỉnh lại đã qua ba ngày, lúc đó cứu viện đến thấy trên người Từ Ly Yến dính đầy máu tươi, trong cơ thể còn mang tình trạng thiếu máu nghiêm trọng, dây thanh quản tổn thương, nhưng vẫn là người may mắn nhất trong số những người ở đó.

Theo nhân viên điều tra hiện trường cho biết cảnh tượng thực sự là quá kinh khủng, tất cả mọi người đều chết tức tưởi, nhất là Đào Cửu rõ ràng là bị mổ bụng, thảm trạng đến cả lão pháp y làm việc nhiều năm cũng phải hoang mang bất ngờ, may mắn vẫn còn có Từ Ly Yến và Phó Dự Triều sống sót.

Phó Dự Triều từng phải trải qua tra tấn dã man, xương sườn và xương đùi đều có dấu hiệu bị gãy nhưng quái dị là lại tự động khép lại, còn tỉnh lại trước Từ Ly Yến nhưng hắn từ chối cung cấp bất kì thông tin nào. Bên này Trịnh Trọng Thành sợ Từ Ly Yến chịu đả kích, không hề hỏi han gì đến sự tình đã xảy ra hôm đó.

Sau khi các đồng nghiệp rời đi, Từ Ly Yến xuống giường tới phòng bệnh sát vách, Từ Ly Thịnh ngồi trên giường đọc báo y học, thấy cậu đến cũng chẳng nói gì, vỗ vỗ xuống giường ý bảo lại đây ngồi.

Anh đỡ hơn chưa? Từ Ly Yến ngồi xuống bên cạnh viết.

Từ Ly Thịnh xùy một tiếng, “Yên tâm anh mày sẽ không chết, ông trời cho anh phúc lớn mạng lớn phải sống để thấy tận mắt ngày mày từ chức!”

Lần tham gia hội thảo luận và nghiên cứu học thuật ở vùng khác này, lúc rảnh rỗi đồng nghiệp hẹn anh ra sông lân cận bơi, kĩ năng bơi của anh khá tốt nên đương nhiên đồng ý. Ai ngờ đêm đó mưa xối xả liên tục, dòng nước xô anh xuống tít hạ lưu, mọi người tìm cả đêm đều không tìm được còn tưởng anh gặp chuyện không may. Ngày thứ hai, người dân ở hạ lưu sông thấy anh dạt vào nằm hôn mê bất tỉnh thì đưa tới bệnh viện, nằm viện ba ngày sau Từ Ly Thịnh mới tỉnh lại, xem như trời thương giữ được một mạng.

Không ngờ mọi chuyện lại diễn ra theo dự đoán của cái miệng quạ đen Dự Chiêu, Từ Ly Thịnh oán hận nghĩ định tìm Dự Chiêu tính sổ, trở về mới biết Từ Ly Yến cũng mới xảy ra chuyện, Dự Chiêu lại là người xã hội đen, hiện đang bị truy tố hình sự, chờ tòa phán quyết. Nghe đến trận mưa máu gió tanh ở nhà kho đêm đó, Từ Ly Thịnh cũng thông minh không hề đề cập đến một câu nào, chỉ nhất quyết muốn Từ Ly Yến từ chức.

Yên tâm, em sẽ từ chức. Từ Ly Yến cười cười, bình tĩnh viết.

Nhìn thấy Từ Ly Yến tỉnh táo Từ Ly Thịnh càng lo lắng, sợ cậu bị bệnh buồn phiền bèn hỏi, “Giọng nói thế nào rồi, tốt hơn chưa?”

“Cũng không thay đổi mấy.” Từ Ly Yến dùng giọng cực khàn nói.

Dây thanh quản bị thương trầm trọng, tuy rằng nếu gắng vẫn có thể nói chuyện nhưng bác sĩ dặn trong thời gian tới vẫn nên dùng bút viết tốt hơn, cậu cũng chẳng muốn nói chuyện, khi nói cổ họng sẽ rất đau, đau nhiều hơn cả là trong lòng.

Sau khi tỉnh dậy Dụ Chiêu không hề xuất hiện, cậu có cảm giác đối phương sẽ không bao giờ xuất hiện nữa. Mà đến giờ cậu vẫn không biết đối phương là dạng ma quỷ gì, vì sao lại dùng thân phận Phó Dụ Triều để tiếp cận mình, rồi làm thế nào mới có thể tìm được hắn. Tất cả về Dụ Chiêu, cậu hoàn toàn không biết một điều gì.

Cậu nhìn xuống bụng mình, trên bụng không có lấy một nửa vết sẹo. Dụ Chiêu dùng linh lực trị thương giúp cậu thế mà cậu lại đi bắn hắn làm hắn nổi điên, hắn giống như ác ma địa ngục ngoan lệ âm độc. Nhưng hiện tại nhớ lại, Từ Ly Yến lại không thấy đáng sợ, có lẽ trong tiềm thức, Từ Ly Yến luôn tin tưởng dù có chuyện gì xảy ra Dụ Chiêu cũng sẽ không làm thương mình, ngược lại còn hết sức bảo vệ.

Từ Ly Yến nhớ con quỷ kia, nhớ đến không biết phải làm sao. Vốn dĩ đã quen với sự tồn tại của một người, quen được hắn chăm sóc vậy mà đột ngột hắn biến mất không nói lời nào thật khó tưởng tượng nổi. Tới lúc này, cậu mới biết người bị cuốn vào vòng xoáy tình cảm không thể rút chân ra được là cậu. Việc bỗng dưng mọi thứ trở lại điểm xuất phát làm cậu muốn phát điên, nhưng biểu hiện ra ngoài luôn là bình tĩnh, bình tĩnh cực điểm. Vì cậu không muốn người nhà lo lắng.

Sớm tối, Trịnh Trọng Thành tới thăm Từ Ly Yến, đằng sau còn có hai gã phụ trách án của Phó Dụ Triều, hiểu rõ ý tứ của hắn, Từ Ly Yến cúi đầu viết vào giấy.

Tôi không biết gì cả, mọi chuyện hôm đó tôi đều quên sạch rồi.

“Nhớ được chuyện nhỏ nào cũng được, vụ án của Phó Dụ Triều sẽ ra tòa sớm thôi, mong em suy nghĩ lại một chút.”

Từ Ly Yến lắc đầu.

Là cảnh sát, cậu có trách nhiệm cung cấp toàn bộ tin tức mình biết, nhưng giờ cậu đã không còn, đơn từ chức cũng đã đưa, mà nếu cậu có nói ra những chuyện mình thấy sợ rằng chẳng ai tin cậu.

Cảnh sát tiến lên hỏi vài câu thấy không được gì liền chào tạm biệt rồi đi trước, Từ Ly Yến phiền muộn đi lên sân thượng, Trịnh Trọng Thành cũng đi cùng.

Ban đêm nhà cao ốc san sát nối tiếp nhau, nơi nào nơi ấy đèn điện sáng trưng che lấp cả ánh mặt trời sắp tắt, đằng xa mới thấy nắng chiều như lửa.

“Đạo này em hay lên đây.”

Mấy ngày nay Trịnh Trọng Thành lúc nào cũng đi theo chăm sóc Từ Ly Yến, hầu như ngày nào cũng thấy Từ Ly Yến lên sân thượng. Mới đầu hắn còn sợ Từ Ly Yến nghĩ quần đĩnh tự sát, sau mới biết cậu chỉ thích lên đây, ngắm cảnh vật ở đằng xa.

Từ Ly Yến cười cười, cậu thích tới đây vì người đó cũng thích thế. Nhưng người đó nói không khí bây giờ ô nhiễm quá, Từ Ly Yến rất hiểu kì muốn biết phong cảnh lần không khí mà Dụ Chiêu từng trải qua như thế nào.

Ngày mai tôi xuất viện. Từ Ly Yến không đầu không đuôi viết một câu.

Nhìn lướt qua dòng chữ cậu viết, Trịnh Trọng Thành như đã chuẩn bị tiếp lời, “Nghỉ ngơi cho tốt, khỏe rồi hãy tới làm.”

Nhìn ánh mắt kì quái của cậu, hắn nói tiếp, “Anh sẽ không phê chuẩn đơn từ chức của em, em là cảnh viên xuất sắc, chuyện với Phó Dụ Triều chỉ là nhất thời hồ đồ, chỉ vì chuyện đó mà từ chức thì thật đáng tiếc, mọi chuyện còn có thể làm lại.”

Tôi không hồ đồ! Từ Ly Yến viết.

Nếu quay trở lại lần nữa, Từ Ly Yến sẽ vẫn thích Dụ Chiêu, không phải Phó Dụ Triều lặn lội làm trùm xã hội đen, mà là con quỷ tàn bạo Dụ Chiêu.

“Em!” Trịnh Trọng Thành bất đắc dĩ nhìn cậu, “Tối giờ vẫn không chịu tỉnh ra.”

Từ Ly Yến gờ bút, suy nghĩ hồi lâu chẳng biết viết gì lại buông xuống.

“Anh ly hôn rồi, ngày hôm qua vừa kí đơn.” Yên lặng một lúc Trịnh Trọng Thành lại nói.

Như trước yên lặng không nói lời nào, Từ Ly Yến chỉ gật đầu, hai người nhìn nhau không nói gì. Trịnh Trọng Thành xoay người rời đi, được mấy bước quay lại nói, “Anh biết em trách anh không giữ lời, bán đứng Phó Dụ Triều cho Đào Cửu, đúng là vì anh có tâm tư. Em có thể không chấp nhận tình cảm của anh, nhưng anh không thể đứng nhìn em sa vào chuyện không hay. Anh không nghĩ mình làm sai, nếu giờ em chứng kiến bộ dạng ngang ngược kiêu ngạo của Phó Dụ Triều trong tù em sẽ hiểu vì sao anh lại nói như vậy.”

“Vì sao?” Lần này mặc kệ cổ họng đau nhức Từ Ly Yến vẫn trực tiếp hỏi.

Phó Dụ Triều từng là người Dụ Chiêu mượn xác, tuy cậu không biết vì sao người này đột nhiên tỉnh lại nhưng bản năng cậu muốn biết chuyện liên quan đến hắn.

Thấy Từ Ly Yến không còn vẻ đăm chiêu, vô hình trung còn có bất an, Trịnh Trọng Thành tự giễu cười, “Đối với em mà nói có lẽ là chuyện tốt. Chuyện tố tụng xảy ra vấn đề, cơ quan cơ sở dữ liệu đột nhiên bốc cháy, tài liệu phạm tội của Phó Dụ Triều cháy sạch không còn một mảnh, giờ hắn chỉ cần tìm một luật sư tốt, đổ hết tội danh lên người Đào Cửu thì có thể trắng án.”

“Sao lại đột nhiên bốc cháy được?”

“Em coi thường Phó Dụ Triều quá rồi, hắn đã sớm muốn thế chỗ Đào Cửu, giờ Đào Cửu đã chết, tiếng tăm Đào Tế Xã mất mát, Phó Dụ Triều còn không ít bạn bè, hắn muốn ngóc đầu lên không phải chuyện khó.” Trịnh Trọng Thành hừ một tiếng, “Chỉ tiếc cảnh sát lần này vì hắn đành phải nhượng bộ, hiện tại chỉ mong Phó Dụ Triều tạm thời đừng bành trướng, bằng không cấp trên lại phải nhức đầu.”

Trịnh Trọng Thành đi rồi chỉ chừa lại mình Từ Ly Yến đứng ngốc ở sân thượng yên tĩnh, gió đêm thổi đến hất tung vạt áo đơn bạc, trong đêm đen bất động chất đầy những tâm sự nặng nề.

Ngày hôm sau vừa xuất viện Từ Ly Yến lái ngay xe đến khu rừng lần đầu gặp Dụ Chiêu, khu rừng sâu hun hút sớm xóa sạch vết tích vụ cháy kinh khủng ngày nào, cậu đứng giữa núi rừng hoang vắng, cổ cất giọng thật lớn, “Dụ Chiêu, anh ra đây đi!”

Tiếng hét trong rừng vang vọng một hồi dần bay xa, đáp lại ngoài tiếng gió lạnh từ ngoài thốc vào chẳng còn gì khác. Từ Ly Yến lại hét lần thứ hai.

“Anh có nhớ mình từng hứa gì không? Nếu còn nhớ, mau lăn ra đây!”

“Con quỷ đáng ghét này, sao lại nhát gan như vậy, gặp chút vấn đề chỉ biết làm con rùa đen rụt đầu!”

Hét lớn làm cổ họng nhức nhối, hai mắt bị cát xối vào cay xè Từ Ly Yến cũng không để ý, cậu chỉ muốn lập tức nhìn thấy đối phương, mà nơi này là nơi duy nhất cậu có thể nghĩ đến.

Đáng tiếc hò hét gần nửa tiếng đồng hồ chẳng thấy cái gì trên núi. Từ Ly Yến ngửa cổ nhìn cây cổ thụ chọc trời, chim chóc bay tán loạn như không, dường như ở đây chỉ có mình Từ Ly Yến là đồ dư thừa.

Đi vào rừng tìm người kết quả người không gặp được bản thân thì mất tiếng, dây thanh quản và xương sụn dây mềm lại bị tổn thương, nặng tới nỗi bác sĩ khám cho cậu tức giận tím mặt mắng xối xả, cảnh cáo cậu nếu thời gian tới còn nói lời nào thì vĩnh viễn đừng hi vọng nói được.

Hôm xét xử Phó Dụ Triều Từ Ly Yến cũng tới xem, quả nhiên đúng như lời Trịnh Trọng Thành nói, vụ này hắn rất dễ dàng thắng kiện, nhìn bộ dạng kiêu ngạo đi sau nhân viên tòa án ra toà của hắn, Từ Ly Yến nhất thời có cảm giác mất mát buồn bã.

Sắc mặt Phó Dụ Triều rất khó coi, nhìn có chút suy nhược nhưng tinh thần lại cực kì tốt, nhìn thấy cậu thì gờ ngón giữa với cậu cười bí ối.

“Sếp Từ, thật ngại quá được ra tù rồi, phải cảm ơn thời gian qua cậu đã chăm sóc, lại còn giúp tôi chỉnh dung làm trẻ ra vài tuổi, tôi đỡ phải nghĩ đến vấn đề nhan sắc.”

Đây không phải Dự Chiêu, Dự Chiêu không bao giờ làm loại hành động này, một khắc này lòng Từ Ly Yến thoáng cái lạnh lẽo như ngâm nước đá, cậu biết Dự Chiêu không xuất hiện nữa, ngay cả một cái cơ tự gạt mình cậu cũng không có.

15. Chương 10

Sau một tháng Từ Ly Yến lại trở về cuộc sống bình thường của một cảnh viên, đơn từ chức cuối cùng vẫn không được phê duyệt, Từ Ly Thịnh cũng không ép cậu phải từ chức. Cậu biết anh cả là loại người ngoài cứng trong mềm độc miệng thể thôi, cứ thấy cậu vì nghề nghiệp gặp chuyện ngoài ý muốn là thúc giục cậu từ chức nhưng thấy cậu mệt mỏi ỉu rũ thì lại đốc thúc cậu mau chóng đi làm. Mà cũng may không từ chức còn có việc để làm, không để Từ Ly Yến có thời gian suy nghĩ lung tung.

Đúng như Trịnh Trọng Thành lo lắng, tâm cơ Phó Dự Triều rất sâu. Dao Tể Xã dưới sự lãnh đạo của hắn mau chóng khôi phục thể lực, từ những hoạt động gần đây của băng đảng thì không bao lâu sau đã to gan đối đầu trực tiếp với cánh cảnh sát.

Mong rằng nếu tới thời điểm ấy, cậu có thể toàn tâm toàn ý đối phó với hắn.

Đêm đó, Từ Ly Yến tới quán bar của Cao Bảo Sinh uống rượu, vốn muốn uống bia nhưng cuối cùng đàn anh chỉ cho cậu uống cocktail như ngày trước.

“Giọng nói cậu vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, không được uống rượu mạnh.” Cao Bảo Sinh trừng mắt nghiêm chỉnh nói.

“Không nghiêm trọng đến mức ấy...”

“Đừng có nói, lấy bút viết là được, anh không muốn mai kia cậu có chuyện gì cả nhà cậu lại đến đây thăm vấn anh.” Cao Bảo Sinh chặn họng Từ Ly Yến, sau đó lại hỏi, “Thế nào rồi, giữa cả hai có phát triển thêm chút nào không?”

Đương nhiên là không, cậu và Trịnh Trọng Thành vốn là hai người thuộc hai thế giới, dù Trịnh Trọng Thành có không kết hôn mối quan hệ của hai người cũng chưa chắc có thể kéo dài. Huống hồ, Từ Ly Yến có thể dễ dàng quên được người kia chắc?

Mắt Từ Ly Yến đảo qua một lượt mấy quyển tạp chí bên cạnh, một quyển trong đó có gương mặt Phó Dự Triều được in trên trang bìa. Hắn so với Dao Cửu thì hành động khiếm tốn hơn nhiều, dường như đang chờ cơ hội thuận lợi. Mới ra tù không bao lâu đã chen chân vào giới giải trí, trên trang bìa còn viết vài dòng giới thiệu chiến lược kinh doanh Phó Dự Triều mới đưa ra, khen hắn là nhân tài ưu tú giữa các nhà kinh doanh.

Chiến lược kinh doanh mới, là chiến lược dạy người ta làm sao buôn thuốc phiện trót lọt chắc? Từ Ly Yến cười thành tiếng, giữa đầu đem cả ly rượu chẳng còn mùi vị trôi tuột xuống cổ họng.

“Yêu một người không sai, nhưng không nên yêu sai người.” Cao Bảo Sinh đứng bên cạnh hàm ý nói với cậu.

“Em không sai!” Cậu không yêu sai người, cho tới bây giờ cậu luôn biết người mình yêu là ai. Nhưng không ai nghe lời cậu, cũng chẳng có ai chịu tin cậu.

Tâm trạng đột nhiên phiền muộn, Từ Ly Yến trả tiền chào tạm biệt rồi rời đi, Cao Bảo Sinh đằng sau liền cản dận, “Ngày mai còn phải đi làm, mau về ngủ sớm đi.”

Nhưng Từ Ly Yến không về nhà mà tới một quán bar khác, ít nhất ở nơi xa lạ này không có ai quản cậu uống rượu gì, cũng không nhìn cậu với ánh mắt lo lắng thương hại. Hiện tại Từ Ly Yến không cần ai đồng tình mà chỉ muốn tìm nơi nào trút hết ra. Kim nén hơn một tháng, cậu thực sự sắp không chịu nổi.

Uống một mạch hai tiếng trong quán, cổ họng bị rượu mạnh đốt cháy đau rát Từ Ly Yến mới lảo đảo đi về, ra trước cửa xe định bụng chui vào ngủ một giấc rồi sáng dậy đi làm luôn. Anh cả bận đi công tác xa, A Hạo và A Thần đều không có nhà, chẳng ai biết cậu đang làm gì.

Lúc mở cửa xe, phía sau truyền đến tiếng bước chân, cơn gió mát cổ quái từ đâu ập tới Từ Ly Yến theo bản năng vội tránh đi, gơ khuỷu tay ra sau đánh một đòn đánh ngã kẻ đánh lén sang một bên.

Bãi đỗ xe vốn yên lặng chẳng biết xuất hiện một đoàn người từ bao giờ, không ngờ Từ Ly Yến dù say rượu thân thủ vẫn tốt như vậy. Cả đám đồng loạt xông lên, tấn công chớp nhoáng làm Từ Ly Yến không kịp lùi súng ra chỉ có thể tay không chống lại. Tâm tình vốn không vui càng tìm được cớ giải tỏa, dùng hết sức bình sinh đánh đám người. Nhưng rượu đã ngấm làm động tác của cậu chậm hơn, không thể chú ý hết cuối cùng bị một tên vung tay đánh vào bụng, hai mắt hoa lên ôm bụng gắt xỉu bên cạnh xe.

Không biết qua bao lâu, Từ Ly Yến hôn mê tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trên một cái ghế salon dài, gian phòng rất lớn mang phong cách Châu Âu cách điệu hoa lệ trang nhã, xung quanh có rất nhiều người, còn có một người yên lặng ngồi đối diện đang nhìn cậu.

“Cậu tỉnh rồi?” Phó Dụ Triều liếc thấy mỉm cười nói.

Phát hiện mình đang trong địa bàn Đạo Tế Xã Từ Ly Yến lập tức tỉnh táo, vội xoay người ngồi bật dậy, động tác động đến vùng bụng bị đánh lúc trước làm cậu nhũu mày, đưa tay ôm lấy bụng.

Động tác này không thoát khỏi mắt Phó Dụ Triều, ánh mắt sắc lạnh lập tức quét một loạt đám thủ hạ đứng ở cửa, “Tao giao cho chúng mày nhiệm vụ gì?”

Biết lỗi, cả đám không ai dám trả lời, cuối cùng chỉ có kẻ cầm đầu nhỏ giọng lí nhí, “Là A Tứ ra tay, cậu ta phản ứng rất kịch liệt, thân thủ lại tốt, còn đả thương mấy huynh đệ, nên mới...”

“Đoàng...” Tiếng súng cắt ngang câu nói, tay phải A Tứ nhất thời chảy máu ròng ròng, gã lại chỉ dám che tay lại mà không kêu lấy một tiếng.

“Tao không muốn nghe giải thích, nhớ đừng để có lần sau, ra ngoài đi.” Nam nhân nhàn nhạt nói xong đem súng lục để lại bàn trà.

Có người đỡ A Tứ mang ra ngoài, một màn vừa rồi làm không khí như lạnh thêm mấy phần. Từ Ly Yến cũng giật mình trước thái độ hung ác của hắn, đồng thời từ thái độ cung kính của những người khác với hắn thì biết Phó Dụ Triều đã thành công giành quyền quản lý Đạo Tế Xã. Cậu đề phòng nhìn Phó Dụ Triều hỏi, “Anh bắt cóc tôi tới đây làm gì?”

“Không cần khẩn trương như thế, chúng ta ôn chuyện chút thôi, dù sao trong lúc tôi mất trí nhớ cậu đã chăm sóc tôi lâu như thế, cảm ơn cũng là chuyện nên làm.” Phó Dụ Triều cười hì hì nói.

Một tháng không gặp, gương mặt xanh xao của Phó Dụ Triều đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là ý cười ngạo mạn cùng tự tin. Đây không phải người mà cậu biết, nhưng lại cùng một bộ dáng mị nhân, nhìn thẳng cặp mắt kia vẫn làm tim Từ Ly Yến ngưng lại nửa nhịp.

“Không cần, đó là nhiệm vụ của tôi.”

Nói xong cậu đứng lên, đồng thời có người chìa súng ngay đầu cậu, là một nam tử trẻ tuổi, nhưng xét thấy tốc độ nhanh nhẹn đó nếu giao đấu cùng, cậu chắc chắn không chiếm được thế thượng phong.

Thời gian này Từ Ly Yến liên tục cập nhật thông tin của Đạo Tế Xã, biết cậu thanh niên này là vệ sĩ mà Phó Dụ Triều mới kéo được về Phương Thanh Vu, Phương Thanh Vu xuất thân là sát thủ, có thể gọi hắn về làm vệ sĩ chứng tỏ Phó Dụ Triều hoàn toàn không đơn giản.

“Xem ra mục đích của anh không chỉ là ôn chuyện cũ.” Từ Ly Yến thuận miệng cười nói, ánh mắt sắc bén liếc về góc mặt bàn có khẩu súng lục Phó Dụ Triều vừa dùng —— cậu không nghĩ mình có thể thoát đi trong hoàn cảnh này, nhưng cũng không có nghĩa là cậu sẽ ngoan ngoãn chịu đầu hàng.

Phó Dụ Triều nháy mắt ra hiệu để Phương Thanh Vu bỏ súng xuống, cười nói: “Ôn chuyện không thì chán lắm, Từ cảnh quan, dạo này tôi xem không ít tư liệu về cậu, với tài năng của cậu tiền lương cảnh sát đúng là bèo bọt, có hứng thú đi theo tôi làm ăn không?”

“Không hề.”

Từ Ly Yến vừa nói đồng thời vung tay ra, nhưng chậm hơn Phó Dụ Triều một bước, còn chưa kịp chạm tới súng đã bị đẩy sang góc bàn bên kia. Hắn giả bộ áy náy, “Xem ra muốn cậu ở lại tôi cần tốn chút sức.”

“Anh muốn gì?”

“Chỉ cần thắng tôi tôi sẽ thả cậu đi, ngược lại nếu cậu thua thì phải theo tôi. Nhưng mà vệ sĩ của tôi cũng đủ rồi, nếu cậu không ngại có thể bảo vệ tôi trên giường.”

Nhìn những người khác đồng loạt lui về sau một bước nói rộng không gian trống, Từ Ly Yến hỏi, “Nếu anh nuốt lời thì sao?”

Phó Dụ Triều nhún nhún vai cười có điểm tàn nhẫn, “Cậu hiện tại có thể từ chối ư?”

Vừa dứt lời Từ Ly Yến đã vung tay đánh tới, Phó Dụ Triều nói đúng lúc này cậu không có quyền từ chối, nên chỉ có thể dốc sức đánh một trận, may mắn đoạt được súng giành lấy cho mình một vài phần thắng.

Phó Dụ Triều lách mình dễ dàng thoát khỏi đòn vừa rồi đồng thời ra tay đánh trả, ra tay cực kì tàn nhẫn, Từ Ly Yến gắng gượng tránh né vẫn bị nắm đấm sượt qua mặt mà đã cảm giác đau nhói. Đối phương không dễ ăn, tâm lý không hi vọng một nửa điểm may mắn sẽ đến với mình, Từ Ly Yến chỉ có thể liều mạng mà đánh.

Không để ý bản thân lộ ra bao nhiêu sơ hở, Từ Ly Yến chỉ ra sức tấn công không để cho đối phương có cơ hội công kích mình, tay nắm thành quyền ngoan lệ giáng xuống. Phó Dụ Triều có điểm chống đỡ không kịp một loạt công kích này phải lùi về sau mấy bước, Từ Ly Yến cuối cùng tìm thấy cơ hội nhanh tay đoạt được súng. Đợi tới khi Phó Dụ Triều ngẩng lên nòng súng đã chĩa thẳng vào mi tâm.

“Anh thua.” Cậu lạnh lùng nói.

Phó Dụ Triều không nói gì, vẫy tay một hàng thủ hạ xung quanh đồng loạt giương súng vào người Từ Ly Yến, căn bản không có ý định cho cậu đi.

“Anh lật lọng.” Mắt phương khế híp lại, Từ Ly Yến nhìn thẳng Phó Dụ Triều.

“Thì làm sao?” Phó Dụ Triều dừng dừng cười nói, “Vừa đánh một trận càng không muốn thả cậu đi, tôi thích nhất loại người tính cách nóng nảy như cậu, trên giường nhất định sẽ rất thú vị.”

Mặt Từ Ly Yến lạnh tanh, vẻ do dự biến mất hoàn toàn, dứt khoát lên đạn tạo thành tiếng vang, tới bước này cậu nhất định không nường tay.

Phó Dụ Triều mặt cũng lạnh xuống, “Cậu muốn bóp cò?”

“Thả tôi, tôi có thể cho anh một con đường sống.”

“Không!” Nhìn hẩn, Phó Dụ Triều lạnh lùng nói, “Tôi nhất định phải có được cậu!”

Nòng súng dí sát phía trước mình chứng cho việc Từ Ly Yến quyết không do dự ra tay, quanh hai người tỏa ra sát khí hùng hực, nhưng không có lệnh của Phó Dụ Triều không ai trong đám thuộc hạ dám ra tay, chỉ khẩn trương nhìn hai người.

Trong chốc lát, bốn phía hoàn toàn tĩnh lặng.

Phó Dụ Triều liếc Từ Ly Yến chế giễu, “Sao vậy? Cậu không dám nổ súng?”

“Đừng ép tôi!”

Phải bắn! Đây là cơ hội duy nhất!

Nhìn ánh mắt đối phương nhìn mình không hề che giấu ham muốn lộ liễu, Từ Ly Yến trong lòng tự nhủ nhưng ngón tay đặt trên cò súng không cách nào cử động nổi. Đối diện gương mặt giống người kia như đúc, cậu sao xuống tay được. Lần duy nhất chĩa súng vào Dụ Chiêu, nháy mắt nhìn thấy bị thương cùng kinh ngạc làm Từ Ly Yến cho tới giờ vẫn không thể quên. Cho dù người trước mặt không phải Dụ Chiêu, nhưng cảm giác đó cậu không gạt bỏ đi được.

Bàn tay nắm chặt súng tới phát run, nhìn ra cậu phân vân Phó Dụ Triều tiếp tục chế nhạo, “Ngay cả dùng khí nổ súng cũng không có, thật là thất vọng.”

“Im miệng!”

“Vậy bắn đi!” Nhất thời bị quát tay Từ Ly Yến càng run, rồi phát hiện đúng như lời hấn nói là cậu không có can đảm. Từ Ly Yến thua rồi, thua đến mức không nói được lời nào, ngay từ đầu đã chẳng thể nào thắng nổi.

Không cần thiết phải cứng rắn thêm nữa, cậu mệt. Nên, chẳng cần chống cự làm gì.

Từ Ly Yến đột nhiên thu súng, không hề có động tác dư thừa tự đưa súng nhắm ngay thái dương mình. Đây là cách tốt nhất, nếu đã không thể giết đối phương, vậy chỉ còn cách hủy diệt chính mình.

Hạ ngón tay bóp cò, Phó Dụ Triều kịp lúc vung tay đẩy tay cậu, viên đạn trong gang tấc bay ra ngoài. Cậu giật mình ngẩn người, chưa kịp định thần đã cảm thấy đằng sau đau đớn, sau đó bất tỉnh ngã xuống vòng tay Phó Dụ Triều.

Ánh mắt lạnh lẽo, Phó Dụ Triều ôm cậu đi ra ngoài, Phương Thanh Vu cạnh Tạ Văn thấy vội hỏi, “Đại ca, anh định giữ cậu ta lại?”

“Để từ từ dạy dỗ.”

Nhìn hướng Phó Dụ Triều đi là tầng hầm ngầm, nơi trước đây chuyên dùng để huấn luyện súng vật, Tạ Văn lẽ lười, không mấy lạc quan cho hoàn cảnh của Từ Ly Yến.

Cả người khô nóng, cảm giác đau đớn cùng hưng phấn không ngừng đan xen, vùng nhạy cảm được cọ sát không ngừng, tựa như chất độc ngọt ngào lan truyền làm Từ Ly Yến nhớ tới những lần ân ái cùng Dụ Chiêu, khóe miệng vô thức kéo cong.

“Dụ Chiêu, là anh đúng không?” Trong lúc hưng phấn, cậu rên rỉ bật ra thành tiếng.

“Nhìn cậu rất vui vẻ, muốn kích thích hơn nữa phải không?”

Giọng điệu tàn nhẫn chế nhạo này làm Từ Ly Yến lập tức giật mình, thần trí từ trong sương mù nhanh chóng trở lại mở mắt ra, đập vào mắt là hình ảnh thân thể hai người trần truồng đan xen vào nhau trên giường lớn, người nằm dưới hai mắt mở lớn, giật mình mãi lâu sau bình tĩnh lại Từ Ly Yến mới nhận ra trần nhà khảm một cái gương lớn, làm toàn bộ tràng cảnh hoan ái phía dưới đập vào mắt cậu không sót chút nào. Hiện hai chân cậu mở rộng, phía sau nam nhân mạnh mẽ chuyển động vài cái, nháy mắt làm đầu óc Từ Ly Yến trống rỗng.

Tay chân giang ra bị dây xích cột lại làm Từ Ly Yến không thể phản kháng hay né tránh, nam nhân ôm lấy cậu vừa nhu động vừa không quên âu yếm những vùng mẫn cảm trên thân mình người dưới thân. Từ Ly Yến cắn môi môi trong lòng cảm vừa giận dữ vừa nhục nhã, cậu buồn bực phát hiện hóa ra thân thể mình chẳng hề bài xích màn ân ái này. Trái lại còn có phần thỏa mãn, bởi cảm giác này quá đỗi quen thuộc, tới mức cậu không hề có ý định kháng cự lại.

“Cậu đang rất hưởng thụ.” Nhìn thấy Từ Ly Yến tỉnh lại, Phó Dụ Triều ngẩng đầu nhìn cậu cười gian, ngón tay tinh tế như chơi như đùa mơn trớn trên da thịt cậu, một mạch kéo dài xuống vị trí tương hợp của hai người, “Cậu xem, cậu giữ tôi chặt thế nào, cứ như đang cầu xin tôi vậy.”

Nhìn qua tấm gương trên trần nhà, Từ Ly Yến thấy rõ ràng cả nơi giao hợp mập mờ, vừa xấu hổ vừa tức giận, trong lòng lại dâng trào một loạt cảm xúc nóng bỏng không tên không thể nói thành lời, Từ Ly Yến chỉ biết nghiêng đầu sang một bên tránh, oán giận nói, “Tôi sẽ giết anh, nhất định sẽ giết anh!”

“Cậu nữ à?” Nam nhân khê nắm cầm cậu, éo cậu quay lại nhìn thẳng mình, “Thà rằng tự sát chứ không ra tay, cậu nói vậy ai sẽ tin đây.”

Lúc này thì không, chỉ cần được cậu nhất định sẽ ra tay.

Trong lúc nghiêng đầu Từ Ly Yến nhìn thấy có súng lục để trên bàn, chỉ cần có cơ hội lấy được...

Hai môi nóng lên, Phó Dụ Triều đã cúi xuống hôn cậu, Từ Ly Yến tức giận muốn nghiêng đầu tránh nhưng cảm bị đối phương chế trụ không thoát ra được. Đầu lưỡi hấn nhanh trượt vào khoang miệng cậu, cuốn lấy lưỡi Từ Ly Yến cùng nhau chơi đùa, ma sát quá mức kích tỉnh vừa ngang ngược vừa dịu dàng hết như hành động của Dụ Chiêu trước đây. Hạ thân trong người đồng thời như dùng sức vào thêm sâu chạm tới đỉnh,

nội bích nhạy cảm cảm nhận thấy làm Từ Ly Yến theo bản năng kích động co giật một cái, mơ màng rên rỉ đồng thời vô thức nồng nhiệt hôn đáp trả.

Phân thân được bàn tay nam nhân dịu dàng chăm sóc, nóng cháy tiêu hồn, cậu không giãy dựa phản kháng bởi càng giãy dựa đối phương lại càng đi vào sâu. Hần đường như thấu hiểu cơ thể Từ Ly Yến, biết toàn bộ vị trí mẫn cảm của cậu, dễ dàng kích khởi khoái cảm cho Từ Ly Yến, biết rõ là không nên nhưng bản thân Từ Ly Yến càng lúc càng bị hãm sâu vào cuộc vui tình ái.

Tác dụng của rượu làm thần trí Từ Ly Yến mơ hồ, con người chẳng biết từ bao giờ dần mất tiêu cự, mồ hôi chảy ra ướt đầm tóc mai, nam nhân trên thân cũng đầy mồ hôi, thân thể không chút tì vết không ngừng dao động làm cậu có lỗi giác cả hai như ngày càng hòa làm một. Cảm giác nóng cháy thiêu đốt toàn bộ lí trí, chống cự lẫn trốn tránh không còn, Từ Ly Yến thuận theo cái hôn đối phương, cũng tiếp nhận hạ thân đang xâm phạm mình không chút do dự.

“Dụ Chiêu, Dụ Chiêu, Dụ Chiêu...”

Thấp giọng rên rỉ càng làm nam nhân hưng phấn, động tác càng lúc càng nhanh, sau cùng hắn gầm nhẹ giải phóng dục vọng bên trong người Từ Ly Yến, nguồn nhiệt như thủy triều lấp đầy nội bích khiến bụng cậu co rúm, phân thân cũng không nhịn được phát tiết ra ngoài.

Hai chân buông xuống nhưng nam nhân vẫn ôm cậu, cắn gặm cánh môi Từ Ly Yến. Từ Ly Yến vẫn bị hãm trong dư vị hoan ái chưa thoát ra, hai mắt vô hồn mê li nhìn về khoảng không, Phó Dụ Triều cười giờ tay gạt sợi tóc rối trên trán cậu.

“Dụ Chiêu!” Từ Ly Yến đột nhiên tỉnh táo, nhìn thẳng hắn gọi.

Nụ cười trên mặt Phó Dụ Triều cứng đờ, lạnh lùng nói, “Phó Dụ Triều, nhớ kĩ!”

“Dụ Chiêu!” Từ Ly Yến một lần nữa khẳng định nói.

Cặp mắt tinh anh sáng thuần chỉ Dụ Chiêu mà cậu biết mới có, tàn cuộc là lúc dễ lộ sơ hở, nam nhân đã quên che giấu phân ôn nhu vốn có, việc gạt tót cho cậu là thói quen Dụ Chiêu vẫn thường làm.

Tâm tình nhất thời phấn chấn hẳn, hạnh phúc đột ngột kéo Từ Ly Yến như rút xuống địa ngục nhoáng cái trở lại thiên đường, Từ Ly Yến mỉm cười vậy mà thấy Dụ Chiêu như cũ lạnh lùng bền nghiêm nghị, “Không cần... đóng kịch nữa. Em biết anh là con quỷ kia.”

Ánh mắt nam nhân thoáng hốt hoảng vội quay mặt đi, “Không phải, ta là Phó Dụ Triều!”

“Phó Dụ Triều sao hiểu rõ cơ thể em thế được, cũng chẳng ai hôn kém như thế.” Từ Ly Yến liếm liếm viền môi bị cắn rách, vị tanh tanh, không biết người này muốn hôn mình hay là tìm cách muốn hút máu mình nữa.

“Nhưng mà anh đóng kịch giỏi lắm, nếu không phải làm cảnh sát lâu năm em đã bị anh lừa rồi.” Nhớ tới cảnh bị Dụ Chiêu lấn qua lấn lại chọc ghẹo trước mặt đám thuộc hạ, Từ Ly Yến nghiêng răng nói.

Dụ Chiêu cứng miệng, muốn tìm cái cớ phủ nhận nhưng lại thôi, im lặng một hồi đột nhiên không khí trầm xuống, Dụ Chiêu lạnh lùng nhìn thẳng Từ Ly Yến, “Thế không tốt ư? Cậu thích Phó Dụ Triều, ta làm Phó Dụ Triều của cậu, sao cậu nhất định muốn vạch trần? Chẳng lẽ cậu sợ quỷ đến mức ấy ư?”

Giọng nói như tiếng gầm tuyệt vọng của loài thú làm Từ Ly Yến ngẩn ra, Dụ Chiêu đã xuống giường đảo mắt nhìn súng trên bàn, trong chớp mắt có xúc động muốn lập tức giết chết Từ Ly Yến, biến cậu thành quỷ thì sẽ không còn gì vướng mắc nữa.

Đồng tử khê động, súng tự động bay đến trước mặt hắn, súng đã lên đạn bắn liên tiếp vào đối tượng cũng ở trên giường, nhưng là đồng hồ sứ lỗi thời trong phòng, trong khoảnh khắc tiếng đạn rền vang trời, vật phẩm mang giá trị xa xỉ nhảy mất biến thành những mảnh vỡ nhỏ.

“Đại ca, anh không sao chứ?” Tạ Văn ở bên ngoài hỏi vọng vào.

“Cút!”

Hỏi một câu đầy quan tâm lại nhận lấy một chữ thô tục, Tạ Văn nhìn Phương Vu Thanh đứng bên cạnh, khẳng định nói, “Xem chừng cậu cảnh viên này không dễ dạy khiến đại ca bị chọc giận rồi. Tuyệt đối là tiền dâm hậu sát!”

Trong phòng cuộc chiến còn chưa kết thúc, bắn hết đạn rồi Dụ Chiêu vứt súng sang bên, nhưng lửa giận vẫn còn chưa tiêu tán làm bức tranh treo trên tường gần đó khó tránh bị liên lụy, bị gió lạnh quét qua lớp kính bên ngoài lập tức vỡ vụn như mạng nhện.

Hắn không muốn Từ Ly Yến thấy mình bạo lực thế này, hành động này thực tế chỉ làm Từ Ly Yến sợ hơn nhưng hắn không kiềm chế được bản thân. Quỷ không giống người thích giả làm người tốt che giấu bản tính xấu bên trong. Một tháng này, để lừa Từ Ly Yến hắn đã rất cố gắng học làm Phó Dụ Triều, nhưng vì sao vẫn bị phát hiện?

“Xả xong chưa?” Đằng sau có tiếng hỏi nhàn nhạt, Dụ Chiêu ngẩn ra chưa kịp phản ứng Từ Ly Yến lại nói, “Mau cởi dây trói ra, anh muốn trói em tới bao giờ?”

Trong người tức giận thế nào thì nghe lời Từ Ly Yến đã thành một thói quen, nháy mắt ánh vàng nổi lên trong đáy mắt, đám vòng xích khóa Từ Ly Yến đồng loạt rơi xuống.

Từ Ly Yến xoa xoa cổ tay ngồi dậy, nhưng cả đầu choáng váng thiếu chút nữa ngã lại xuống giường. Buổi tối không ăn uống gì, uống nhiều rượu bị người ta đánh cho bất tỉnh, chưa hết còn bị người lặn qua lặn lại trên giường một trận, thể lực đã tiêu hao quá lớn mới thế. Cậu tiện tay cầm bộ đồ ngủ đầu giường đắp lên người.

“Em chưa từng thích Phó Dụ Triều.” Từ Ly Yến bình tĩnh nhìn Dụ Chiêu nói.

Dụ Chiêu ngẩn ra lập tức cười nhạt, “Cậu nói không cho phép hắn chết trước cậu! Cậu vì hắn chết mà bắn ta! Một tháng trời cậu luôn tìm kiếm tư liệu về hắn! Còn nói không thích?!”

Rõ ràng là mùi dấm chua nồng nặc, Từ Ly Yến muốn cười nhưng ngậm lại nói, “Hắn là tội phạm, trước khi có thể tổng hắn vào ngục em không muốn hắn chưa đền hết tội mà đã chết. Đêm đó trong nhà kho để hàng mọi chuyện xảy ra đột ngột quá, em làm sao biết con quái vật kia là anh. Sau khi biết rồi muốn nói thì anh bóp cổ em không cho nói.”

Thấy Dụ Chiêu thay đổi nét mặt từ ngạc nhiên sang hối hận, Từ Ly Yến thuận miệng hỏi, “Phó Dụ Triều đâu?”

“Chết rồi!” Rất ghét nhắc đến cái tên này, Dụ Chiêu lại nói, “Nếu muốn tìm hắn thì xuống đáy biển mà mò.”

“Anh giết hắn?”

“Được như thế đã tốt!”

Khi nghĩ Từ Ly Yến thích Phó Dụ Triều, Dụ Chiêu đã không muốn hắn sống. Đáng tiếc Dụ Chiêu còn chưa kịp ra tay, chỉ mới nhìn thấy bộ dạng quái thú của Dụ Chiêu thôi hắn đã sợ đến nỗi chạy thẳng đi gặp Diêm Vương. Kì thực Phó Dụ Triều vốn phải sống đời thực vật, nếu không phải nhờ Dụ Chiêu nhập xác thì đã sớm chết. Sau này nhờ Dụ Chiêu dùng âm khí khống chế não bộ hắn nhiều thành ra bất ngờ tỉnh lại, nhưng cũng chẳng sống được bao lâu. Nên hôm ở toà án sắc mặt hắn mới nhợt nhạt như thế.

Thấy Phó Dụ Triều đã chết, Dụ Chiêu còn chưa hết giận nên mới quyết định chơi trò giả mạo này. Hắn xử lý xác Phó Dụ Triều xong thì biến thành hắn, dự định dùng thân phận này tiếp cận Từ Ly Yến.

“Xử lý sạch sẽ, không có cảnh sát nào phát hiện. Anh cũng có thiên phú lặn lội trong hắc bang lắm.” Nghe Dụ Chiêu kể hết một loạt, Từ Ly Yến kết luận.

Giọng điệu không vui không buồn của cậu làm Dụ Chiêu không biết cậu đang giận hay đang khen, nhìn thấy hắn nhìn chằm chằm mình Từ Ly Yến lại hỏi, “Rốt cuộc anh là kiểu quỷ gì?”

“Ta không phải quỷ, mà là yêu quái. Con người chết đi sẽ thành quỷ, quỷ chết rồi mới thành yêu quái. Ta vốn là quỷ trông coi kết giới của Hoạch Đặc đảo, sau còn đổi thành mấy loại quỷ nữa. Ta đã du dương trên

thế gian bao lâu không rõ, không có việc gì thì vào rừng ngủ. Là cậu và đám người xông vào rừng đánh thức ta.”

“Nghe rất lợi hại.” Đảo Hoạch Đặc là cổng vào giới quỷ, nhưng Từ Ly Yến không biết cái này, cũng lười muốn biết, “Nếu lợi hại thế sao thời gian trước bị Dao Cửu bắt còn phải chờ em đến cứu?”

“Khi đó bám vào thân con người, pháp lực còn bị hạn chế nhiều, hơn nữa ta cũng đã hứa với cậu sẽ không giết người.”

“Không chế con người còn khó hơn giết họ nữa à?”

“Cậu thấy giết người khó à? Nhưng so với việc cải tạo kẻ xấu thành người tốt thì còn dễ hơn nhiều.”

Không thể phủ nhận lời Dự Chiêu nói rất có lý, Từ Ly Yến lập tức đổi trọng tâm câu chuyện, “Thất lưng đau quá, anh lại đây bóp lưng cho em.”

Điều bộ nhân nhả không nhanh không chậm, tùy tiện khoác cái áo lên người cũng không mất phong cách, nhìn thân thể như ẩn như hiện dưới bộ quần áo, tim Dự Chiêu đập chậm nửa nhịp, vừa vận nghe thấy người ta sai càng thấy giống như đang mời gọi mình, bèn rất nghe lời đi tới.

“Phanh!” Vừa tới đã ăn một đấm, không đau nhưng kích khởi lệ khí của hắn, nháy mắt Dự Chiêu giơ tay phản kích, Từ Ly Yến trờm mắt, “Anh muốn đánh trả?” /Bà nội, dạy chồng ít có bựa =))))/

Dự Chiêu ngưng ngừng rút tay về, không làm tổn thương cậu cũng là lời hắn từng thề, “Tóc cậu bị rối, ta vuốt giúp cậu.”

Từ Ly Yến hết sức hài lòng, “Cảm ơn.”

Lại nói tới vừa bị ăn một đấm vào bụng, mạnh tới độ bắn vào tường, Từ Ly Yến tiếp tục cẩu véo áo hắn, lạnh lùng hỏi, “Biết vì sao em đánh anh không?”

Dự Chiêu cười khỏ, “Khi cậu muốn đánh ai có cần lý do bao giờ.”

“Vì anh là đồ ngốc!” Từ Ly Yến nhắc chân đá hắn, mắng: “Em bảo anh không giết người, có bảo nếu ai muốn giết anh thì anh để im cho người ta xẻo thịt đâu! Nói thích em nhưng một câu giải thích cũng không chịu nghe, còn bỏ rơi em biến đi mất tích, còn bắt cóc em đến đây, trêu đùa em, hung dữ, cường bạo em...” /đổi ngôi xưng xong giọng nữ vương thành làm nũng mie r ;; v ;; /

Nghĩ đến màn ân ái bị trối như heo kia Từ Ly Yến rất tức giận, vì vậy động thủ càng lúc càng mạnh, âm vang quá lớn. Tạ Văn bên ngoài dán lỗ tai vào cửa nghe trộm, chỉ nghĩ Dự Chiêu bình thường ra tay tàn bạo, sợ rằng cậu cảnh sát này rơi vào tay đại ca đúng là vận mệnh đi xuống bằng vận tốc ánh sáng, trước khi bị giết còn bị cường bạo đánh đập dã man.

Mà hắn đâu ngờ người đang bị đánh là đại ca nhà mình, Dự Chiêu nói: “Ta đâu muốn làm thế, nhưng ta không nghĩ ra cách nào khác.”

“Sao không trực tiếp tìm em?”

Bị hỏi thế, Dự Chiêu cũng thấy tức giận, cười nhạt, “Ta rất muốn trực tiếp gặp nhưng phải lấy thân phận gì để gặp? Dùng hình dạng quỷ đi gặp ư? Cậu sợ quỷ thế, ta là sinh vật cậu sợ nhất, còn làm cậu bị thương, cậu bảo ta làm sao gặp cậu?”

“Em chưa từng trách anh, hướng hồ là do em ra tay trước.” Từ Ly Yến chậm rãi nói, “Vội lại em chưa từng hối hận vì đã yêu một con quỷ. Em vẫn luôn đợi anh tới tìm em.”

“Cậu không sợ quỷ nữa à?” Khó có thể tưởng tượng được Từ Ly Yến thấy hình dạng to lớn dữ tợn của hắn rồi mà còn nói thế.

“Không vừa sợ vừa thích được à?”

Dự Chiêu suy nghĩ một chút lắc lắc đầu, tình cảm nhân loại phức tạp hắn không biết, vì thế lấy lập trường của một con quỷ trả lời, “Không thể.”

Từ Ly Yến tức giận hét, “Đồ con lợn! Không thích anh em hẹn hò với anh làm gì, không thích em mạo hiểm đi cứu anh làm gì! Sau này biết anh là quỷ nữa, không thích em chạy vào rừng tìm làm gì, còn hét tới nỗi suýt mất giọng.”

“Cậu đi tìm ta?”

“Ừ, đi mấy lần đều không thấy em mới thôi.”

Nghe Từ Ly Yến nói đi tìm mình, tâm trạng của Dụ Chiêu nháy mắt rất tốt, bị ăn đánh cũng không tức giận, vội nói, “Ta chưa trở về đó, nơi ở của yêu quái không cố định, ta không phải cố ý muốn trốn cậu. Nếu còn tức giận, cứ đánh vài cái nữa đi!”

“Anh có thấy đau không?”

Dụ Chiêu lắc đầu, Từ Ly Yến nhìn tay mình có điểm đỏ au, “Nhưng mà em đau!”

Đánh một lúc, bực tức cũng hết, đối phương thì chẳng đau có mỗi mình vừa đau vừa mệt, Từ Ly Yến cười, “Nói chuyện yêu đương với một con quỷ đúng là mệt chết đi được.”

Dụ Chiêu nháy mắt lạnh tanh, “Cậu hỏi hận?”

“Hỏi hận?” Nhìn Dụ Chiêu mặt mày như đưa đám, Từ Ly Yến bật cười kéo hần lại, hôn hần: “Có kịp không?”

Vật lộn với nhau một hồi nữa Từ Ly Yến chính thức nằm bẹp một chỗ, tựa ở đầu giường mơ mơ màng màng hỏi Dụ Chiêu, “Anh định làm gì với Dao Tế Xã?”

“Giao cho người khác, dùng phép thuật để bọn họ quên ta đi.” Đẳng nào thì hần cũng chẳng thích lẫn lộn trong hắc đạo, giết người là bản năng của quỷ, nhưng còn việc người giết người, chỉ có một lý do duy nhất là do tham vọng.

“Phá nó đi.” Dao Tế Xã là căn nguyên khiến cảnh sát đau đầu, để Dụ Chiêu tẩy trắng Dao Tế Xã có vẻ là cách hợp lý nhất.

“Ừ.”

Cảm giác Dụ Chiêu rời giường, Từ Ly Yến lười biếng thuận miệng nói, “Giúp em gọi điện thoại cho Trịnh Trọng Thành xin nghỉ.”

Ánh mắt trời lấp ló chiếu vào từ ngoài cửa sổ, ấm áp tràn vào làm Từ Ly Yến càng buồn ngủ, mơ màng nghe Dụ Chiêu nói, “A Yến mệt hôm nay xin nghỉ, ta là ai? Dụ Chiêu, bắt cóc? Ta cần phải bắt cóc người yêu mình chắc? Đừng có quấy rầy bọn ta, có vấn đề gì mai A Yến đi làm sẽ nói với người. Như vậy đi!”

Con quỷ này đúng là càng ngày càng kiêu ngạo, Từ Ly Yến lười mở mắt khước miệng mỉm cười. Ngày mai chắc lại phải kiểm lý do giải thích đây, không, chắc chỉ có nước từ chức. Cậu cũng không muốn ngày nào gặp Dụ Chiêu cũng phải nghe giáo huấn...

oOo

Nửa năm sau, trong biệt thự Dụ Chiêu mới mua.

Đêm khuya, trong đại sảnh thính thoảng nghe thấy tiếng thở trầm thấp ái muội... Dụ Chiêu đang ngồi dán mắt vào trang web xem hoạt hình, màn hình đủ lớn cho hần xem rõ ràng. Dụ Chiêu không phải đặc biệt thích xem loại hoạt hình này, mà là muốn tìm hiểu chút mới mẻ về áp dụng với A Yến, nhân lại không phải luôn nói phải học hỏi không ngừng à.

Có tiếng bước chân từ trên tầng lầu, Dụ Chiêu ấn tạm dừng, lập tức chuyển sang trang web tìm kiếm thông thường, sau đó quay mặt lại nhìn Từ Ly Yến mặt mũi tèm nhem từ trên tầng đi xuống.

“Muộn rồi sao anh không ngủ đi?” Từ Ly Yến không vui hỏi.

Dụ Chiêu ngủ muộn thế nào vốn dĩ không cần quan tâm, nhưng hai người vừa ngồi xem hết bộ phim ma mới ra năm nay, không có ai bên cạnh Từ Ly Yến không dám ngủ.

“Uống nhiều cafe không ngủ được nên định lướt web một lúc.”

“Anh có uống cafe bao giờ đâu?”

Bị què, Dụ Chiêu mặt không đổi sắc ôm Từ Ly Yến vào trong lòng, hai người cùng nằm trên ghế salon dài, cười hì hì hỏi, “Có phải không có ta bên cạnh em không ngủ được?”

“Nói tiếp đi.” Từ Ly Yến liếc hắt.

Sóng mắt như gợn nước mê ly, so với diễn viên trong phim còn quyến rũ gấp vạn, ngực Dụ Chiêu rục rịch cúi đầu định hôn thì Từ Ly Yến quay mặt tránh đi, “Em khát.”

“Ta đi lấy trà.”

Dụ Chiêu đứng dậy vào nhà bếp, chờ hắt đi rồi Từ Ly Yến ngồi lướt web, thấy một tab đang có hình ảnh được tạm dừng, bèn nhún mày click vào xem.

Thời gian trôi thật nhanh, bản thân đã quen con quỷ này một năm rồi, có lúc ngẫm lại thấy đúng là buồn cười, từ bé đã sợ quỷ nhất chạy vòng vo thế nào lại thích ngay một con quỷ, còn là con đáng sợ nhất.

Sau khi kết thúc mọi chuyện, Đào Tế Xã bị Dụ Chiêu xóa sạch. Không muốn Trịnh Trọng Thành khó xử Từ Ly Yến cũng nộp đơn từ chức, từ bỏ công việc cảnh sát nhiều năm mở một văn phòng trinh thám nhỏ, được Phương Thanh Vu, Tạ Văn và mấy người thân tín của Dụ Chiêu hỗ trợ.

Đầu vai bị lay một cái, Từ Ly Yến giật mình phát hiện mình ngủ quên trên salon từ lúc nào. Không trách được, vừa mới mở văn phòng, công tác bận rộn không tránh khỏi mệt mỏi.

“Đóng cửa văn phòng trinh thám đi.” Dụ Chiêu bên cạnh đề nghị, định nói cậu giải quyết mười vụ làm ăn cũng không bằng một phần mình kiếm được, nhưng sợ chạm vào tự ái của cậu nên không nói.

“Cũng mệt.” Từ Ly Yến nhắm mắt, thuận miệng nói, “Không anh cũng giúp em đi.”

“Được.”

“Sáng sớm ngày mai rửa xe, mười giờ ngày mai em phải đi gặp khách hàng, anh làm tài xế kiêm bảo tiêu cho em, hai giờ chiều có vụ đặc biệt, bọn Phương Thanh Vu thì bận rộn anh tới đỡ một tay. Buổi tối có khách lớn tới công ty chúng ta, nhưng công ty chưa có ai quét tước hết anh đến làm đi. Rồi lịch trình ngày hôm sau hôm sau em nói với anh.”

Đây căn bản không phải bảo hắt tới giúp đỡ mà là gọi hắt tới để hành xác, Dụ Chiêu cười khỏ, “A Yến, ta không phải nhân viên của em.”

Từ Ly Yến mở mắt nhìn sợi dây ngũ sắc Dụ Chiêu đeo, cười nói: “Nhân viên có thể bò lên giường em nằm chặc?”

“Ta thực sự không biết em có sợ quỷ thật không nữa.”

“Sợ, nhưng mà lỡ yêu nhiều hơn sợ thì biết làm sao.”

Cười, Từ Ly Yến ôm cổ Dụ Chiêu kéo hắt lại gần, ngọt ngào hôn môi trong hương trà thơm ngào ngạt, tạo nên một buổi đêm yên tĩnh bình an.

~ Hoàn

~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/si-quy>